

ஹாம்ஸெட்

வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர்

தமிழாக்கம்:
எஸ். மகராஜன்

சாகித்திய அக்காடெமிக்காக
பாரி நிலையம்
59 பிராட்வே சென்னை 1

HAMLET BY William Shekespeare. Tamil Translation by S. Maharajan. Published by Paari Nilayam, Madras on behalf of Sahitya Akademi, New Delhi, 1961. Price Rs. 2-75

சாகித்திய அக்காடெமி, புது தில்லி
முதல் பதிப்பு 1961

சாகித்திய அக்காடெமிக்காக
வெளியிடுபவர்:
பாரி நிலையம்
59 பிராட்வே சென்னை 1

Also available at:
Sahitya Akademi, New Delhi-1

விலை ரூ. 2-75

அச்சிட்டோர்:
ராஜன் எலெக்ட்ரிக் பிரஸ், சென்னை-1

பொது முன்னுரை

ஜே. டோவர் வில்ஸன்

ஷேக்ஸ்பியர்

ஷேக்ஸ்பியர் இறந்து கிட்டத்தட்ட முன்னூற்றைம்பது ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அவருடைய பொது வாழ்க்கையைப் பற்றி நமக்கு எவ்வளவோ தெரிந்திருந்த போதிலும், அவருடைய குணத்தவத்தைப் பற்றியும், சொந்த வாழ்க்கைப் பற்றியும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் செய்திகள் மிகச்சில. சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் அவரை ஒரு சாது என்று வருணித்திருக்கிறார்கள். அதாவது, அன்புடையவராயும், பழகுவதற்கு இதமானவராயுமிருந்தார் என்று. அவர் நூல்களைப் படிக்கும்போது அதே உணர்ச்சிதான் நமக்கும் ஏற்படுகிறது. மிகச் சிறந்த கவிஞர் தான் அவர், ஆனாலும் அவரை உலகமெல்லாம் புகழ்வதற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், சாமானிய மக்கள், தம்முடைய இன்ப துன்பங்களையும், உணர்ச்சி பாவங்களையும், அவர் எழுதிய முப்பத்தாறு நாடகங்கள் பிரதிபலிப்பதைக் காண்கிறார்கள் என்பதுதான். அவர் எளிய சுவைகளுடையவராயும், குடும்ப வாழ்க்கையின் சுகங்களை அநுபவிப்பவராயுமிருந்தார் என்றும் தெரியவருகிறது.

* ஷேக்ஸ்பியர் நூல்களைப் பதித்த பேராசிரியர்களில் இந்த நூற்றாண்டில் தலைசிறந்து நிற்பவர் ஜான் டோவர் வில்ஸன், New Cambridge Shakespeare, The Essential Shakespeare, முதலிய பல நூல்களை இயற்றியவர். எடின்பரோ பல்கலைக் கழகத்தில் Regius Professor of English Literature என்ற பதவியை வகித்தவர்.

ஸ்ட்ராட்போர்ட்-ஆன்-ஏவன் என்ற ஊரிலே, 1564-ல் ஒரு கடைக்காரனுடைய மகனாய்ப் பிறந்த அவர், லண்டன் நகரத்துக்குச் சென்று, முப்பது வயதாவதற்கு முன் இங்கிலாந்திலேயே பொது மக்கள் மிகவும் போற்றும் நாடகாசிரியர் என்று பேர் வாங்கிவிட்டார். ஆனாலும், அவர் தன்னுடைய சொந்த ஊரின் தொடர்பை விட்டுவிடவில்லை. இருபது ஆண்டுகள் நாடகாசிரியராயிருந்த பின், ஓய்வு பெற்று, தன் சொந்த ஊருக்கே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். ஒரு வேளை அவருக்கு அலுப்புத் தட்டியிருக்கலாம்; எப்படியும், நான்கு ஆண்டுகள் தான் அவர் ஓய்வு பெற்றிருக்க முடிந்தது. ஐம்பத்திரண்டாவது வயதிலே, 1616-ல் அவர் காலமானார்.

அவர் லண்டன் வாழ்க்கையின் முன்பாதியில் எழுதிய நாடகங்கள் பெரும்பாலும், வரலாற்று நாடகங்களாகவும் இருந்தன. ஆங்கிலேயர் வரலாற்றிலே, சிம்மாசனத்தைப் பிடிப்பதில் ஏற்பட்ட அரசியல் சூழ்ச்சிகளையும், போட்டிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நாடகங்கள் அமைத்தார். அக்கால மக்கள் இதயத்தைக் கவர்ந்த செய்திகள் இவை. கடைசி மூன்று, நான்கு ஆண்டுகளில் அவர் எழுதிய நாடகங்கள் ஸ்வப்பன லோகத்தில் நடக்கும் கதைகளைப் போலிருந்தன; சண்டைகள் சமாதானத்திலும், கோபம் மன்னிப்பிலும் முடியும் காட்சிகளோடு நாடகங்கள் முடிவடைந்தன. இவ்விருவகை நாடகங்களுக்கிடையில் சிறந்த சோக நாடகங்களை அவர் எழுதி முடித்தார். சுமார் 1600-ல் காரணம் என்னவென்று யூகிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அவர் திடீரென்று மாறி, வாழ்க்கையை ஏறிட்டுப் பார்க்கத் தொடங்கினார்;- அதனுடைய உயரமென்ன, ஆழமென்ன, விசித்திரமென்ன, கொடுமையென்ன, நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் மனிதன் எவ்வாறு நடந்து கொள்வான், ஆசை காட்டினால் அவன் எவ்வாறு அலமறுவான் என்பதையெல்லாம் கவனிக்கத் தொடங்கினார். ஆகவே, ஒன்றன்பின்

ஒன்றாக குபுகுபுவென்று வந்தன அவருடைய மிகச்சிறந்த நான்கு நாடகங்கள்; ஹாம்லெட், ஒதெல்லோ, லீயர், மாக்பெத்.

ஹாம்லெட்: இளமையும் வாழ்க்கைப் பொறுப்பும்

ஹாம்லெட் தொடக்கத்தில் ஏற்படும் கட்டம் எந்த நாட்டிலும், எந்தக் காலத்திலும், எந்தக் குடும்பத்திலும் ஏற்படக் கூடியது. பல்கலைக் கழகத்திலே படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு இளைஞன்-இளமைக்கேயுரிய லக்ஷிய புத்தியோடிருப்பவன், ஒரு கட்டழகியிடம் ஆறாக் காதல் கொண்டவன்-அவனுடைய தலைமேல் தாங்கொணாத துயரங்கள் திடீரென்று இறங்குகின்றன, ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, அவனோ தன் பெற்றோர்களுக்கு ஒரே மகன், பெற்றோர்களிடத்தில் மிகுந்த வாஞ்சையோடிருப்பவன்; பெற்றோர்களும் அவனிடத்தில் வாஞ்சைமிக்கவர்களாகவே தெரிகிறது. எதிர்பாராதவிதமாக அவனுடைய அருமைத் தந்தை இறக்கிறான். இறந்து ஒரு மாதத்தில் அவனுடைய தாய் மறுமணம் செய்து கொள்ளுகிறாள்; தன் கணவனுடைய தம்பியை மணந்து கொள்ளுகிறாள். மகன் அவனை வெறுக்கிறான். இரண்டாவது கணவனோ ஒரு நேர்மையற்றவன்; அவன் செய்யும் முதல் வேலை குடும்பச் சொத்தை அபகரிப்பதுதான். சொத்தைப் பறிகொடுப்பது என்றால் பையனுக்கு உகந்த காரியமல்ல; அதைக் காட்டிலும் அவனைத் துன்புறுத்துவது இரண்டாவது மணந்தான். அந்த அழகு மிக்க தாய் அந்தப் பெருந்தன்மை மிக்க தகப்பனை எப்படி அவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்தாள்? மறந்தது மன்னியில், அந்தப் பாழும் சிற்றப்பனை எப்படித்தான் ஏற்றுக் கொண்டாள்? கணவனும் மனைவியுமாய் அவர்கள் இருவரும் இருப்பதை நினைக்கும் போதே அவனுடைய கற்பனை கலங்குகிறது. அவன் வாழ்க்கையிலே விஷமேறுகிறது. காதலிடத்திலேயே காதலற்றுப் போகிறான் அவன். போதாக்குறைக்கு, இன்னும் பல துன்பங்கள் வரக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன: சோகத்தாலும், கசப்பாலும் அவனது மனம் விண்டு போகிறது. இந்த நிலையில், இன்னொரு காரியம் தெரிய வருகிறது - அதாவது, அவனுடைய தந்தை உயிருடனிருக்கும் போதே, அவனுடைய தாய் சிற்றப்பனை வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் என்றும், அவளையும் சொத்தையும் ஏகபோகமாக அனுபவிக்க எண்ணியே, தகப்பனை ரகஸிமாக சிற்றப்பன் கொன்றுவிட்டான் என்றும் அவன் அறிந்து கொள்ளுகிறான்.

ஷேக்ஸ்பியர் நாடகத்தின் முதல் அங்கத்தின் இறுதியிலே இப்பேர்ப்பட்ட நிலையிலிருக்கிறான் டென்மார்க்கின் இளவரசன்.

இந்த நிலைமையில் அவன் செய்ய வேண்டிய கடமை என்ன என்பதைப்பற்றி சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை; சிற்றப்பன் க்ளாடியஸை தண்டிக்க வேண்டும், தாய் கொட்டருட் தான் செய்த பாவத்தை நினைத்து மனம் வருந்த வேண்டும்; கூடுமான வரையில், அவளை பஹிரங்கமாக அவமானப் படுத்தாமல், இந்த இரண்டு காரியங்களையும் செய்தாக வேண்டும். ஆனால், அவனோ, ஒரு இளைஞன், உணர்ச்சி வயப்பட்டவன், மென்மையானவன். அவன் தெரிந்து கொண்ட ரகஸியங்களோ, எந்த மகனுக்கும் அதிர்ச்சியைக் கொடுக்கக் கூடியவை. அவனுக்கு அவை தாங்க முடியாத சோர்வை உண்டாக்கிவிடுகின்றன. செயலில் இறங்குவது என்பதே அவனுக்குக் கசப்பாக இருக்கிறது. இந்தத் தொல்லையிலிருந்து கைதூக்கி விடமாட்டாளா என்று அவன் ஒரீலியாவை அணுகுகிறான். அவளுடைய அழகிலே சொக்கிப் போயிருக்கிறான் அவன். அவளும் அவனிடத்திலே ஆழ்ந்த காதல் கொண்டவள்; ஆனால், தகப்பன் பேச்சை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, காதலனே கதி என்றிறங்குவதற்கு அவளுக்குப் போதிய துணிச்சல் கிடையாது: அதோடு, இன்னொரு கஷ்டம்; கொலையைப் பற்றியும், சோரத்தனத்தைப் பற்றியும் சான்று இருக்கத்தான் செய்தது. ஆனால், அது நம்பிக்கையை வலுவுறுத்தும் சான்றாக இல்லை. மற்றவர்களை நம்பச் செய்வதற்கு அது

போதிய ஆதாரமாக இல்லை. இந்த நிலை அவனுக்கு லகுவான நிலையென்று சொல்லமுடியுமா? முடியாது; மெத்தப் படித்த ஆராய்ச்சியாளர்கள், ஹாம்லெட் என்ன செய்திருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு ஆலோசனைகளைக் கூறுகிறார்கள். ஹாம்லெட்டின் நிலையில், நீங்கள் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?

ஷேக்ஸ்பியர் இந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லவில்லை. இந்த அருமையான மனிதப் பிரச்சனையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, அதிலிருந்து, மிகுந்த பரபரப்புள்ள ஒரு நாடகத்தை மாத்திரமல்ல, ஒரு பிரமாதமான நாடகக் கவிதையையே படைத்துவிடுகிறார் ஷேக்ஸ்பியர். அதில் நான்கு இயக்கங்களைப் பார்க்கிறோம்; ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு அலாதிமான சூழ்நிலை. முதல் இயக்கத்தில் முக்கிய பாத்திரமாயிருப்பது, மறு உலகத்திலிருந்து வந்த ஒரு பேய்; பேரண்டம் எவ்வளவு விசித்திரமானது, அதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, மனிதனுடைய தனிமை எப்படி வெறிச்சோடிப் போய் நிற்கிறது என்பதை உணர்த்துகிறது அந்தப் பேய். நள்ளிரவினுள் தன்னந்தனியனாய் "மனம் சோர்வடைந்துவிட்டது" என்று முனகிக் கொண்டு ஒரு காவற்காரன் செல்லும் ஆரம்பக் காட்சி இந்த உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடுகிறது. இரண்டாவது இயக்கத்திலே விறுவிறுப்பு அதிகம். ஆனால் பாரம் குறைவு; 'துறுதுறு' வென்று பொலோனியஸ் அங்கு மிங்கும் நடமாடுகிறான். ஷேக்ஸ்பியர் படைத்த பாத்திரங்களில் மிக நுணுக்கமானவன் பொலோனியஸ். ஆனால், இரண்டாவது கட்டத்தில், நம் மனசைப் பெரிதும் இழுப்பது ஹாம்லெட்டுக்கும், க்ளாடியஸுக்கும் இடையிலே நடக்கும் பூசல்தான்; முகமூடி போட்ட இருவர், வாட்போர் நடத்தினால் எப்படி மயிர்க்கூச்செடுக்குமோ, அப்படியிருக்கிறது அவர்கள் இருவருடைய நடத்தையும், நாடகத்தில் வரும் நாடகக் காட்சியிலே, இருவருடைய முகமூடியும், நடுவி விழுகிறது, ஒருவரையொருவர் நேருக்கு நேர் பார்க்கிறார்கள். மூன்றாவது இயக்கத்தில், கிரஹணம் பிடித்தது போல், ஹாம்லெட் மறைந்து நிற்கிறான்: கதாநாயகன் மேடைக்குப் புறம்பாக நின்றாலும், நடப்பதெல்லாம் அவனைப் பற்றிய பேச்சும், விமர்சனமுந்தான். படாடோபமும், தடித்தனமும் நிறைந்த லயேர்ட்டஸோடு ஹாம்லெட்டை ஒத்து நோக்கிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். கடைசியாக, மரண இயக்கம் வருகிறது. முரட்டுக் கோமாளிகள் கல்லறையில் விகடம் பேசுகிறார்கள். யாரிக் என்பவனுடைய மண்டையோட்டைக் கையில் வைத்தவனாய், உதடுகளில் கோணல் புன்சிரிப்புடையவனாய், ஒரு திறந்த சவக்குழியில் ஹாம்லெட் வேதாந்தம் பேசிக் கொண்டு நிற்கிறான்; அவன் காதல் காட்டியதெல்லாம் ஒரே பெண்ணிடத்திலே, அந்தப் பெண்ணின் பிரேதத்தைப் புதைப்பதற்காக கல்லறைக்கு கொண்டு வருகிறார்கள்; அதன்பின், கல்லறையிலேயே அவளுடைய அண்ணனுக்கும், ஹாம்லெட்க்கும் இடையில் ஒரு பேய்த்தனமான மல்யுத்தம் நடக்கிறது; க்ளாடியஸும், லயேர்ட்டஸும் விஷக் கோப்பையைத் தயார் செய்கிறார்கள், விஷந்தோய்த்த வாளும் தயாராகிறது; நாடக மேமையெல்லாம் பிரேதங்கள் சிதறுண்டு கிடக்க, நாடகம் முற்றுப் பெறுகிறது.

ஆனால், நாடகக் கொட்டகையை விட்டு நாம் வெளியே வரும் போது, அல்லது நூலைப்படித்து முடித்த பிறகு, நம் உள்ளத்தில் மிஞ்சி நிற்பதென்ன? மனிதனுடைய சிறுமையை அல்லது புன்மையைப் பற்றிய உணர்ச்சியல்ல, மனிதனுடைய நிலையாமைப்பற்றிய உணர்ச்சி கூட அல்ல. நாமார்க்கும் குடியல்லோம் என்று நிமிர்ந்து நிற்கும் மனித ஆன்மாவின் மாண்பைப் பற்றியும் எல்லையற்ற ஆற்றலைப்பற்றியும் ஏற்படும் நம்பிக்கைதான் மிஞ்சி நிற்கிறது. ஹாம்லெட் நாடகத்தின் பாடம் என்னவென்று ஹாம்லெட்டே எடுத்துச் சொல்லுகிறான்;

"மனிதன் என்ற தத்துவந்தான் என்ன வேலைப்பாடு நிறைந்தது! அவனுடைய பகுத்தறிவின் மாட்சிதானென்ன! அவனுடைய அறிவுத்திறன் எப்படி எல்லையற்று

நிற்கிறது! உருவத்திலும், இயக்கத்திலும் என்ன சிறப்பு! செயலிலே கந்தர்வனைப் போன்றவனாச்சே! உணர்விலே தெய்வத்தை ஒத்திருக்கிறானே! உலகத்திற்கோரழகு! மிருக இனத்தின் வெற்றி!"

அணுகுண்டு சகாப்தத்தில் வாழும் நமக்கு ஷேக்ஸ்பியர் அனுப்பும் செய்தி இதுதான்.

டென்மார்க் இளவரசன் ஹாம்பெலட்

நாடக பாத்திரங்கள்

க்ளாடியஸ் (Claudius) - டென்மார்க் அரசன்
ஹாம்பெலட் (Hamlet) - முந்திய அரசனுடைய மகன், தற்போதைய அரசனது அண்ணன் மகன்
போர்டின்ப்ரான்ஸ் (Fortinbras) - நார்வே நாட்டு இளவரசர்
பொலோனியஸ் (Polonius) - நிதிமந்திரி
ஹோரேஷியோ (Horatio) - ஹாம்பெல்டின் நண்பன்
லயேர்ட்டஸ் (Laertes) - பெலொனியஸின் மகன்
வால்டிமாண்ட் (Valdemar), கொர்னீலியஸ் (Cornelius), ரோஸன்க்ரான்ட்ஸ் (Rosencrantz), கில்டென்ஸ்டெர்ன் (Guildenstern), ஆஸ்ரின் (Osric) - ஆஸ்தான பிரபுக்கள்
மார்செல்லஸ் (Marcellus), பெர்னார்டோ (Bernardo) - உத்தியோகஸ்தர்கள்
ப்ரான்ஸிஸ்கோ (Francisco) - ஒரு போர்வீரன்
ரெய்னால்டோ (Reynaldo) - பொலோனியஸின் வேலையாள்

ஒரு கனவான், ஒரு பாதிரி, ஒரு தளகர்த்தன், இங்கிலன்ட் அரசுதூதன், நடிகர்கள், இரண்டு கோமாளிகள், கல்லறைக் குழிதோண்டிகள்.

கெர்ட்ரூட் (Gertrude) - டென்மார்க் ராணி, ஹாம்பெல்டின் தாய்
ஓபீலியா (Ophelia) - பெலொனியஸின் மகள்

பிரபுக்கள், சீமாட்டிகள், போர்வீரர்கள், கப்பலோட்டிகள், தூதர்கள், பணியாட்கள், ஹாம்பெலட் தகப்பனின் ஆவி.

களம் - எல்ஸினோர்

அங்கம் ஒன்று

காட்சி 1. எல்ஸினோர் அரண்மனைக்கு முன்

[ஓர் மேடை சிப்பாய் பிரான்ஸிஸ்கோ காவல் காக்குமிடம். பெர்னார்டோ அவனை நோக்கி வருகிறார்]

பெர்னார்டோ: யாரது?

பிரான்ஸிஸ்கோ: எனக்கு பதில் சொல்ல வேண்டியவன் நீ. நில். நீ யார்?

பெர்னார்டோ: அரசர் நீடுழி வாழ்க!

பிரான்ஸிஸ்கோ: பெர்னார்டோவா?

பெர்னார்டோ: ஆம்.

பிரான்ஸிஸ்கோ: நேரந்தவறாமல் வந்து விட்டாயே.

பெர்னார்டோ: பன்னிரண்டு மணி அடித்துவிட்டது, நீ படுக்கப்போ, பிரான்ஸிஸ்கோ.

பிரான்ஸிஸ்கோ: இந்த விட்டாத்திக்கு, மிக்க நன்றி; கடுங்குளிராக இருக்கிறது; மனசும் சரியாயில்லை.

பெர்னார்டோ: உன் காவலில் விசேஷம் ஒன்றுமில்லையே?

பிரான்ஸிஸ்கோ: ஒரு சுண்டெலி கூட அசையவில்லை.

பெர்னார்டோ: நல்லது, போய் வருகிறேன். என்னைச் சேர்ந்த காவலாளர்கள், ஹொரேஷியோவையும் மார்செல்லசையும், பார்த்தால், விரைவில் வரச்சொல்லு.

பிரான்ஸிஸ்கோ: அவர்கள் சப்தம் கேட்கிறது போலிருக்கிறதே, நில்.... யாரது?

ஹொரேஷியோ: நாட்டுக்கு நண்பர்கள் தாம்.

மார்செல்லஸ்: டென்மார்க் மன்னனின் அடிமைகள்.

பிரான்ஸிஸ்கோ: வந்தனம், போய்வருகிறேன்.

மார்செல்லஸ்: போய்வா, வீரனே! உனக்குப் பின் காவல் முறை யாருக்கு?

பிரான்ஸிஸ்கோ: பெர்னார்டோவுக்கு, போய்வருகிறேன்.

மார்செல்லஸ்: அப்பா, பெர்னார்டோ.

பெர்னார்டோ: அடேடே, ஹொரேஷியோ அங்கேயிருக்கிறேனா?

ஹொரேஷியோ: கொஞ்சம் போல் இருக்கிறான்.

பெர்னார்டோ: வா, அப்பா ஹொரேஷியோ, வாடாப்பா, மார்ஸெல்லஸ்.

மார்ஸெல்லஸ்: என்ன! அது இன்றிரவும் வந்துவிட்டதா?

பெர்னார்டோ: நான் ஒன்றையும் பார்க்கவில்லையே.

மார்ஸெல்லஸ்: ஹொரேஷியோ என்னவோ சொல்லுகிறான், எல்லாம் நம் கற்பனைதான் என்று. இந்தப் பயங்கரக்காட்சியை இரண்டுதரம் பார்த்து விட்டோம் நாம். ஆனால் அதை அவன் நம்பமாட்டேன் என்கிறான். ஆகையால், இரவு ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் ஜாக்கிரதையாக கவனிக்கும்படி அவனைக்கேட்டுக் கொண்டேன். அப்போது தானே அந்தப்பேய் மறுபடியும் தோன்றினால், நாம் கண்டது உண்மை என்று அவனும் ஒப்பி அதோடு பேசவும் செய்வான்.

ஹொரேஷியோ: இல்லை, இல்லை, அது ஒன்றும் தோன்றாது.

பெர்னார்டோ: கொஞ்சம் உட்காரப்பா. உன் காதை மூடிக்கொள்ளாதே. அதை நன்றாகத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு, நாங்கள் சொல்வதைக் கேள், இரண்டு இரவுகளில் கண்டதைச் சொல்லுகிறோம்.

ஹொரேஷியோ: சரி, உட்காருவோம். இதைப்பற்றி, பெர்னார்டோ சொல்வதைக் கேட்போம்.

பெர்னார்டோ: நேற்றிரவு ஒரு மணி இருக்கும். அதோ, வான வீதியில், மேல் திசையில் தெரிகிறதே, அதே நகூத்திரம் அதே இடத்தில் மினுக்கிக் கொண்டிருந்த போது, நானும் மார்ஸெல்லஸும்....

மார்ஸெல்லஸ்: நிறுத்து பேச்சை; அதோ பார், அது வருகிறதை.
(ஆயுத பாணியாகப் பேய் வருகிறது)

பெர்னார்டோ: இறந்து போன அரசனைப் போலவே இருக்கிறதே உருவம்.

மார்ஸெல்லஸ்: நீ ஒரு பண்டிதன், ஹொரேஷியோ, நீ அதோடு பேசேன்?

பிரான்ஸிஸ்கோ: அது அரசன் உருவந்தான். பார்ப்பதற்கு அச்சமும், வியப்பும் உண்டாகிறதே.

பெர்னார்டோ: நாம் பேசவேண்டும் என்று அது விரும்புகிறது.

மார்ஸெல்லஸ்: அதை என்ன என்று கேள், ஹொரேஷியோ.

ஹொரேஷியோ: நள்ளிரவில் இங்கு வந்த நீ யார்? புதைக்கப்பட்ட டென்மார்க் அரசனுடைய அழகிய வதனத்தோடும், வீர உருவத்தோடும் வந்திருக்கிறாயே, நீ யார்? இறைவன் மீது ஆணையிடுகிறேன், பேசு.

மார்ஸெல்லஸ்: அதற்கு சினம் ஏற்படுகிறது.

பெர்னார்டோ: அது பையப் போகிறதைப் பார்!

ஹொரேஷியோ: இரு, பேசு, பேசு, கட்டாயம் பேசு.

மார்ஸெல்லஸ்: அது போய்விட்டது, பதில் சொல்லாது போலிருக்கிறதே.

பெர்னார்டோ: இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய், ஹொரேஷியோ; உன் தொடை நடுங்கிறது. உன் முகம் வெளுத்து விட்டதே. நாங்கள் பார்த்தது வெறுங் கற்பனை என்று சொன்னாயே, இப்போது என்ன நினைக்கிறாய்?

ஹொரேஷியோ: ஏ, கடவுளே! என் சொந்தக் கண்ணால் பார்த்திராவிட்டால், இதை எப்படி நம்பியிருக்க்பேன்?

மார்ஸெல்லஸ்: நமது அரசனைப் போலில்லையா, அது?

ஹொரேஷியோ: ஆம். நீ உன்னையொத்திருப்பது போல். பேராசை மிக்க நார்வே மன்னனோடு போரிட்ட போது, இதே படைக்கலங்களைத் தான் நமது அரசன் அணிந்திருந்தான். போலக்குகளை, பனி நாட்டில் முறியடித்த போது, கோபத்தில் இதைப் போலவேதான் நம் அரசன் முகத்தைச் சுழித்தான். வினோதமாய்த்தானிருக்கிறது.

மார்ஸெல்லஸ்: இதைப் போலவே, இதற்கு முன் இரண்டு முறை இந்த நடு நிசியில் இந்த உருவம் போர்க் கோலத்தில் உலவக் கண்டோம்.

ஹொரேஷியோ: என்ன செய்வது என்று எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஆனால், மொத்தத்தில், ஒன்று தெரிகிறது. நம் நாட்டில் ஏதோ ஒரு குழப்பம் உண்டாகப் போகிறது என்பதற்கு இது ஒரு அறிகுறி.

மார்ஸெல்லஸ்: நல்லது, உட்கார். விவரம் தெரிந்தவனாக்சே நீ. என் கேள்விக்கு பதில் சொல்; எதற்காக இரவெல்லாம் இவ்வளவு கண்டிப்பான காவலும், கவனமும்? எதற்காகப் பிறநாடுகளிலிருந்து யுத்த தளவாடங்களும், பீரங்கிகளும் வந்த வண்ணமிருக்கின்றன? ஞாயிற்றுக்கிழமை கூட ஓய்வில்லாமல் கப்பல் கட்டுவோர் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்? இராப் பகலாக நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழும்படியாக ஏன் இத்தனை கெடுபிடி? யாராவது சொல்ல முடியுமா?

ஹொரேஷியோ: என்னால் முடியும். வதந்தியைத் தான் சொல்லுகிறேன். நார்வே நாட்டு போர்ட்டின்பிராஸ் மிகுந்த திமிருள்ளவன். காலஞ்சென்ற நம் அரசனை அவன் போருக்கு இழுத்தான். அந்தப் போரில் நமது வீரன் ஹாம்ஸெட் போர்ட்டின்பிராஸைக் கொன்றான். சட்டபூர்வமாக ஏற்பட்ட ஒரு ஒப்பந்தப்படி. போர்ட்டின்பிராஸ் தன்னுயிரை இழந்ததோடு, தன்னுடைய செல்வத்தை எல்லாம் தன்னை வென்றவனுக்கு இழந்து விட்டான். அதற்கு ஈடாக நமது அரசரும் தமது சொத்தில் ஒரு பகுதியைப் பந்தயம் வைத்திருந்தார். போர்ட்டின்பிராஸின் மகன் ஒரு முரடன். அவன் நார்வேயிலுள்ள, நிலமில்லாத காலிகளைத் திரட்டி, தன் தகப்பனிழந்த சொத்தை முரட்டுத் தனமாக நம்மிடமிருந்து கொள்ளையடிக்கப் பார்க்கிறான். நம் நாட்டில் நடக்கும் பாதுகாவல் ஏற்பாடுகளுக்கெல்லாம் இதுதான் காரணம்.

பெர்னார்டோ: அப்படித்தானிருக்க வேண்டும், அதனால் தான் இந்த கோர உருவம் நம் காவல் நேரத்தில் படைக்கலந்தாங்கி வருகிறது. நமது அரசனையே ஒத்திருக்கிறது அது.

ஹொரேஷியோ: மனக்கண்ணை உருத்துகிற தூகியாக இருக்கிறது அது. ரோமாபுரி ஆடம்பரமாகவும், வளமாகவும் இருந்த காலத்தில், பராக்கிரமன் ஜூலியஸ் இறப்பதற்குக் கொஞ்ச காலத்துக்கு முன் கல்லறைகள் காலியாய்க் கிடந்தன; செத்தவர்கள் ரோமாபுரித் தெருக்களில் கூச்சலிட்டுக் கொக்கரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வால் நஷைத்திரங்கள் தோன்றின; ரத்தப்பனி பெய்தது. சூரியன் நிலை குலைந்தது. சமுத்திர சாம்ராஜ்யம் நடத்துகிற, அந்த குளிர்ந்த நஷைத்திரத்தை, என்றும் விட்டு வெளியாகாதோ என்ற முறையில், கிரஹணம் பிடித்து வருத்தியது. அதுபோல, விதிக்கு முன் செல்லும் தூதர்களைப் போலும், பின்வரும் பயங்கர நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கும் அபசகுணங்களைப் போலும், வானமும் பூமியும் சேர்ந்து நம் நாட்டவருக்கு வரப் போகும் கேட்டை எடுத்துக் காட்டுகின்றன-இரு, இதோ பார்! அது மறுபடியும் வருகிறது! (பேய் மறுபடியும் வருகிறது)

பேய் என்னை அடித்தாலும் நான் அதோடு பேசப் போகிறேன்: நில், பொய்த்தோற்றமே, உனக்கு சப்தமிட முடியுமானால், உனக்குக் குரல் என்று ஒன்றிருக்குமானால், என்னோடு பேசு.

ஏதாவது நல்லது செய்யவேண்டுமென்றால், அதனால் உனக்கு அமைதியும், எனக்கு அருளும் கிட்டுமேயானால், என்னோடு பேசு:

உன் நாட்டுக்குக் கேடு வராமல் தடுக்க முடியுமானால், பேசு. அல்லது, நீ உயிருடனிருந்த காலத்து, பூமியிலிருக்கும் செல்வத்தை அபகரித்து, அதனால் செத்தபின்னும் உழன்று கொண்டிருப்பாயாயின், (கோழி கூவுகிறது.) அதை என்னிடம் சொல்லு. இங்கே நின்று பேசு. மார்செல்லஸ், அதை நிறுத்து.

மார்செல்லஸ்: நான் என் ஆயுதத்தால் அதை அடிக்கட்டுமா?

ஹொரேஷியோ: அது நிற்கமாட்டேன் என்றால், அப்படியே செய்.

பெர்னார்டோ: அது இங்கே இருக்கிறது!

ஹொரேஷியோ: இங்கே இருக்கிறது, பார்!

மார்செல்லஸ்: அது போய்விட்டது (பேய் போய் விடுகிறது) இப்படி பயமுறுத்துவதால், அதற்கு நாம் இன்னல் செய்கிறோம். அது காற்றைப் போலிருக்கிறது. அதை எப்படி அடிப்பது! நம் அடிபிடியெல்லாம் வெறுங் கேலிக் கூத்துத்தான்.

பெர்னார்டோ: அது பேசுந்தருவாயில் கோழி கூவிவிட்டது.

ஹொரேஷியோ: பயங்கர ஆணையைக் கண்டு திடுக்கிடும் குற்றவாளியைப் போல், அது மறைந்து விட்டது. 'வைகறையின் சங்குபோலிருக்கும் கோழி, தன் நீண்ட கீச்சுக் குரலில் கூவி, பகலவனைத் துயிலினின்றும் எழுப்புகிறது. அந்த எச்சரிக்கையைக் கேட்டதும், கடலிலோ, தீயிலோ, மண்ணிலோ, காற்றிலோ இருக்கும் பேய்கள் தங்கள் உலகத்துக்கு ஒடோடி விடுகின்றன.' என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அது உண்மையென்று இந்த உருவம் விளக்கிவிட்டது.

மார்செல்லஸ்: கோழி கூவியதும், அது மறைந்து விட்டது. நமது ஆண்டவன் பிறந்த இரவைக் கொண்டாடுகிறோமே, அன்று இரவு முழுவதும் வைகறைப் பறவை பாடுகிறது. அந்த இரவில் பேய்கள் பூமியில் நடமாடுவதில்லை. இரவெல்லாம் புனிதமாகிவிடுகிறது,

கிரகங்கள் துன்புறுத்துவதில்லை. மாந்திரீகர்கள் வலியற்றுப்போகிறார்கள், அவ்வளவு பவித்திரமான இரவு அது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஹொரேஷியோ: நானும் அதைக் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அதை நம்பவும் செய்கிறேன். ஆனால், பார், வைகறைப் பெண் சிவப்புச் சேலை உடுத்தி, அதோ இருக்கும் உயர்ந்த கிழக்கு மலைப்பனிமேலே அடி வைத்து நடந்து வருகிறாள். நமது காவலை முறித்துவிடுவோமா? நாம் இன்றிரவு பார்த்ததை இளவரசன் ஹாம்லெட்டுக்குச் சொல்லுவோம். என் உயிராணை, இந்தப் பேய், நம்மிடம் ஊமையாயிருந்தாலும், ஹாம்லெட்டிடம் வாய் திறந்து பேசும். நமது அன்புக்குரியவனுக்கு நாம் செய்யும் கடமை இது என்று நினைக்கிறேன். நீங்கள் சம்மதிக்கிறீர்களா?

மார்ஸெல்லஸ்: அப்படியே செய்வோம்-எங்கே அவனை சௌகரியமாக சந்திக்கலாமென்று இன்று காலை தெரிந்து கொள்கிறேன்.

காட்சி 2. அரண்மனையில் தர்பார் அறை

[அரசன் அரசி, ஹாம்லெட், பொலோனியஸ், லயேர்ட்டஸ், வால்டிமாண்ட், கொர்னீலியஸ், பிரபுக்கள், கொலைகாரர்கள் வருகிறார்.]

அரசன்: நமது அருமை அண்ணன் ஹாம்லெட்டின் சாவு, நினைவிலிருந்து இன்னும் மறையவில்லை. நமது இதயத்தில் துக்கம் நிறைந்திருக்கிறது. நமது சாம்ராஜ்யம் சோகத்தால் சாம்பி நிற்கிறது. இருந்தாலும், நம்மைப்பற்றியும் நினைக்காமலிருக்க முடியவில்லை. ஆகையால் நமது மைத்துனியாயிருந்தவளை இப்போது நமது ராணியாக ஏற்றுக் கொண்டோம். ஒரு கண்ணில் மங்கலமும், ஒரு கண்ணில் சோர்வும், கர்மாதியில் இன்பமும், திருமணத்தில் துன்பமும் விரவத் துன்பத்தையும் இன்பத்தையும், தராசில் எடைப்போட்டுப் பார்த்து, முடிவில், அரசியல் பங்காளியாகவும் நமது தேவியாகவும் இவளை ஏற்றுக் கொண்டோம், இந்த முடிவுக்கு வருவதற்கு முன் நம்மைக் காட்டிலும் சிறந்த அறிஞர்களாகிய உங்களைக் கலந்தே நடந்திருக்கிறோம். உங்கள் எல்லோருக்கும் நம் நன்றி.

இனி நடக்க வேண்டியது உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. இளைஞன் போர்டின்பிராஸ் நம் ஆற்றலை இழிவாகக் கருதி, அல்லது நம்முடைய அண்ணன் சாவினால் நமது நாடு சீர் குலைந்து விட்டதென நினைத்து, சுயநலம் கருதியவனாய் நமக்குச் செய்தி அனுப்பி மனமுளையச் செய்கிறான். சட்டபூர்வமாக அவன் நமது வீர அண்ணனுக்குத் தோற்றுவிட்ட சொத்தைத் திருப்பித் தரும்படி அவன் கேட்கிறான். அவனைப்பற்றி இவ்வளவு போதும். இனி நாம் இன்று கூடியிருக்கும் நோக்கத்தைப் பற்றி: போர்டின்பிராஸின் சிற்றப்பன், நோயுற்றுப் படுத்த படுக்கையாய்கிடக்கிறான். போர்டின்பிராஸின் உள்ளக்கிடக்கை அவனுக்குத் தெரியாது. இன்று நார்வேக்கு பையனை அடக்கும்படி ஒரு திருமுகம் எழுதியிருக்கிறோம். கொர்னீலியஸும், வால்டிமாண்டும் இந்தத் திருமுகத்தை எடுத்துச் சென்று நார்வே நாட்டுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும். நார்வே அரசனோடு வேறு பேரம் பேசுவதற்கு உங்களுக்கு அதிகாரமில்லை. போய் வாருங்கள்; விரைவில் உங்கள் கடமையை நிறைவேற்றுங்கள்.

கொர், வால்: எம் கடமை பணி செய்வதே.

அரசன்: அதில் என்ன சந்தேகம்; போய் வாருங்கள்.

[வால்டிமாண்டும், கொர்னீலியஸும் விடைப் பெற்றுப் போகிறார்கள்.]

இப்பொழுது, லயேர்ட்டஸ், உன் காரியத்தை கவனிப்போம் ஏதோ ஒரு காரியத்தைப் பற்றி நம்மிடம் சொன்னாயே, அது என்ன? காரணத்தோடு நீ நம்மிடம் என்ன கேட்டாலும், அதைத் தரத் தயாராயிருக்கிறோம். லயேர்ட்டஸ், நாம் கொடுக்கக்கூடாத ஒன்றையா கேட்டு விடப்போகிறாய்; இதயத்துக்கும் மூளைக்கும் எவ்வளவு உறவோ, கைக்கும் வாய்க்கும் எவ்வளவு நெருக்கமோ, டென்மார்க் அரசுக்கும் உன் தந்தைக்கும் அவ்வளவு, உறவும் நெருக்கமும் உண்டு; லயேர்ட்டஸ், உனக்கு என்ன வேண்டும்?

லயேர்ட்டஸ்: பிரபுவே, பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு நான் திரும்பிப்போக அனுமதி தர வேண்டும். தங்கள் பட்டாபிஷேகத்தில் சேவை செய்யத்தானே அங்கிருந்து டென்மார்க்குக்கு வந்தேன். என் கடமை நிறைவேறியதும், என் உள்ளமும், ஆசையும், பிரான்ஸ் தேசத்தை நாடுகின்றன. தங்கள் மேலான அனுமதியைத் தந்தருள வேண்டும்.

அரசன்: உன் தகப்பனாருடைய சம்மதம் பெற்றுவிட்டாயா? பொலோனியஸ் என்ன சொல்லுகிறார்?

பொலோனியஸ்: மல்லாடி, மல்லாடி அவன் என்னுடைய சம்மதத்தைக் கஷ்டப்பட்டுப் பிடுங்கிக் கொண்டான். நானும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன், அவனுக்குப் போக விடை கொடுங்கள்.

அரசன்: அப்படியே ஆகட்டும், லயேர்ட்டஸ். உன் காலத்தை உன்னிஷ்டப்படி செலவழிப்பாயாக. இப்பொழுது நமது மகன் ஹாம்லெட்-

ஹாம்லெட்: (பராக்குப் பார்த்து) உறவு நெருங்குகிறது, அன்பு சுருங்குகிறது.

அரசன்: இருண்ட மேகம் இன்னும் உன்னைச் சுற்றிப் படர்வதேன்?

ஹாம்லெட்: இல்லை, பிரபு. சூரிய ஒளி சற்று அதிகமாகவே என்மேல் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

அரசி: அருமை ஹாம்லெட், உன் கவலையிருளை உதறி எறி, நண்பனாக இந்த டென்மார்க் மன்னனை உன் கண்கள் காணட்டும். எப்போது பார்த்தாலும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய், மண்ணோடு மண்ணாகப் போன உனது தந்தையை நினைத்துக் கொண்டிராதே; உயிருள்ளவர்கள் எல்லோரும் செத்துத்தான் ஆக வேண்டும், இயற்கையை நீங்கிப் பரவெளியை அடைய வேண்டும் என்பது உனக்குத் தெரியாததல்லவே.

ஹாம்லெட்: ஆம். அம்மா, அது எல்லோருக்கும் பொதுவானதுதான்.

அரசி: அப்படியானால், உனக்குமட்டும் அது பிரமாதமாகத் தோன்றுவானேன்?

ஹாம்லெட்: தோற்றம் இல்லை, அம்மா, அது என்னுடைய உண்மை நிலை-வேஷம் போடத் தெரியாதவன் நான். எனது கறுப்பு உடையும், விம்மலும் தொங்கும் மூஞ்சியும், கண்ணிலிருந்து பொங்கும் கண்ணீர்ச் சுனையும் என் உள்ளத்தின் உண்மை நிலையைக்காட்டாமலிருக்கலாம். ஒரு நடகனிடத்தில் கூட இந்தத் தோற்றங்களைக் காணலாம். ஆனால் உன் உள்ளத்தின் உள்ளே, வேஷம் கடந்து நிற்கும் ஒரு சோகம் என்னை வாட்டுகிறது. என்னுடைய வெளித் தோற்றமெல்லாம் அந்த சோகம் போடும் வெளிவேஷந்தான்.

அரசன்: இப்படியெல்லாம் அல்லற்பட்டு, உன் தந்தைக்கு நீ காட்டும் கடமை உணர்ச்சி பாராட்டுக்குரியது தான். ஆனால் ஒன்றை நீ மறந்துவிடக் கூடாது; உன்னுடைய தந்தையும் தன் தந்தையை இழந்தார்; அந்தத் தந்தையும் அவர் தந்தையை இழந்தவர்தான். தந்தையை இழந்த மகன் கொஞ்ச காலம் துக்கம் கொண்டாடிக் கொண்டு இருப்பது பிடிவாதத்தைக் காட்டுகிறது. ஆண்மையற்ற சோகம் அது. தெய்வத்துக்கே அது ஒவ்வாது. கோழை நெஞ்சத்தையும், பொறுமையற்ற உள்ளத்தையும், படிப்பற்ற வெண்மையையுந்தான் அது காட்டுகிறது. மனித வாழ்க்கையிலே எதிர்பார்க்க வேண்டிய சாவைப்பற்றி, பன்னிப் பன்னி மனசை அலட்டிக் கொள்வதில் நமக்கு என்ன பயன்? சேச்சே, இந்தச் செய்கையினால், இறைவனுக்கே தவறு இழைக்கிறோம்; இயற்கைக்கு விரோதிகளாகிறோம். பகுத்தறிவுக்கு அபத்தமான காரியம்; ஆதியில் செத்த பிணத்திலிருந்து, இன்று செத்த பிணம் வரை உணர்ந்தும் உண்மை என்னவென்றால் 'சாவு வந்தே தீரும்' என்பதே. ஆகையினால், இந்தக் கவலையை மண்ணிலே தூக்கி எறிந்து விட்டு, நம்மையே உனது தந்தையாக ஏற்றுக்கொள். ஏனென்றால், இந்த சிம்மாசனத்துக்கு நீயே அடுத்த வாரீஸ் என்று இந்த உலகமெல்லாம் அறியட்டும். அன்பு நிறைந்த ஒரு தந்தை தன் தனயனுக்கு காட்டும் அன்பு எவ்வளவோ. அதற்கு ஒரு வகையிலும் குறைந்ததல்ல. நாம் உன்மீது வைத்திருக்கும் அன்பு. விட்டென்பொர்க்குப் போய்ப்படிக்க வேண்டும் என்று நீ நினைப்பது நமக்குப் பிடிக்கவில்லை. நமது கண்களிக்க, ஆனந்தத்தோடும் நம்முடைய முன்னிலையில் நம்முடைய தலைமைப் பிரபுவாகவும், நம்முடைய மகனாகவும் நீ இங்கேயே இருக்க வேண்டும்.

அரசி: ஹாம்லெட், உன் தாயின் பிரார்த்தன வீணாய்ப்போகக் கூடாது. நீ இங்கே எங்களோடு இரு; விட்டென்பொர்க்குப் போகாதே.

ஹாம்லெட்: தாயே, தங்கள் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிகிறேன்.

அரசன்: அதுதான் நேர்மையான, அன்புதும்பும் பதில்; நம்மைப்போல, டென்மார்க்கில் இரு. அம்மா, வா. ஹாம்லெட் தானாகவே கொடுத்த சம்மதம், என் இதயத்துக்கு இதமாக இருக்கிறது. இதைக் கொண்டாடி நான் மது அருந்தப் போகிறேன். இந்தக் கொண்டாட்டதை, பீரங்கிகள் வெடித்து, வானத்திலுள்ள மேகங்களுக்கு விளம்பட்டும்; பூமியிலுள்ள இடி முழக்கம் வானுலகத்தில் கேட்கட்டும். வா. போகலாம்.

[ஹாம்லெட்டைத் தவிர எல்லோரும் போகிறார்கள்].

ஹாம்லெட்: ஓ! இந்த உடல் இளகி, உருகிக் கரைந்து பனியாகச் சிதறாதா! தற்கொலையைப் பாவம் என்று கடவுள் தடுக்காமலிந்திருக்கக் கூடாதா? இறைவனே! இறைவனே!

இந்த உலகத்தின் போக்கு எனக்குச் சலித்து அலுத்து, இலைத்துப் போய்விட்டது. ஒழிக! ஒழிக! இது ஒரு களைபிடுங்காத பூங்கா. அசுத்தம் பிடித்த உலகம் இது. இப்படியுமா நடக்க வேண்டும்!

செத்து இரண்டு மாதங்கள்தான் ஆயின இல்லை, இல்லை, இரண்டு கூட இல்லை, அவருக்கும் இவனக்குமுள்ள வேற்றுமை, ஹைப்பீரியனுக்கும், ஸடையருக்குமுள்ள வேற்றுமையைப் போன்றது. என்தாயின் முகத்தில், காற்று ஒங்கியடிக்க சம்மதிக்க மாட்டாரே என் தந்தை. அவளிடத்தில் அவ்வளவு அன்பு!

வானமே! பூமியே! நினைக்கவே கூசுகிறதே. உண்ணும் உணவே பசியை மேலும் உண்டாக்கினாற் போல், அவருடைய உறவு அவளுக்குத் தெவிட்டாததாக இருந்தது; அப்படி அவரைத் தொங்கிக் கொண்டே இருப்பாயே அவள். அப்படியிருந்தும், ஒரு மாதத்துக்குள்-அட்டா, அதை நினைப்பானேன்-ஏ. நிலையின்மையே, பெண் என்பது உன் பெயரே! ஒரு சின்னஞ்சிறு மாதம்! நியோபைப்போல், கண்ணீராய்க் கரைந்து என் தந்தையின் சடலத்தை தொடர்ந்து கல்லறைக்குப் போனாளே, அப்போது அவள் போட்டிருந்த செருப்பு இன்னும் தேய்ந்து போகவில்லை; அட கடவுளே, பகுத்தறிவில்லாத ஒரு மிருகமாவது கொஞ்சகாலம் இழிவு கொண்டாடியிருக்குமே! அவளோ என் தந்தையின் தம்பியை இதற்குள் மணந்து கொண்டாள்; ஹோர்குலிஸுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமையோ, அவ்வளவு வேற்றுமையிருக்குமே என் அப்பனுக்கும் சிற்றப்பனுக்கும்; ஒரே மாதத்துக்குள்ளா? அவள் போலிக் கண்ணீரில் பூத்த உப்பு, சிவந்த கண்ணினின்றும் மறைவதற்குள் அவள் மணந்து கொண்டாள்; ஓ! அயோக்கியத்தனமான வேகமே! கற்புக்குலைந்த படுக்கைக்கா இத்தனை வேகத்தோடு ஓட வேண்டும்! இது நல்லதுக்கில்லை. நல்லது வரப்போவதும் இல்லை. என் நாவை அடக்க வேண்டியது தான். ஆனால் நாவடக்கினால், ஏ நெஞ்சே, நீ இடிந்து போவாய்.
[ஹொரேஷியோ, மார்செல்லஸ், பெர்னார்டோ வருகிறார்கள்.]

ஹொரேஷியோ: வணக்கம், பிரபு.

ஹாம்லெட்: நீ சுகமாயிருப்பதைப் பார்க்க எனக்கு மகிழ்ச்சி; ஹொரேஷியோதானே; அல்லது நான் தன்னையே மறந்து விட்டேனா?

ஹொரேஷியோ: ஆம், அவனேதான்; பிரபு, என்றும் தங்கள் எளிய பணியாள்.

ஹாம்லெட்: ஐயா, எனது நண்பரே, பணியாளப் பட்டத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். விட்டென்பெர்கிலிருந்து நீங்கள் ஏன் வந்தீர்கள், ஹொரேஷியோ, மார்செல்லஸ்?

மார்செல்லஸ்: எனது அருமைப் பிரபுவே.

ஹாம்லெட்: உன்னைப் பார்க்க எனக்கு மிக்க சந்தோஷம். (பெர்னார்டோவைப் பார்த்து) வணக்கம், ஐயா, ஏன் விட்டென்பெர்கை விட்டு வந்தீர்கள்?

ஹொரேஷியோ: காரணம்-கள்ளப் பாடம் போடுகிற குணந்தான், பிரபுவே.

ஹாம்லெட்: உன் பகைவன் அப்படிச் சொன்னால் கூட நான் பொறுக்கமாட்டேன். நீ உன்னைப் பற்றியே குற்றம் சொல்லி என் செவியைப் புண்படுத்தாதே. நீ கள்ளப்பாடம் போடுகிறவனில்லையென்று எனக்குத் தெரியும். எல்லினோரில் உனக்கு என்ன வேலை? நீ இவ்விடம் விட்டுப் போவதற்குமுன் உனக்கு நன்றாக குடிக்கக் கற்றுக் கொடுப்போம்.

ஹொரேஷியோ: பிரபு, தங்களுடைய தந்தையின் கர்மாதி விசேஷத்தைக் காண வந்தேன்.

ஹாம்லெட்: சுகமாணவனே, என்னைக் கேலி செய்யாதே. நீ வந்தது என் தாயின் திருமணத்தைக் காணத்தானே.

ஹொரேஷியோ: ஆம், பிரபு. அதுவும் விரைவில் தொடர்ந்து விட்டது.

ஹாம்லெட்: செட்டு, ரொம்பச் செட்டு, ஹொரேஷியோ, கர்மாதிக்கு அவித்து ஆறிய புலால் திருமண மேஜையில் பரிமாறப் பெற்றது. ஹொரேஷியோ, இந்தக் காட்சியையுமா என் கண்கள் பார்த்திருக்க வேண்டும்! என் தந்தை.....என் தந்தையைப் பார்ப்பது போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஹொரேஷியோ: ஓ! எங்கே, பிரபு!

ஹாம்லெட்: என் மனக்கண்ணில், ஹொரேஷியோ.

ஹொரேஷியோ: அவரை ஒரு தரம் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் தங்கமான அரசர்.

ஹாம்லெட்: மொத்தத்தில் மனிதன் என்றால் அவர்தான். அவரைப் போன்றவனை இனி பார்க்க முடியாது.

ஹொரேஷியோ: பிரபு, நேற்றிரவு அவரை நான் பார்த்ததாக நினைக்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: பார்த்தாயா? யாரை?

ஹொரேஷியோ: பிரபு, தங்கள் தகப்பனாகிய அரசரை.

ஹாம்லெட்: அரசரை! என் தகப்பனை!

ஹொரேஷியோ: இந்த கனவான்கள் சாஷியாக நான் சொல்லப்போகும் அற்புதத்தை கேளுங்கள். கவனமாய்க் கேட்டு முடியும் வரையில், உங்கள் வியப்பைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

ஹாம்லெட்: கர்த்தர் அன்புக்காக, நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

ஹொரேஷியோ: தொடர்ந்து இரண்டு இரவுகளில் மார்செல்லஸும், பெர்னார்டோவும், காவல் நேரத்தில் நள்ளிரவில் உங்கள் தந்தையைப் போன்ற உருவத்தைச் சந்தித்தார்கள். ஆயுத பாணியாய், தலையிலிருந்து பாதம் வரையில் படைக்கோலம் பூண்டு, அந்த உருவம் இவர்கள் முன் தோன்றுகிறது. தோன்றி, அவர்கள் பக்கத்தில், மெல்ல அரசு நடை நடந்து போகிறது; பயந்து வியந்த இவர்களுடைய கண்களுக்கு முன், இம்முறை அவர் நெருங்கி நடந்து சென்றார். பயத்தினால் கூழ்போல் கரைந்து, ஸ்தம்பித்து ஊமையாய் நின்றார்கள் இவர்கள்; அவரோடு பேசவில்லை. அஞ்சி, அஞ்சி இந்த ரகஸ்யத்தை என்னிடம் இவர்கள் சொன்னார்கள். மூன்றாவது இரவு இவர்களோடு நானும் காவல் காத்தேன். அவர்கள் சொன்னபடியே சொன்ன நேரத்தில், அதே உருவத்தில் அந்தக் தோற்றம் தெரிந்தது. உங்கள் தந்தையை நான் அறிவேன். இந்த இருகைகள் கூட அந்த அளவுக்கு ஒத்திருக்கவில்லை.

ஹாம்லெட்: இதெல்லாம் எங்கே நடந்தது?

மார்செல்லஸ்: பிரபு, நாங்கள் காவல் காக்கும் மேடையில்,

ஹாம்லெட்: நீ அதோடு பேசினாயா?

ஹொரேஷியோ: ஆம், பிரபு. அது மறுமொழி கூறவில்லை. ஆனால் பேசத்தொடங்குவது போல், அது தலையை நிமிர்ந்து, ஆட்டியது; அதற்குள், காலைக்கோழி இரைந்து

கூவிவிட்டது. இந்த சப்தத்தைப் கேட்டதும் அது அவசர அவசரமாகக் குறுகிப் பின் மறைந்து போய்விட்டது.

ஹாம்லெட்: மிக்க விநோதமாயிருக்கிறதே.

ஹோரேஷியோ: மதிப்புக்குரிய பிரபு, நான் உயிரோடிருப்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அவ்வளவு உண்மை நாங்கள் பார்த்த காட்சியும். இதைத் தங்களிடம் சொல்ல வேண்டியது எங்கள் கடமை என்று கருதினோம்.

ஹாம்லெட்: உண்மை, உண்மை, ஐயன்மீர். ஆனால், இது எனக்குக் கவலையைத் தருகிறது. இன்றிரவு காவலுக்குப் போகிறீர்களா?

மார்ஸெல்லஸ், பெர்னார்டோ: ஆம், பிரபு.

ஹாம்லெட்: 'ஆயுத பாணியாய்' என்றா சொல்கிறீர்கள்?

மார்ஸெல்லஸ், பெர்னார்டோ: ஆயுதபாணியாக, பிரபு.

ஹாம்லெட்: தலையிலிருந்து கால் வரையிலா?

மார்ஸெல்லஸ், பெர்னார்டோ: ஆம், தலையிலிருந்து கால் வரை.

ஹாம்லெட்: அப்படியானால், அவருடைய முகத்தைப் பார்க்கவில்லையா?

ஹோரேஷியோ: பார்த்தோம், பிரபு, முகமூடி திறந்திருந்தது.

ஹாம்லெட்: முகத்தில் கோபக்குறி இருந்ததா?

ஹோரேஷியோ: கோபத்தைக் காட்டினும் முகத்தில் வருத்தக்குறி அதிகமாக இருந்தது.

ஹாம்லெட்: வெளுப்பா, சிவப்பா?

ஹோரேஷியோ: இல்லை, மிக்க வெளுப்பு.

ஹாம்லெட்: கண்களால் உங்களை உற்றுப் பார்த்தாரா?

ஹோரேஷியோ: உங்களுக்கு மிக்க வியப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்.

ஹாம்லெட்: ஏற்பட்டிருக்கத்தான் செய்யும். நீண்ட நேரம் இருந்ததா?

ஹோரேஷியோ: நிதானமான வேகத்தோடு நூறு எண்ணுகிறவரையிருந்தது.

மார்ஸெல்லஸ், பெர்னார்டோ: அதைக் காட்டிலும் அதிக நேரம் இருக்கும்.

ஹோரேஷியோ: நான் பார்க்கும் போதில்லை.

ஹாம்லெட்: அவருடைய தாடி சற்று நரைத்திருந்ததா? இல்லையா?

ஹொரேஷியோ: உயிருள்ள போதிருந்த மாதிரியே இருந்தது; கொஞ்சம் கறுப்போடு வெள்ளிமுடி கலந்திருந்தது.

ஹாம்லெட்: இன்று இரவு நானும் காவலுக்கு வருகிறேன். அது திரும்பவும் வரலாம்.

ஹொரேஷியோ: நிச்சயம் வரும்.

ஹாம்லெட்: அது என் மதிப்புக்குரிய தந்தையின் உருவத்தில் வந்தால், நரகமே வாயைத் திறந்து போசாதே' என்று சொன்னாலும் நான் அதோடு பேசப் போகிறேன். இது வரையில் இந்தச் செய்தியை ஒருவருக்கும் சொல்லவில்லையென்றால், இனி மேலும் சொல்லாமலே இருங்கள். இன்று இரவு என்ன நடந்தாலும் சரி, அதை கவனித்துக் கொள்ளுங்கள், ஆனால் அதைப் பற்றிப் பேசாதீர்கள். உங்களுடைய அன்பை நான் பாராட்டுவேன். போய் வாருங்கள்; காவல் மேடையில், பதினொன்றுக்கும் பன்னிரண்டும் இடையில், உங்களைப் பார்ப்பேன்.

எல்லோரும்: பிரவுக்கு எங்கள் கடமை.

ஹாம்லெட்: உங்களுக்கு என் அன்பு, போய் வாருங்கள்.

[ஹொரேஷியோ, மார்செல்லஸ், பெர்னார்டோ போகிறார்கள்]

எனது தந்தையின் ஆவி ஆயுத பாணியாயிருக்கிறதா! ஒன்றும் சரியாயில்லை. இரவு விரைவில் வரவேண்டுமே. அது வரையிலும், உயிரே, சும்மா இரு. உலகமெல்லாம் சேர்ந்து தடுத்தாலும் தீச்செயல்கள் நடந்துதான் தீரும்.

[போகிறான்]

காட்சி 3. பொலோனியஸ் வீட்டில் ஒரு அறை

[லயேட்டஸும், ஒபீலியாவும் நுழைகிறார்கள்.]

லயேட்டர்ஸ்: என் சாமான்களைக் கப்பலில் ஏற்றிவிட்டேன். போய் வருகிறேன், தங்கச்சி. காற்று அனுகூலமாக அடித்து, துணைக்கும் கப்பல்கள் வரும் போது, நீ தூங்காதே, எனக்குக் கடிதம் எழுது.

ஒபீலியா: அதற்கென்ன சந்தேகம்?

லயேட்டர்ஸ்: ஹாம்லெட் உன்னிடம் காட்டும் தயவெல்லாம், இளமையின் மிடுக்கினால் ஏற்பட்டது தான்; இளவேனிற் காலத்தில் பூத்த பூ தான்; முனைப்பாக இருக்கும், ஆனால் நிலைத்து நிற்காது; இனிமையாக இருக்கும், ஆனால் நிரந்தரமானதல்ல; கம்மென்று அடித்து நிநாடியில் மறையும் மணம் போன்றது, அதற்கு மேலில்லை.

ஒபீலியா: அவ்வளவு தானோ?

லயேட்டர்ஸ்: அவ்வளவேதான். ஏனெனில், மனிதனுடைய உடல் பருந்து, பண்பினால் மாறுகிறது. அதே சமயத்தில் அவனுடைய உள்ளமும், உயிருமே வளர்ந்து விரிகின்றன. ஒரு வேளை அவன் இப்போது உன்னைக் காதலிக்கலாம். தற்சமயம் தந்திரத்தால் அவன் எண்ணம் மாசுபடவில்லை. ஆனால், உயர்ந்த பதவியிலிருப்பதால், அவனது விருப்பம் அவனுடையதல்ல. உயர்ந்த பிறப்புக்கு அடிமைப்பட்டவன் அவன். சாமானிய மக்களைப் போல், தன் எதிர்காலத்தைத் தானே உருவாக்க அவனுக்கு உரிமையில்லை.

இந்த நாட்டின் அமைதியும், பெற்றியும் அவன் தேர்ந்தெடுக்கும் மனைவியைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஆகவே, தன்னிச்சையோடு அவன் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. எந்த உடலுக்கு அவன் தலைவனாயிருக்கிறானோ, அந்தி உடலின் விருப்பதையும், சம்மதத்தையும் அவன் கவனித்துத்தான் ஆக வேண்டும்.

அவன் உன்னை நேசிப்பதாகச் சொன்னால் அவனை நம்பலாமா என்பது உன் விவேகத்தையும், அவனது செயலையும் பொறுத்தது. டென்மார்க் நாடு அவன் காதலை ஆதரிக்கிறதா என்பதுதான் கேள்வி. அவன் பாடும் பல்லவியெல்லாம், நிதானமிழந்து, நீ நம்பினாயானால், அல்லது உனது இதயத்தை அவனுக்கு பறி கொடுப்பாயானால் அல்லது அவனுடைய கொஞ்சதலுக்கு இரங்கி உன் கற்புச் செல்வத்தை இழந்தாயேயானால், உன்னுடைய மானத்துக்கு எவ்வளவு பங்கம் வரும் என்பதை நினைத்துப் பார். அதை அஞ்ச வேண்டும், தங்கையே, அதை அஞ்ச வேண்டும்: காதலைப் பின்னொதுக்கி வைக்க வேண்டும். காமத்தினால் அபாயம் வராமல் உன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள். கற்புக்கரசியாயிருக்கும் பெண் தன் அழகின் மர்மங்களை சந்திரனுக்குத் தெரியும்படி கூட அவிழ்த்துக் காட்டமாட்டாள். கற்பினுக்கு அணியாயிருப்பவள்கூட, பழிக்கு அஞ்சி நடக்க வேண்டும்.

இளவேனிற் காலத்துப் பூக்களை, மொட்டுப் பருவத்திலேயே, புழுக்கள் குடைந்து அரித்துவிடும். பனித்துளி சிதறி வரும் வாலிபத்தின் காலைப் பருவத்தில்கூட, நோய் நம்மை எப்போது தொத்தலாம் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கும். ஜாக்கிரதையாயிரு. பயந்து, பயந்து இருப்பதில் தான் நல்ல பாதுகாப்பு கிடைக்கிறது. பக்கதில் ஒருவருமில்லா விட்டாலும், மங்கைப் பருவம் தன்னோடு தானே பூசலிட்டுக் கலகம் செய்து கொள்ளும்.

ஓபீலியா: நீ சொல்லிக் கொடுத்த பாடத்தை மனதில் பதித்துக் கொள்ளுகிறேன். அது என் இதயத்தில், காவற்காரன்போல, நின்று கொண்டிருக்கும். ஆனால், அண்ணா, சில பொல்லாத பாதிரிமார்களைப் போல, எனக்கு மாத்திரம் கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த நீண்ட நெடும் சுவர்க்கப் பாதையைக் காட்டி விட்டு, நீ மாத்திரம் நிதானமிழந்த காழகனாய் ஆடம்பரப் பூம்பாதையில் செல்லக் கூடாதல்லவா?

லயேட்டர்ஸ்: ஓ, என்னைப்பற்றி பயப்படாதே! ரொம்ப நேரம் இருந்து விட்டேன், இதோ அப்பா வருகிறார்.

[பொலோனியஸ் வருகை]

இரட்டை ஆசீர்வாதம் கிடைப்பது இரட்டைக் கருணையைக் காட்டுகிறது. இரண்டாந்தரம் வழி பெற்றுக் கொள்ளும் நல்வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது.

பொலோனியஸ்: இன்னுமா இங்கே! விரையில் கப்பலுக்குப் போ. உன் பாய் மரத்தின் புஜங்களிலே காற்று அமர்ந்திருக்கிறது. உனக்காகக் காத்துக் கொண்டு. இதோ என் ஆசி. நான் சொல்லும் சில புத்திமதிகளையும் நினைவின் வைத்துக் கொள். உன் மனசிலிருக்கும் கருத்துக்களுக்குக் குரல் கொடுக்காதே. சிந்தித்து தெளிவதற்கு முன் செயலில் ஈடுபடாதே. சகஜமாய்ப் பழகு, ஆனால், கீழ்த்தரமாகச் சொரணாவாதே. தெளிந்தெடுத்த நண்பர்களை இரும்புச் சங்கிலி கொண்டு உன் ஆன்மாவோடு பிணைத்துக்கொள். புதிது புதிதாக வரும் பக்குவமற்ற நண்பர்களைப் பெருக்கிக் கொண்டே போகாதே. வலியச் சண்டைக்கு போகாதே; சண்டைக்குள் புகுந்து விட்டால், எதிரி உன்னைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கும் வரையில் விடாதே. ஒவ்வொருவன்

சொல்லுவரையும் செவி சாய்த்துக் கொள். ஒரு சிலரிடத்தில் மாத்திரம் உன் குரலைக் காட்டு.

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய கண்டனத்தையும் கேட்டுக் கொள், ஆனால் உன்னுடைய தீர்ப்பை உடனடியாகச் சொல்லாதே. கையிலிருக்கும் பணத்துக்கு ஒத்த அந்தஸ்தில் வாழ்; ஆனால் வீண் ஆடம்பரத்தை ஒதுக்கு. அழகான உடை உடுத்திக் கொள், ஆனால் டம்பமாய் இருக்காதே. ஒரு மனிதனுடைய தன்மையை அவனது ஆடையே விளம்பரப்படுத்துகிறது; பிரான்ஸ் நாட்டில், உயர்ந்த பதவியிலும், அந்தஸ்திலுமிருப்பவர்கள், உடையணிவதில் மிக்க கவனம் செலுத்துபவர்கள்.

கடன் வாங்கவும் செய்யாதே, கொடுக்கவும் செய்யாதே, ஏனென்றால், கடன், தன்னை இழப்பதோடு, நண்பனையும் இழந்து விடுகிறது. சிக்கனத்தின் கூர்மையை மழுங்கச் செய்வதும் கடன் வாங்கும் பழக்கம்தான்.

இதற்கெல்லாம் மேலாக, உனக்கு உண்மையாக நடந்து கொள்; அப்படிச் செய்தால் நீ மற்றவர்களுக்குப் பொய்யனாக நடந்து கொள்ள மாட்டாய்.

போய் வா, என் வாழ்த்தின் பலனாய் நான் சொன்னதெல்லாம், உன் மனதில் கனியட்டும்.

லயேட்டர்ஸ்: பணிவுடன் விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன், பிரபு.

பொலோனியஸ்: நேரமாகி விட்டது, போ. உன் வேலைக்காரர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்.

லயேட்டர்ஸ்: போய் வருகிறேன், ஒபீலியா, நான் சொன்னதை நன்றாய் நினைவிலிருத்திக் கொள்.

ஒபீலியா: என் ஞாபகத்தில் அதைப் பூட்டி வைத்துக் கொண்டேன். பூட்டின் சாவியை உன் கையில் வைத்துக்கொள்:

லயேட்டர்ஸ்: போய் வருகிறேன்.

[போகிறான்]

பொலோனியஸ்: ஒபீலியா, அவன் என்ன உன்னிடம் சொன்னான்?

ஒபீலியா: ஹாம்லெட் பிரபுவைப் பற்றி சில.

பொலோனியஸ்: நன்றாகச் சொன்னான்

கொஞ்ச காலமாக ஹாம்லெட் அடிக்கடி உன்னோடு தனித்திருப்பதாகவும், நீயும் அவனோடு தாராளமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். அது உண்மையானால், என்னுடைய மகள் என்ற பெற்றியையும் உன்னுடைய மானத்தையுமே நீ நன்றாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. உங்களுக்குள் உள்ள உறவு எப்போப்பட்டது? உண்மையைச் சொல்லு.

ஒபீலியா: பிரபு, கொஞ்ச காலமாக, அவர் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் அன்பைப்பற்றி, பன்முறை சொல்லி வருகிறார்.

பொலோனியஸ்: அன்பு! சீ! அபாயம் அறியாத பச்சைக் குழந்தை போல நீ பேசுகிறாய். அவன் அன்பை நீ நம்புகிறாயா?

ஒபீலியா: பிரபு, இதைப் பற்றி என்ன நினைப்பதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

பொலோனியஸ்: நான் உனக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். அவனுடைய போலிச் சொல்லையெல்லாம் நம்புவதற்கு நீ ஒரு குழந்தையாயிருக்கிறாய். நன்றாக யோசித்துப்பார். இல்லாவிட்டால், நான் ஒரு முட்டாளாக உனக்குப் பட்டுவிடும்.

ஒபீலியா: பிரபு, அவர் மிகுந்த கண்ணியத்தோடு தன் காதலை எனக்குத் தெரிவித்தார்.

பொலோனியஸ்: கண்ணியமென்றா சொன்னாய், அழகு! அழகு!

ஒபீலியா: அவருடைய காதலை, கடவுள் மீது ஆணையிட்டு, அவர் உறுதி செய்திருக்கிறார்.

பொலோனியஸ்: ஆம், பறவைகளைப் பிடிப்பதற்கு கண்ணி போட்ட மாதிரி. ரத்தத்தில் சூடு ஏறும் போது, நாக்கு ஆயிரம் ஆணையிடும். இந்த வெளிச்சத்தையெல்லாம் தீ என்று நினைத்து விடாதே. இந்த வெளிச்சத்தில் சூட்டைக் காட்டிலும் ஒளிப்பகட்டு தான் அதிகம். இந்தத் தருணம் முதல் கன்னியாகிய நீ அடிக்கடி அவனிடம் போவது என்பதை வைத்துக் கொள்ளாதே. அழைத்தவுடன் சந்தித்து பேசுவதை நிறுத்திவிடு. ஹாம்லெட் பிரபு கழுத்தில் கட்டியிருக்கும் தும்புக் கயிறு உன் கழுத்திலுள்ளதைக் காட்டிலும் நீளமானது. ஒபீலியா, அவன் ஆணைகளையெல்லாம் நம்பாதே; அவை காட்டும் நிறம் ஒன்று, உண்மை நிறம் வேறு. புனிதமான தெய்வீக அன்பு மாதிரி இருக்கும், ஆனால் அதனாலேயே மிக நன்றாக ஏமாற்றுவதற்கு ஏற்றவை. கடைசியாகச் சொல்லிவிட்டேன்; இனி ஹாம்லெட்டோடு ஒரு விநாடியாவது பேசக் கூடாது. நான் சொன்னபடி செய்வது உன் பொறுப்பு. இனி உன் வழி செல்.

ஒபீலியா: பிரபு, தங்கள் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிவேன்.

[போகிறார்கள்]

காட்சி 4. ஒரு மேடை.

[ஹாம்லெட், ஹொரேஷியோ, மார்செல்லஸ் வருகிறார்கள்]

ஹாம்லெட்: வாடைக் காற்று கொடுக்கிறது. குளிர் மிகுந்திருக்கிறது.

ஹொரேஷியோ: வாடை பிடுங்கி எடுக்கிறது.

ஹாம்லெட்: மணி என்ன?

ஹொரேஷியோ: பன்னிரண்டுக்குக் குறைவாக இருக்கலாம்.

மார்செல்லஸ்: இல்லை, பன்னிரண்டு அடித்துவிட்டதே.

ஹொரேஷியோ: அப்படியா? நான் கேட்கவில்லையே. அப்படியானால், வழக்கமாய் ஆவி வரும் நேரமாயிற்றே.

[எக்காளம் ஊதுகிறது, குண்டு போடும் சப்தம்]

பிரபு, இந்த முழக்கம் ஏன்?

ஹாம்லெட்: இன்று இரவு அரசன் இரவெல்லாம் கண்விழித்து, களியாட்டம் ஆடுகிறான். ரைன் பிரதே சத்து மதுவை மாந்தி, மாந்தி அவன் மயங்கித் தள்ளாடும் நேரம் இது. பந்தயம் போட்டுக் குடிப்பதில் அவனுக்குண்டான வெற்றியைப் பற்றி தம்பட்டமும், எக்காளமும் ஓலமிடுகின்றன.

ஹோரேஷியோ: அது ஒரு நெடுங்கால மரபா?

ஹாம்லெட்: ஆம், நான் இங்கே பிறந்தவன் தான்; இந்த அரச ஆர்ப்பாட்டத்துக்குரியவன் தான்; ஆனால், எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் இந்த மரபை ஒட்டி நடப்பதைக் காட்டிலும், வெட்டி நடப்பதே பழக்கமாகி விட்டது. இந்த வெறியாட்டத்தைக் காணும் மற்ற நாட்டு மக்கள் நம்மை ஏளனம் செய்கிறார்கள்; குடிகாரர்கள் என்று கூறி நம்மை எள்ளி நகையாடுகிறார்கள். இந்தக் கெட்ட பழக்கம் நம்முடைய நற்குணங்களையெல்லாம் மறைத்துவிடுகிறது. பிறவியில் ஏற்பட்ட ஒரு விகாரமான மறு அல்லது கழலை, ஒரு மனிதனுடைய கவர்ச்சிகரமான தோற்றத்தைக் கெடுத்துவிடுகிறது. அதைப்போல, எவ்வளவு நல்லவர்களாயிருந்த போதிலும், இவர்கள் செய்யும் ஒரு குற்றம் இவர்களுடைய நன்னடத்தையெல்லாம் விழுங்கிவிடுகிறது.

[ஆவி வருகிறது]

ஹோரேஷியோ: பாருங்கள், பிரபு, அது வருகிறது.

ஹாம்லெட்: வானவர்களே, அருள் வள்ளல்களே, எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்!

நீ பரிசுத்த ஆவியா? அல்லது நரகில் உழலும் பிசாசா? கெட்ட நோக்கோடு வந்திருக்கிறாயா? கேள்வி கேட்பதற்குரிய உருவத்தில் நீ வந்திருக்கிறாய், ஆகையால் நான் உன்னோடு பேசுகிறேன். உன்னை ஹாம்லெட் என்று அழைக்கிறேன். அரசனே, தந்தையே, டென்மார்க் வேந்தே, எனக்கு பதில் சொல்லும். அறியாமையால் நான் வெடித்துப்போவேன், ஆகையால் பதில் சொல்லும்; சவப்பெட்டியில் அடக்கம் பெற்று, புனிதமான உமது எலும்புகள், பெட்டியைத் தகர்த்தெறிந்து விட்டு வெளிப்படுவானேன்? உமது சாந்திக்காக, உம்மைக் கல்லறையில் புதைத்தோமே. அந்தக் கல்லறை, தன் பளிங்கு வாயைத் திறந்து உம்மை ஏன் உமிழ்ந்து விட்டது? பிணமாய் போயிருந்ததீர், மறுபடியும் ஆயுதபாணியாய் நிலவிலே நடமாடி எங்களைச் சந்திக்கும் செயல். இரவை பயங்கரமாக்குவதேன்? இயற்கை அன்னை வளர்த்துவிட்ட முட்டாள்களாகிய நாங்கள், இதையெல்லாம் கண்டு அஞ்சி நடுங்குகிறோம். ஆன்மாவையும் கடந்து நிற்கும் எண்ணங்கள் எங்களைப் பிடித்து ஆட்டுகின்றனவே. இதெல்லாம் ஏன்? எதற்காக? நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?

[ஆவி ஹாம்லெட்டை அழைத்து சமிக்கை செய்கிறது]

ஹோரேஷியோ: அது தன்னோடு வரும்படி உங்களை அழைக்கிறது. உங்களிடம் தனியாக ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறது போலும்.

மார்ஸெல்லஸ்: பாருங்கள், எவ்வளவு அருமைப் பாட்டோடு உங்களைத் தனியிடத்துக்கு அது அழைக்கிறது. ஆனால், அதோடு போகாதீர்கள்.

ஹோரேஷியோ: இல்லை, போகவே கூடாது.

ஹாம்லெட்: அது பேசமாட்டேன் என்கிறதே; நான் அதன் பின் போகத்தான் செய்வேன்.

ஹோரேஷியோ: கூடாது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: ஏன்? அதிலென்ன பயம்? என் உயிரை ஒரு குண்டுசிக்குச் சமானமாக நான் மதிக்கிறேன். என் ஆன்மாவை அது என்ன செய்துவிடும்? ஆன்மாதான். அதைப்போல், அழிவற்றதாச்சே, அது மறுபடியும் என்னை அழைக்கிறது, நான் அதைத் தொடர்ந்து செல்வேன்.

ஹோரேஷியோ: பிரபு, அது உங்களைக் கடலுக்குள் இழுத்துச் சென்றுவிட்டால்? அல்லது கடலுக்குள் நீட்டி நிமிர்ந்து நிற்கும் பயங்கர மலைச் சிகரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றால்? அவ்வாறு அழைத்துச் சென்று, தன் உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டு, உங்களை அச்சுறுத்தி, உங்கள் பகுத்தறிவை அழித்து உங்களைப் பித்துக்கொள்ளி ஆக்கிவிட்டால்? நினைத்துப் பாருங்கள். அந்த இடத்தைக் கண்டாலே, காரணமில்லாமல், அச்சம் தோன்றிவிடும். கீழே எத்தனையோ காதங்களுக்கப்பால் கடல் குமறிக் கொண்டிருக்குமே.

ஹாம்லெட்: அது இன்னும் என்னை அழைக்கிறது. போ, நான் உன்னைப் பின்தொடர்கிறேன்.

மார்ஸெல்லஸ்: போகக்கூடாது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: கையை விடு!

ஹோரேஷியோ: சொன்னதைக் கேட்க வேண்டும் போகாதீர்கள்.

ஹாம்லெட்: எனது விதி அழைக்கிறது. என் உடலில் உள்ள ஒவ்வொரு சிறு நரம்பும், நிமீய சிங்கத்தைப் போன்று, முறுக்கேறி வன்மையுற்றிருக்கிறது.

[ஆவி அழைக்கிறது.]

இன்னும் அது அழைக்கிறதே! கையை விடுங்கள், கனவான்களே.
[பிடியினின்றும் மீறிப் போகிறான்.]

கடவுள் மீது அணை. என்னைத் தடுப்பவன் எவனையும் பேயாக்கி விடுவேன்; தள்ளுங்கள், நீ போ! நான் வருகிறேன்.

[ஆவியும் ஹாம்லெட்டும் போகிறார்கள்.]

ஹோரேஷியோ: கற்பனை காரணமாக அவர் கட்டுமீறிவிட்டார்.

மார்ஸெல்லஸ்: நாமும் அவரைத் தொடர்ந்து செல்வோம், அவருக்குக் கீழ்ப்படிவது சரியல்ல.

ஹோரேஷியோ: போவோம், எல்லாம் எப்படி முடியப் போகிறது என்று தெரியவில்லையே.

மார்ஸெல்லஸ்: டென்மார்க் நாட்டிலே ஏதோ ஒன்று அழுகிப் போய்விட்டது.

ஹோரேஷியோ: எல்லாம் இறைவன் செயல்.

மார்ஸெல்லஸ்: இல்லை, அவரைப் பின்பற்றிச் செல்வோம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி 5. மேடையில் மற்றொரு பாகம்.

[ஆவியும் ஹாம்ஸெட்டும் வருகிறார்கள்.]

ஹாம்ஸெட்: எங்கே என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகிறாய்? சொல்லு: இதற்கு மேல் நான் வரமுடியாது.

ஆவி: என்னை உற்றுப் பார்.

ஹாம்ஸெட்: பார்க்கிறேன்.

ஆவி: கெந்தகப் புகைக்கும், வாட்டும் தீக்கும் நான் இரையாகப் போகும் தருணம் அநேகமாக வந்து விட்டது.

ஹாம்ஸெட்: ஐயோ, பாவம்! பேயே!

ஆவி: எனக்கு இரங்காதே, நான் சொல்லப் போவதைக் காதுகொடுத்துக் கேள்.

ஹாம்ஸெட்: பேசு; நான் கேட்கக் கடமைப்பட்டவன்.

ஆவி: கேட்ட பிறகு, வஞ்சம் தீர்க்கவும் கடமைப்பட்டவன்.

ஹாம்ஸெட்: என்ன?

ஆவி: நான் உன் தந்தையின் ஆவி; என் தலைவிதி என்னவென்றால், நான் பூமியில் செய்த கொடிய பாவங்கள் பொசுங்கித் தீயும்வரை, கொஞ்சகாலம் இரவிலே போய்த்திரிய வேண்டும், பகலிலே நெருப்புக் குண்டத்துக் குள்ளிருந்து நோன்பிருக்க வேண்டும். நான் அடைபட்டிருக்கும் சிறைச்சாலையிலுள்ள ரகஸ்யங்களைச் சொல்ல எனக்கு அனுமதியில்லை. அவைகளைச் சொல்லப் போனால், உன் ஆன்மா கருகிவிடும். உன் இளம் இரத்தம் உறைந்துவிடும். நகைத்திரங்களைப் போன்ற உன் இரு கண்களும் பிதுங்கி வெளிவந்துவிடும். சேர்த்து முடித்திருக்கும் உன் தலை முடி, பிரிந்து போகும், முள்ளம் பன்றியின் முள்ளைப் போல், உன் ஒவ்வொரு ரோமமும் சிலிர்த்துக்கொண்டு நிற்கும். ஸ்தூல தேகத்தோடு கூடிய மனிதக் காதுகளுக்கு நித்தியத் துன்பத்தைப் பற்றிச் சொல்லலாகாது. கேள், ஓ, கேள், உனது அன்புத் தந்தையிடத்தில் எப்பொழுதாவது அன்பு வைத்திருந்தாயானால்-

ஹாம்ஸெட்: அட! கடவுளே!

ஆவி: உன் தந்தையை அக்கிரமமாகவும், விபரீதமாகவும் கொலை செய்தவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்கு.

ஹாம்ஸெட்: கொலையா?

ஆவி: கொலையே அக்கிரமமானதான், ஆனால் இந்தக் கொலையிருக்கிறதே, அக்கிரமத்திலும் அக்கிரமம் விநோதமானது, விபரீதமானது.

ஹாம்லெட்: சீக்கிரம் அதைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள். தியானமும், அன்பு நினைவுகளும் எவ்வளவு வேகமாகப் பறக்குமோ, அந்த வேகத்தில் நான் பறந்து சென்று பழி வாங்குகிறேன்.

ஆவி: நன்றாய்ச் சொன்னாய்; இவ்வளவு சுரணையிருக்கிறதே உனக்கு. இல்லையென்றால் லெதே நதிதீரத்தில் வளரும் பாசியைக் காட்டிலும் நீ மந்தமானவன் என்று நினைத்திருப்பேன். ஹாம்லெட், இப்போது கேள்; நான் தோப்பிலே தூங்கிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு பாம்பு என்னைத் தீண்டி விட்டதாக வதந்தியைக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறார்கள். டென்மார்க் நாட்டை ஏமாற்றுவதற்காக ஏற்பட்ட வதந்தி இது. நன்றாகத் தெரிந்து கொள், அரிய இளைஞனே, உன் தகப்பனைத் தீண்டிய பாம்பு இப்போது அவனுடைய கிரீடத்தைச் சூடிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: முன் கூட்டியே என் அந்தராத்மா அறிவித்ததே! என் சிற்றப்பனா?

ஆவி: ஆம். அந்த அயோக்கியன்தான். அந்தக் கற்பழிக்கும் மிருகந்தான்: குறளி வேலை செய்யும் அவன் அறிவு! துரோகம் செய்வதற்கே உரிய ஆற்றல்! கற்பழிப்பதற்கல்லவா, அவனுடைய அறிவாற்றலைப் பயன்படுத்தினான்! பதிவிரதை போலிருந்த என் ராணியை அவனுடைய காமத்துக்குப் பாத்திரமாக்கிவிட்டான். மானங் கெட்ட காமம்!

ஓ! ஹாம்லெட், எப்படி வழக்கி விழுந்துவிட்டாள் அவள்! திருமணக் காலத்தில் நான் செய்த சபதம், மாட்சிமை மிக்கது. அதற்கு ஈடாகுமே நான் அவளிடம் காட்டிய அன்பு. என்னோடு ஒத்துப் பார்க்கும் போது, அவன் ஒரு உதவாக்கரை. அந்த அற்புதத்திலே நம்பிக்கை வைத்தானே. ஸ்வர்க்கம் போல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு பசப்பினாலும், அதர்மத்திற்கு தர்மம் மசியாது. அதே போல், காமத்தை ஒளி வீசும் கந்தர்வனோடு இணைந்து விட்டாலும், அது தெய்வீகப் படுக்கை மீது உட்கார்ந்து கொண்டு, அபத்தத்தை உண்டு களிக்கும்.

ஆனால், நில்லு! காலைக் காற்றின் மணம் அடிக்கிறது. பேச வேண்டியதைச் சுருக்கிக் கொள்கிறேன். பிற்பகலில், வழக்கம் போல் நான் தோப்பிலே தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, உன் சிற்றப்பன் கள்ளத்தனமாகப் பாத்திரத்தில் நஞ்சை ஏந்திக் கொண்டு வந்து, என் இரு செவிகளிலும் அந்தக் கொடிய நஞ்சை ஊற்றி விட்டான். மனித ரத்தத்திற்கும் நஞ்சுக்குந்தான் எவ்வளவு பகை! அது, பாதரசம்போல், உடம்பின் வாயில்கள் வழியாகவும், சந்து பொந்துகள் வழியாகவும், விரைந்து சென்று மோர்த்துளிபட்ட பாலைப்போல, இனிய மென்மையான இரத்தத்தை உறையச் செய்து விடுகிறது. என் ரத்தமும் இந்தக் கதிக்குள்ளாயிற்று. உடனடியாக என் மெல்லிய உடல் தோல் முழுவதும், மரவுரியைப்போல் அருவருக்கத்தக்க முரட்டுப் பாளம் படர்ந்தது. இப்படியாக, தூங்கிக் கொண்டிருந்த என்னிடமிருந்த, என் உயிரை, என் கிரீடத்தை, என் ராணியைப் பிடுங்கிக் கொண்டான் ஒரு தம்பி. பாதிரியால் மன்னிக்கப்படாத பாவியாய்ச் செத்தொழிந்தேன். நான் பூலோகத்தில் செய்த குற்றங்கள் எல்லாம் என் கணக்கில் பற்றெழுதப்பட்டன; ஐந்தொகை எடுப்பதற்கு முன் நான் இறந்துபட்டேன். ஓ! கொடியது! ஓ! கொடியது! கொடுமையிலும் கொடுமை!

உனக்குப் பண்பு இருக்குமானால், இதையெல்லாம் பொறுக்க மாட்டாய். டென்மார்க் வேந்தனுடைய மஞ்சம், டம்பழம் படு விபசாரமும் சுகித்திருக்கும் படுக்கையாகி விடக் கூடாது. நீ பழி வாங்குவதில் என்ன காரியம் செய்தாலும், உன்னுடைய தாய்க்கு ஒரு வஞ்சமும் செய்யாதே. அவளை இறைவனுடைய தீர்ப்புக்கு விட்டு விடு. அவளுடைய இதயத்தினுள்ளிருக்கும் முட்கள் அவளைக் குத்திக் கொட்டட்டும்; போகிறேன். இப்போழுதே.

மின்மினிப் பூச்சியைப் பார்க்கும் போது, விடியப் போகிறது என்று தெரிகிறது. அதனுடைய ஒளி குன்றிவிட்டது. வந்தனம், வந்தனம், வந்தனம். என்னை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்.

[போகிறது.]

ஹாம்ஸெட்: ஓ! வான நாட்டவரே! ஓ! பூமியே! வேறெதை அழைப்பது? நரகத்தையும் அழைக்கட்டுமா? ஐயையோ! இதயமே, பொறு, பொறுத்துக் கொள். நரம்புகளே. திடீரென்று முதுமை அடைந்து விடாதீர்கள். என்னை நட்டமாக நிறுத்துங்கள். 'ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்?' இந்தச் சிதைந்துபோன மண்டைக்குள்ளே ஞாபகத்துக்கு ஒரு இடம் இருக்கும் வரையில். 'ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்?' என் நினைவுப் பலகையில் எழுதப்பட்ட சில்லரை விவரங்களையெல்லாம் அழிப்பேன்; புஸ்தகப் படிப்பு. எல்லா உருவங்கள், இறந்தகால நிகழ்ச்சிகள், வாலிபமும், கவனமும் எழுதிவைத்த எல்லா எழுத்துக்களையும் அழித்து விடுவேன். என் மூளை என்ற புத்தகத்தில், உங்களுடைய ஆணை மாத்திரம் உயிர்த்து நிற்கும். மற்றக் கேவலப் பொருள்கள் எல்லாம் ஒதுங்கி விடும். ஆம் கடவுள் மீது ஆணையிடுகிறேன்.

ஓ! கொடுமைக்காரப் பெண்ணே! ஓ! அயோக்கியனே, அயோக்கியனே, சிரிப்பு வேறு கேடா-அயோக்கியப் பாவியே! என்னுடைய நினைவுப் பலகையில் இதை எழுதிக் கொள்ள வேண்டும். 'ஒருவன் புன்முறுவல் செய்துகொண்டே இருந்தாலும், அவன் அயோக்கியனாக இருக்கலாம்' நிச்சயம், டென்மார்க் நாட்டிலாவது, அப்படி ஒரு மனிதன் இருக்கமுடியும் (எழுதுகிறான்.) ஆகையால், சிற்றப்பனே, நீ அப்படிப்பட்ட ஆளா! என் சபதத்தை மறந்து விடக்கூடாதே.

'வந்தனம், வந்தனம், என்னை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்.' சபதம் செய்து கொண்டேன்.

ஹொரேஷியோ: (உள்ளிருந்து) - பிரபு, பிரபு.

மார்ஸெல்லஸ்: (உள்ளிருந்து) - பிரபு ஹாம்ஸெட்!

ஹொரேஷியோ: (உள்ளிருந்து) - கடவுள் அவரைக் காப்பாற்றட்டும்.

ஹாம்ஸெட்: அப்படியே ஆவதாக.

ஹொரேஷியோ: (உள்ளிருந்து) ஹோ, ஹோ, பிரபு.

ஹாம்ஸெட்: அப்படியே ஆவதாக.

ஹொரேஷியோ: (உள்ளிருந்து) ஹோ, ஹோ, பிரபு.

ஹாம்லெட்: ஹோ, ஹோ, பையனே. வா, கிட்டே, வா.
[ஹோரேஷியோவும், மார்செல்லஸும் வருகிறார்கள்.]

மார்செல்லஸ்: என்ன நடந்தது, பிரபு?

ஹோரேஷியோ: என்ன சமாச்சாரம், பிரபு?

ஹாம்லெட்: ஓ அதிசயம்!

ஹோரேஷியோ: பிரபுவே சொல்லுங்கள்.

ஹாம்லெட்: இல்லை - நீங்கள் அதை வெளிப்படுத்திவிடுவீர்கள்.

ஹோரேஷியோ: கடவுள் சாட்சியாக, நான் ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன்.

மார்செல்லஸ்: பிரபு, நானும் சொல்லமாட்டேன்.

ஹாம்லெட்: அடையடிச் சொல்லுகிறீர்கள்? மனித உள்ளம் அதைப்பற்றி ஒரு தரம் நினைக்க முடியுமா? ரகச்யமாய் வைத்துக்கொள்வீர்களா?

ஹோரேஷியோ: மார்செல்லஸ் ஆம். கடவுள் சாட்சியாக.

ஹாம்லெட்: டென்மார்க் நாட்டிலே உள்ள ஒரு அயோக்கியனாவது அயோக்கியனாக இல்லாமலிருக்க முடியாது.

ஹோரேஷியோ: பிரபு, இந்த உண்மையை நமக்குச் சொல்வதற்கு, கல்லறையிலிருந்து ஒரு பிசாசா வர வேண்டும்.

ஹாம்லெட்: ஏன், சரிதான். நீ சொல்வது சரிதான். இனி வீண் பேச்சுப் பேசாமல், கை குலுக்கிவிட்டு நாம் பிரிந்து செல்லுவோம்; நீங்கள், உங்கள் இஷ்டப்படியோ, வேலையிருந்தால், வேலையைப்பார்க்கவோ போங்கள்; ஒவ்வொருவனுக்கும் வேலையும் விருப்பமும் இருக்கத்தான் செய்யும். நான் பிரார்த்தனை செய்யப்போகிறேன்.

ஹோரேஷியோ: பிரபு, தாங்கள் சொல்லும் முரட்டுச் சொற்கள் எல்லாம் வெறும், சுற்றிச் சுழலும் சொற்களே.

ஹாம்லெட்: என் சொற்கள் உன்னை வருத்துவதைக் கண்டு வருந்துகிறேன். ஆம், உண்மையாய்.

ஹோரேஷியோ: வருத்தவில்லை பிரபு.

ஹாம்லெட்: அர்ச் பாட்ரிக் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன், என் பேச்சு உண்மையிலேயே உங்களுக்கு வருத்தத்தை உண்டு பண்ணி விட்டது. இன்று பார்த்த தோற்றத்தை நினைக்கும் போது அந்த ஆவி உண்மையுள்ள ஆவி என்றே சொல்ல வேண்டும்; எனக்கும், ஆவிக்கும் இடையே என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றிக் கேட்காதீர்கள்; அருமை நண்பர்களே, நீங்கள் நண்பர்களாகவும், மாணவர்களாகவும், வீரர்களாயுமுள்ளவர்கள்; நான் சொன்னதைச் செய்ய வேண்டும்.

ஹொரேஷியோ: செய்கிறோம், பிரபு. தாங்கள் கேட்பது என்ன?

ஹாம்லெட்: இன்னிரபு பார்த்ததை ஒரு காலத்திலும் ஒருவருக்கும் சொல்லக்கூடாது.

ஹொரேஷியோ, மார்ஸெல்லஸ்:- அப்படியே, பிரபு.

ஹாம்லெட்: இல்லை, அப்படிச் சத்தியம் செய்ய வேண்டும்.

ஹொரேஷியோ: உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். பிரபு, நான் சொல்லமாட்டேன்.

ஹாம்லெட்: என் உடைவாளின் மீது ஆணையிடுங்கள்.

மார்ஸெல்லஸ்: நாங்கள் சத்தியம் செய்து விட்டோமே, பிரபு.

ஹாம்லெட்: உன் உடைவாளின் மீதா?

ஆவி: (கீழிருந்து) - சத்தியம் செய்து கொடுங்கள்:

ஹாம்லெட்: ஆ, ஹா? தம்பி, அப்படியா சொல்லுகிறாய்? நீ அங்கே இருக்கிறாயா? வா, பூமிக்கடியிலிருந்து பேசும் குரலைக் கேட்டாயா, சத்தியம் செய்ய ஒப்புக்கொள்.

ஹொரேஷியோ: பிரபு, எந்த விதமாகப் பிரமாணம் செய்ய வேண்டும்?

ஹாம்லெட்: என் உடை வாளிமேல் கையை வைத்து, இன்று பார்த்ததை ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்.

ஆவி: (கீழிருந்து) சத்தியம் செய்:

ஹாம்லெட்: எங்கும் இருக்கிறாயா? அப்படியானால் நான் சற்று தள்ளிப்போவோம். இங்கே வாருங்கள், கனவான்களே: என்னுடைய உடைவாளில் கை வையுங்கள். ஒருகாலும் இன்று கேட்டதைப்பற்றிப் பேசுவதில்லை என்று பிரமாணம் பண்ணுங்கள், உடைவாளில் ஆணையிடுங்கள்.

ஆவி: (கீழிருந்து) ஆணையிடுங்கள்.

ஹாம்லெட்: நன்றாகச் சொன்னாய், கிழவனே! பூமிக்குள்ளிருந்து கொண்டு இவ்வளவு வேகமாக வேலை செய்வாயா! சரியான முன்னோடி! நண்பர்களே, இன்னும் சற்று தள்ளிப்போவோம்.

ஹொரேஷியோ: ஓ! பகலே! இரவே! இது மிகவும் விநோதமாயிருக்கிறதே.

ஹாம்லெட்: விநோதமாக அதை வரவேற்போம். ஹொரேஷியோ, உன் சித்தாந்தத்துக்கு எட்டாத பல விஷயங்கள் வானத்திலும், பூமியிலும் இருக்கின்றன. வா, சத்தியம் பண்ணு. நான் இனி விநோதமாக நடக்க வேண்டியிருக்கும். அப்படி நான் நடக்கும் போது, நீ உன்கையை இப்படிப் பின்னிக் கொண்டோ, அல்லது தலையசைத்தோ, அல்லது பலபடப் பேசியோ அல்லது 'நல்லது, நல்லது எங்களுக்குத் தெரியும்' என்று சொல்லியோ, அல்லது 'எங்களுக்குத் தெரியும், ஆனால் சொல்ல மாட்டோம்' என்று சொல்லியோ. 'இப்படி இருக்கலாம், அப்படி இருக்கலாம்' என்று சொல்லியோ, என்னைப்

பற்றி ஏதாவது உங்களுக்கு தெரியும் என்ற சந்தேகத்தை உண்டாக்காதீர்கள். இதைச் செய்யமாட்டோம் என்று உண்மை சொல்லுங்கள். கடவுள் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்!

ஆவி: [கீழிருந்து] உண்மை கூறுங்கள்.

ஹாம்லெட்: அமைதி, அமைதி, அமைதியற்ற ஆவியே.

[அவர்கள் சத்தியம் செய்கிறார்கள்.]

ஆகையால், கனவான்களே, அன்போடு என்னை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். தன் அன்பையும், நட்பையும் உங்களுக்குக் காட்டுவதற்கு என்னென்ன செய்ய முடியுமோ அதையெல்லாம், இந்த எளிய ஹாம்லெட், கடவுள் அருளால், உங்களுக்குச் செய்வான்; இப்போது எல்லோரும் போகலாம். விரலால் உங்கள் உதடுகளை நன்றாக மூடிக்கொள்ளுங்கள். காலம் கெட்டு, சட்டம் கழன்று போயிருக்கிறது. ஏ பாவிப் பழியே, காலசட்டத்தைச் சரிக்கட்டவா' நான் பிறந்து தொலைத்தேன். இல்லை, வாருங்கள், எல்லோரும் போகலாம்.

[போகிறார்கள்.]

அங்கம் இரண்டு

காட்சி 1. பொலோனியஸ் வீட்டில் ஒரு அறை.

[பொலோனியஸும், ரெய்னால்டோவும் வருகிறார்கள்.]

பொலோனியஸ்: இந்தப் பணத்தையும், பணத்தாள்களையும் அவனிடம் கொடுங்கள், ரெய்னால்டோ.

ரெய்னால்டோ: கொடுக்கிறேன், பிரபு.

பொலோனியஸ்: அவனைச் சந்திப்பதற்கு முன் அவன் நடத்தையைப் பற்றி விசாரித்தால் நல்லது.

ரெய்னால்டோ: பிரபு, நானும் அப்படியே நினைத்தேன்.

பொலோனியஸ்: ரொம்ப சரி, ரொம்ப, ரொம்ப சரி. ஜாக்கிரதை! ஐயா.

டென்மார்க் நாட்டார் எத்தனை பேர் பாரீஸ் நகரத்திலிருக்கிறார்கள் என்று விசாரியுங்கள். யார், யார் எப்படி, எங்கே வாழ்கிறார்கள், என்ன செலவு செய்கிறார்கள் என்பதைப் புலன் விசாரிக்க வேண்டும். இந்த விசாரணையில் என் மகனைப் பற்றித் தெரிய நேரிட்டால், நெருங்கிக் கேள்வியைப் போடுங்கள். அவனைக் கொஞ்சம் தெரிந்த மாதிரி பாவனை செய்து கொள்ளுங்கள். 'அவனுடைய தந்தையைத் தெரியும், நண்பர்களையும் தெரியும், அவனைக் கொஞ்சம்தான் தெரியும்' என்று சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். தெரிகிறதா, ரெய்னால்டோ?

ரெய்னால்டோ: நன்றாகத் தெரிகிறது, பிரபு.

பொலோனியஸ்: 'கொஞ்சம் தெரியும், ஆனால், நன்றாகத் தெரியாது' என்று சொல்லுங்கள். 'அவன் நான் நினைக்கிற ஆளாக இருந்தால், அவன் ஒரு முரடன், குடிகாரன்' என்று உங்கள் கற்பனைக்குத் தெரிந்தபடி பேசுங்கள். ஆனால், அவனுக்கு அகௌரவம் ஏற்படும்படியான அவதூறுகளைச் சொல்லாதீர்கள், இதை நன்றாகக் கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; ஆனால், கட்டுப்பாடில்லாத வாலிபம் சாதாரணமாகச் செய்யும் தவறுகளையும், குற்றங்களையும் கற்பியுங்கள்.

ரெய்னால்டோ: பிரபு, சூதாட்டத்தைப் போல,

பொலோனியஸ்: ஆம், அல்லது குடி, வாட் போர், திட்டு, சண்டை, பொருட் பெண்டிர் உறவு, நீங்கள் இது வரைக்கும் போகலாம்.

ரெய்னால்டோ: பிரபு, அவருக்கு இதெல்லாம் அகௌரவத்தைக் கொடுக்குமே.

பொலோனியஸ்: கொடுக்காது. உங்கள் குற்றச் சாட்டில் ஒரு குற்றத்தை மாத்திரம் அவன் மேல் சுமத்திவிடாதீர்கள். விபசாரன் என்று மாத்திரம் சொல்லிவிடாதீர்கள். என்னுடைய கருத்து அதல்ல. கட்டுப்பாடு இல்லாததால் ஏற்பட்ட சிறு குற்றங்களாக, எரிகின்ற இளம் உள்ளத்திலிருந்து சிதறிய தீப்பொறிகளாக, பண்படாத இரத்திலிருந்தெழும் காட்டுத்தனமாக-இப்படி அவனுடைய தவறுகளை நாசூக்கச் சொன்னால் போதும் - இளைஞர்களிடத்தில் பொதுவாகக் காணும் தவறுதல்கள் தான்.

ரெய்னால்டோ: ஆனால், பிரபுவே.

பொலோனியஸ்: எதற்காக இப்படியெல்லாம் சொல்ல வேண்டும்?

ரெய்னால்டோ: அதைத்தான் தெரிய விரும்புகிறேன், பிரபு.

பொலோனியஸ்: நான் சொல்லிக் கொடுக்கிற தந்திரம் இதுதான், இப்படிச் சிறு குற்றங்களை என் மகன் மீது சுமத்தி விட்டு, யாரிடத்திலே அவனைப் பற்றி விசாரிக்கிறீர்களோ, அவரைச் சற்று ஆழம் பார்க்க வேண்டும். மேற் சொன்ன குற்றங்களையெல்லாம் என் மகன் செய்திருக்கிறானா என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவரும், 'நல்லது, ஐயா' அல்லது 'நண்பரே' அல்லது 'கனவானே' என்று சொல்லி உங்களோடு ஒத்துப் பாடும்படி செய்ய வேண்டும்.

ரெய்னால்டோ: ரொம்ப சரி, பிரபு.

பொலோனியஸ்: பிறகு, ஐயா, அவர் அப்படிச் செய்வார் அவர்... .. நான் என்ன சொல்லப் போனேன்? மொத்தத்தில், எதோ சொல்ல நினைத்தேன்; என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்?

ரெய்னால்டோ: 'ஒத்துப்பாடும்படி செய்ய வேண்டும் நண்பரே, கனவானே' என்று

பொலோனியஸ்: 'ஒத்துப்பாடும்படி செய்ய வேண்டும்' ஆம், கடைசியாக அவர் உங்களிடத்திலே சொல்லுவார்: 'எனக்கு அவரைத் தெரியும், நேற்றோ' என்றோ அவரை இன்னாரோடு, இன்ன இடத்தில் கண்டேன், அங்கே அவர் சூது விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்,' அல்லது 'குடி முனைப்பிலிருந்தார்' அல்லது 'பந்து விளையாட்டில் வழக்கி விழுந்தார்' அல்லது 'ஏலம் போடுகிற இடத்திலிருந்தார்' அல்லது 'விபசார

விடுதியிலிருந்தார்' என்று இத்தியாதி தகவல்களைச் சொல்லுவார். இப்போது தெரிகிறதா? இப்படிப் பொய்யைத் தூண்டலில் போட்டுத்தான் உண்மை மீனைப் பிடிக்க வேண்டும். விவேகமும், அனுபவமும் உள்ள நாம், இப்படியெல்லாம் கோணல் பாதையில் போய்த்தான் உண்மையை நேரடியாகக் கண்டு பிடிக்கலாம். வளைய, வளைய வந்தால் தான் குறித்த பொருளை அடையலாம். என் பிரசங்கத்தையும், புத்திமதியையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு, என் மகனைப் போய்ப் பாருங்கள், நான் சொல்லுவது விளங்குகிறதல்லவா?

ரெய்னால்டோ: ஆம், பிரபு.

பொலோனியஸ்: கடவுள் உம்மோடு இருப்பார். வணக்கம்.

ரெய்னால்டோ: நல்லது, பிரபு.

பொலோனியஸ்: அவனைப் பற்றி அறிந்த செய்தியையெல்லாம் உங்கள் மனதிலேயே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

ரெய்னால்டோ: அப்படியே, பிரபு.

பொலோனியஸ்: அவன் இசைப் பயிற்சியைத் தொடர்ந்து நடத்தட்டும்.

ரெய்னால்டோ: நல்லது, பிரபு.

[ரெய்னால்டோ போகிறார்.]

[ஓபீலியா வருகிறாள்.]

என்ன ஓபீலியா, என்ன சங்கதி?

ஓபீலியா: ஓ, பிரபு, பிரபு நான் மிகவும் பயந்து போனேன்.

பொலோனியஸ்: அட கடவுளே, என்ன பயம்?

ஓபீலியா: பிரபு, நான் என் அறையில் தையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்த பொழுது, ஹாம்லெட் பிரபு வந்தார். அவர் சட்டை அவிழ்ந்து கிடந்தது; தலையில் தொப்பியில்லை; கால்மூடி அழுக்கு படிந்திருந்தது, இழுத்துக்கட்டப் படாமல், கரண்டைக் காலில், சங்கிலிபோல், விழுந்து கிடந்தது. அவர் சட்டையைப் போல், அவர் முகம் வெளுத்திருந்தது; முட்டுகள் ஒன்றோடொன்று அடித்துக் கொண்டிருந்தன, அவரைப் பார்ப்பதற்கே பாவமாக இருந்தது. நரகத்திலிருந்து அவிழ்த்துவிட்ட மனிதன், தப்பி வந்து அதன் பயங்கரத்தை எடுத்துச் சொல்ல முயன்றால், எப்படியிருப்பானோ, அப்படி என் முன் வந்து நின்றார்.

பொலோனியஸ்: உன் மீதுள்ள காதல் பைத்தியமா?

ஓபீலியா: பிரபு, எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனால், அதைப் பார்க்க உண்மையிலேயே அச்சமாக இருக்கிறது.

பொலோனியஸ்: அவன் என்ன சொன்னான்?

ஒபீலியா: என் மணிக்கட்டையால் என்னை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டார். பிறகு என்னிடமிருந்து ஒருமுழும் தள்ளிப் போய், இன்னொரு கையை இப்படித் தன் புருவத்தில் வைத்துக் கொண்டு, என் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார். பார்த்த பார்வை என் முகத்தையே இழுத்துக் கொள்ளுமோ என்றிருந்தது, நெடுநேரம் அப்படியே இருந்தார். கடைசியில், என் கையை கொஞ்சம் ஆட்டினார். தன் தலையை மேலுங்கீழுமாக மூன்றுதரம் ஆட்டினார். பிறகு, அழமான, இரக்கம் ததும்பும் பெருமூச்சு விட்டார்; அந்தப் பெரு மூச்சு அவர் உடலையெல்லாம் தவிடு பொடியாக்கி, அவர் உயிரையே பருகிறது போலிருந்தது. அதன்பின், என்னை விட்டு விட்டு, தலையைத் தோளின் மேல் திருப்பி வைத்துக் கொண்டு, கண்ணின் உதவியின்றியே வெளியே போனார். வாசலுக்கு வெளியே போன பிறகும் அந்தக் கண்கள் ஒளியை என் மேல் வீசிக்கொண்டிருந்தன.

பொலோனியஸ்: வா, என்னோடு வா, அரசரைப் பார்ப்போம். இதெல்லாம் காதலால் ஏற்பட்ட ஆனந்த வெறிதான், காதல் வெறி தன்னைத் தானே அழித்துக்கொள்ளுகிறது. மற்ற உணர்ச்சி வெறிகளைப் போல, காதல் வெறியும் பைத்தியக்காரர் செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுகிறது. எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது-அவனைச் சமீபத்தில் கடிந்து பேசினாயா?

ஒபீலியா: இல்லை, பிரபு, தங்கள் ஆணைப்படி அவருடைய கடிதங்களை நான் ஏற்பதில்லை, அவருக்கு நான் பேட்டி கொடுப்பதுமில்லை.

பொலோனியஸ்: அதுதான் அவனைப் பித்துக் கொள்ளியாக்கிவிட்டது. அவனைச் சரியாக நிதானிக்கத் தவறிவிட்டேன். அவன் உன்னோடு விளையாட்டுத்தனமாகப் பழகி, உன்னைக் கெடுத்துவிடுவான் என்று பயந்தேன். ஆனால், என் சந்தேகம் ஆதாரமற்றது. இளைஞர்களுக்குப் புத்திமட்டமாயிருப்பது எவ்வளவு இயல்போ, அவ்வளவு இயல்பான என்னைப் போன்ற முதியவர்கள் அகாரணமாக சந்தேகித்து விடுகிறோம், தவறான முடிவுகளுக்கு வந்துவிடுகிறோம். வா, அரசரிடம் போகலாம்; இந்த விஷயத்தை அவருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். இதைச் சொன்னால் அவருடைய கோபத்துக்குள்ளாவோம். சொல்லவிட்டாலோ, அதைக்காட்டிலும் அதிகக் கேடு உண்டாகும், வா.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி 2. அரண்மனையில் ஓர் அறை

[இசை முழக்கம் அரசன், ராணி, ரோசென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன், வேலைக்காரர்கள் வருகிறார்கள்.]

அரசன்: அன்பான ரோசென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன், உங்கள் வரவு நல்வரவாகுக. நாம் உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று மிகுந்த ஆசையோடிருந்தோம். உங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதால், உங்களை விரைவில் வரும்படி சொல்லி அனுப்பினோம். ஹாம்லெட்டின் மாறுதலைப் பற்றி, நீங்கள் கொஞ்சம் கேள்வியுற்றிருப்பீர்கள்.

அவனுடைய உள்ளும், புறமும் முற்றிலும் மாறுபட்டு விட்டன. அவன் இப்படித் தன்னுணர்வற்றுப் போனதற்குக் காரணம், அவன் தந்தையிறந்ததைத் தவிர, வேறு என்னவாக இருக்கலாம் என்று ஊகிக்க முடியவில்லை. குணத்தாலும், இளமையாலும் அவனோடு ஒட்டியவர்கள் நீங்கள்; அவனோடு உடன் வளர்ந்தவர்கள். நீங்கள் நமது அரண்மனையில் தங்கியிருக்கும் காலத்தில், கொஞ்ச நேரத்தையாவது அவனோடு செலவிட்டு, அவனைக் களியாட்டங்களுக்கு இழுத்து, அவனோடு நன்றாகப் பழகி,

அவனது மாறுதலுக்கு என்ன காரணம் என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நமக்கு தெரியாத கவலை அவனைப் பீடித்திருக்கிறதென்றால், அதை நீக்குவதற்கு நாம் வழி தேடலாமல்லவா?

ராணி: அன்புள்ள கனவான்களே, உங்களைப்பற்றிப் பிரமாதமாக அவன் பேசுவதுண்டு. உங்களிடத்தில் அவன் வைத்திருக்கும் அன்பு, வேறு உயிருள்ளவர் ஒருவரிடத்தும் வைக்கவில்லை. பெரிய மனது வைத்து, அன்போடு எங்களோடு கொஞ்சகாலமிருந்து, நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவனைத் திருத்துவீர்களானால், உங்கள் விஜயம் நன்றிக்குரியதாகும்; அரசர் பாராட்டுக்குரியதாகும்.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: அரசருக்கும், அரசிக்கும் கட்டுப்பட்டவர்கள் நாங்கள். எங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளவா வேண்டும்! எங்களுக்கு தாங்களிருவரும் உத்தரவு போடலாமே.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: நாங்களிருவரும் தங்கள் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிகிறோம். தங்களுக்கு எங்களையே அர்ப்பணம் செய்கிறோம். எங்கள் பணியைத் தங்கள் கால்மாட்டிலே வைக்கிறோம். தங்கள் சித்தப்படி நடக்கிறோம்.

அரசன்: நன்றி, ரோசென்க்ரான்ஸ், அரிய கில்டென்ஸ்டெர்ன்.

ராணி: நன்றி, கில்டென்ஸ்டெர்ன், அரிய ரோசென்க்ரான்ஸ், மிகவும் மாறுதலடைந்து விட்ட என் மகனை, உடனே நீங்களிருவரும் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். யாராவது கூடப் போங்கள், இந்தக் கனவான்களை ஹாம்லெட் இருக்கும் இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: எங்கள் வருகையாலும், உறவாலும், ஹாம்லெட்டுக்கு மகிழ்ச்சியும், ஆறுதலும் உண்டாகட்டும்.

ராணி: அப்படியே ஆகட்டும்.

[ரோசென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன், சில வேலைகாரர்கள் போகிறார்கள்.]

[பொலோனியஸ் வருகை]

பொலோனியஸ்: அருமைப் பிரபு, நார்வேக்குச் சென்ற தூதர்கள் சந்தோஷமாகத் திரும்பி வந்து விட்டார்கள்.

அரசன்: எப்போதுமே, நல்ல செய்திக்குத் தந்தை நீங்கள்.

பொலோ: அப்படியா, பிரபு? என் ஆன்மாவை எப்படிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ, அப்படி என் கடமையையும் கைப்பிடிக்கிறவன் நான்-என்னுடைய இறைவனுக்கும், அரசனுக்கும் செய்ய வேண்டிய கடமையை. ஹாம்லெட்டின் பைத்தியத்துக்கு உண்மைக் காரணம் என்ன என்று நான் கண்டுபிடித்துவிட்டதாக எண்ணுகிறேன். இந்த எண்ணம் தவறாயிருக்குமானால், நெறி பிறழாது சிந்தனை வேட்டையாடி வெற்றி பெறும் என்னுடைய மூளை மழுங்கிப் போயிற்று என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அரசன்: ஓ! உடனே சொல்லுங்கள் அதைப்பற்றி; கேட்க ஆவலோடிருக்கிறேன்.

பொலோ: முதலில், தூதர்களைச் சபைக்கு வரும்படி அனுமதி கொடுங்கள். அவர்கள் கொண்டுவரும் செய்தி விருந்திலே, நான் சொல்லப் போகும் விவரம் ஒரு கனியாக இருக்க உதவும்.

அரசன்: நீங்களே அவர்களுக்கு மரியாதை செய்து, அழைத்து வாருங்கள்.
[பொலோனியஸ் போகிறார்.]

அருமை கெர்ட்ரூட், உன் மகனுடைய நோயின் தலைகால் புரிந்து விட்டதாக அவர் என்னிடம் சொல்லுகிறார்.

ராணி: எனக்கு சந்தேகமில்லாமல் காரணம் தெரிகிறது. அவனுடைய தந்தையின் மரணமும், நம்முடைய தீவர்த்த திருமணமும் தான்.
[பொலோனியஸ், வால்டிமாண்ட், கொர்னீலியஸ் வருகிறார்கள்.]

வாருங்கள் நண்பர்களே! வால்டிமாண்ட், நமது நார்வே சகோதரிடமிருந்து என்ன செய்தி?

வால்டிமாண்ட்: நல்வாழ்த்துக்களை அனுப்பியிருக்கிறார். நமது முதல் திருமுகத்தைக் கண்டவுடன், அவர் தன்னுடைய அண்ணன் மகனுடைய காரியாதிகளை அடக்குவதில் ஈடுபட்டார். போலக்கர்களைத் தாக்குவதற்காக அவன் முயற்சி செய்து கொண்டிருப்பதாக முதல் நினைத்தார்; ஆய்ந்து பார்த்த பிறகு, தங்களைத் தாக்குவதற்குத் தான் என்று தெரிந்து கொண்டார். தன்னுடைய நோய், வயோதிகம், பலவீனம் இவற்றைப் பயன் படுத்திக் கொண்ட போர்ட்டின்பிராசை பிடித்துக் கொண்டு வரும்படி கட்டளை பிறப்பிவித்தார். சுருங்கக் கூறுமிடத்து, அவன் அவர் கட்டளைக்குப் பணிந்து வருகிறான். நார்வே அரசர் அவனைக் கண்டிக்கிறார். அதன் பின், தன் சிற்றப்பன் முன்னிலையில், இனித் தங்களுக்கு விரோதமாகப் படையெடுப்பதில்லையென்று, அவன் சபதம் செய்கிறான். இதைக் கேட்டதும் நார்வேயின் கிழட்டரசர், மிகுந்த மகிழ்ச்சிடைந்து அவனுக்கு ஆண்டு தோறும் மூவாயிரம் கிரெளன் வெகுமதி கொடுக்கச்சம்மதித்ததோடு, போலக்கர்களுக்கு விரோதமாக அந்தப் படை வீரர்களை உபயோகிப்பதற்கும் இசைந்திருக்கிறார்.

தங்களுடைய அனுமதியும் கேட்டிருக்கிறார்.
[ஒரு தாளைக் கொடுக்கிறான்.]

இந்தக் காரியமாகத் தங்கள் நாட்டின் வழியாகப் போர் வீரர்கள் போக வேண்டியிருந்தால், தாங்கள் அவர்களுக்கு, இந்தப் பத்திரத்தில் கண்ட நிபந்தனைக்களின்படி, போக்குச் சீட்டு கொடுக்க வேண்டும் என்றும் தங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

அரசர்: நமக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. நேரமிருக்கும்போது, இதைப்படித்து யோசனை செய்து, பதில் அனுப்புவோம். நீங்கள் செய்துமுடித்த இந்தக் காரியத்துக்கு, நாம் நன்றி செலுத்துகிறோம். போய் இளைப்பாறுங்கள். இன்றிரவு ஒன்றாக நாம் விருந்துண்ணுவோம், உங்கள் வரவு நல் வரவாகுக.
[வால்டிமாண்டும், கொர்னீலியஸும் போகிறார்கள்.]

பொலோனியஸ்: இந்தக் காரியம் நன்றாக முடிந்து விட்டது-அரசரே! அரசியே! 'அரசு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்' கடமை என்பது என்ன' 'பகல் ஏன் பகலாய், இரவு ஏன்

இரவாய், காலம் ஏன் காலமாயிருக்கிறது?' என்ற காரியங்களை யெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுவதால், இரவும் பகலும், காலமுந்தான் வீணாகும். சுருங்கச் சொல்லுவதே, பேச்சுக்கு உயிராகவும், இழுத்துக் கடத்துவது, அதற்கு உடலாகவும் உடையாகவும், இருப்பதால் நான் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். உங்கள் சீலம் நிறைந்த மகனுக்குப் பித்துப் பிடித்திருக்கிறது. பித்து என்றா கூறுகிறேன்? பைத்தியத்தின் இலக்கணம் கூறப்போந்தால், அது பைத்தியத்தைத் தவிர வேறல்ல என்று தெரிய வரும். அது போகட்டும்.

ராணி: சமத்காரம் குறைந்து, விஷயம் அதிகமாகட்டும்.

பொலோனியஸ்: அரசியே, நான் சமத்காரம் பயிலுவதே கிடையாதே. ஆம், அவர் பைத்திய மாயிருக்கிறார். அது பரிதாபகரம் என்பது உண்மைதான். அந்த உண்மை பரிதாபகரமாயிருக்கிறது; முட்டாள்தனமான ஒரு அணி; ஆனால் அது போகட்டும், அணியைத் தள்ளி விட்டுப் பேசுகிறேன்.

அவர் பைத்தியம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வோம்; அப்படியானால், அந்தக் காரியத்துக்குக் காரணமென்ன என்று காணுவோம். இல்லை, அந்தக் குற்றத்துக்குக் காரணமென்ன என்று ஆராய்வோம். இந்தக் குற்றமான காரியத்துக்கு ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டுமே. இப்படியிருக்கிறது காரியம். மிச்சமிருப்பது எப்படி; ஆலோசிப்போம்;

எனக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறாள்-என்னுடையவளாயிருக்கும் வரை, அவள் என்னுடையவள்தானே: அவள் இதை என்னிடம் பணிவுடன், கொடுத்துத் தன் கடமையை யாற்றிருக்கிறாள். இதிலிருந்து யூகம் செய்யுங்கள் (படிக்கிறார்).

அது நல்ல சொற்றொடர் இல்லையே. கொடிய, கொடிய சொற்றொடர்; "அழகு செய்யப்பட்ட" என்பது ஒரு கெட்ட, கொடிய சொற்றொடர்; ஆனால் நீங்கள் கேளுங்கள்; இனி: [படிக்கிறார்]

"அவளது இணையற்ற வெண்மார்பிலே" இத்தியாதி.

ராணி: இது அவளுக்கு ஹாம்லெட்டிடமிருந்து வந்ததா?

பொலோனியஸ்: அருமை அன்னையே, கொஞ்சம் பொறுங்கள்; உள்ளதை வாசித்து விடுகிறேன்.

"எனது ஆன்ம விக்ரஹமாயும், சுவர்க்க ஸ்வரூபமாயிருக்கும், அழகு செய்யப்பட்ட ஒபீலியாவுக்கு-"
[படிக்கிறார்]

"விண்மீன்கள் தீயல்ல என்று ஐயுறு;
பகலவனது இயக்கத்தில் ஐயுறு;
மெய்யைப் பொய் யென்று ஐயுறு;
ஆனால், என் காதலை ஒருக்காலும் ஐயுறுதே.

ஓ, அருமை ஒபீலியா, செய்யுள் செய்வதில் எனக்குத் திறமை கிடையாது. என் முன்கலைக் கணக்கெடுக்கும் கலை என்னிடமில்லை, ஆனால், நிகரற்ற உன்னை மிக, மிகக் காதலிக்கிறேன், என்பதை நம்பு, வணக்கம்.

அருமை பெண்ணே, இந்த உடலுள்ள வரையில் என்றென்றும் உனக்குரியவனான ஹாம்ஸெட்"

இதை, என் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்ட என் மகள் காட்டினாள்: இதற்கு மேலே எவ்வளவோ நடந்திருக்கிறது. அவர் அவளிடத்திலே ஊடாடிய காலம், வகை, இடம் எல்லாம் என் காதிலே போட்டிருக்கிறார்.

அரசன்: அவள் அநுடைய காதலை எவ்வாறு ஏற்றுக் கொண்டாள்?

பொலோனியஸ்: என்னைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

அரசன்: உண்மையும், மானமும் உடையவர் என்று.

பொலோனியஸ்: அதை நான் நிலை நாட்டுகிறேன். இப்படிச் சூடேறிய காதல், இறக்கை கட்டிப் பறக்கத் தொடங்கியபின், நான் என் இதயத்தைப் பார்த்துக் கண்ணடித்து விட்டு ஒன்றுந் தெரியாதவன் போல், சும்மா இருப்பது அழகா? சும்மா இருந்திருந்தால், தாங்களும், நமது அருமை ராணியும், என்ன நினைத்திருப்பீர்கள்? உடனே, செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய தொடங்கினேன். "அம்மா, ஹாம்ஸெட் பிரபு ஓர் அரச குமரார், உன்னுடைய ஜாதகத்துக்கு அப்பாற்பட்டவர். இப்படி நடக்கக் கூடாது," என்று என் மகளிடம் சொன்னேன். அவளுக்குச் சில புத்திமதிகளும் சொன்னேன். ஹாம்ஸெட் வரும் இடத்திற்கு அவள் போகக் கூடாது. அவர் அனுப்பும் தூதர்களுக்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது, அனுப்பும் பரிசுகளை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது என்றெல்லாம் சொன்னேன். அவள் என் புத்திமதியை ஏற்றுக் கொண்டாள். அவளால் நிராகரிக்கப்பட்ட ஹாம்ஸெட் துன்பத்தில் அமிழ்ந்தினார்; ஊனும் உறக்கமும் இழந்தார், மேனி வாடினார், மனம் உளைந்தார்-இப்படி, படிப்படியாகப் பைத்தியத்தில் ஆழ்ந்தார். அந்தப் பைத்தியத்தில் இன்றும் பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். அதைக் கண்டு நாமெல்லோரும் அல்லற்படுகிறோம்.

அரசன்: இதுதான் காரணம் என்று நினைக்கிறீர்களா?

ராணி: இருக்கலாம், அநேகமாக.

பொலோனியஸ்: எப்பொழுதாவது, நான் 'இப்படித்தான்' என்று சொல்லி, அது தப்பாகப் போனதுண்டா?

அரசன்: எனக்குத் தெரிந்தமட்டில், இல்லை.

பொலோனியஸ்: நான் நினைப்பது தப்பாயிருந்தாலும், துப்பும்ட்டும் கிட்டிவிட்டால், உண்மையை எப்படியாவது கண்டு பிடித்து விடுகிறேன். பாதாளத்தில் புதைந்து கிடந்தாலும், உண்மையைக் கண்டு பிடித்து விடுகிறேன். இல்லையென்றால், இதை (தலையைக்காட்டி) இதலிருந்து (கழுத்தைக்காட்டி) எடுத்து விடுங்கள்.

அரசன்: வேறு என்ன முயற்சி செய்யலாம்?

பொலோனியஸ்: உங்களுக்குத் தெரியுமே, அவர் இங்கே, இந்தக் கூடத்திலே, மணிக்கணக்காக உலாவிக் கொண்டிருப்பார் என்று.

ராணி: ஆம்.

பொலோனியஸ்: அப்படி உலாவும்போது, என்னுடைய மகளை அவர்மேல அவிழ்த்து விட்டுவிடுவேன். நீங்களும், நானும் படுதாவுக்குள் மறைந்து நின்று கொண்டு, என்ன நடக்கிறது என்று கவனிப்போம். அவர் அவளைக் காதலிக்கவில்லையென்றால், காதலால் இந்தப் பைத்தியம் அவருக்கு ஏற்படவில்லை யென்றால், நான் அரசருக்கு அமைச்சனாயிருக்கும் தொழிலை விட்டுவிட்டு, உழவுத் தொழிலுக்குப் போய்விடுகிறேன்.

அரசன்: அதையும் செய்து பார்ப்போம்.

ராணி: கண்ணராவியைப் பாருங்கள், பாவம், படித்துக் கொண்டு வருகிறான்.

பொலோனியஸ்: போய் விடுங்கள். இருவரும் போய் விடுங்கள். நான் அவரைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

[அரசன், ராணி, வேலைக்காரர்கள் போகிறார்கள்.]

[ஹாம்லெட் வருகிறான், படித்துக்கொண்டு]

ஓ, உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்; ஹாம்லெட் பிரபுக்கு எப்படி இருக்கிறது?

ஹாம்லெட்: கடவுள் கிருபையால், நன்றாயிருக்கிறது.

பொலோனியஸ்: தங்களுக்கு என்னைத் தெரிகிறதா, பிரபு?

ஹாம்லெட்: நன்றாகத் தெரியும்; நீர் ஒரு மீன்காரர்.

பொலோனியஸ்: இல்லை, பிரபு.

ஹாம்லெட்: நீர் மீன்காரனைப் போல், ஒரு யோக்கியனாக இருந்தால் போதும்.

பொலோனியஸ்: யோக்கியனா, பிரபு?

ஹாம்லெட்: ஆம், ஐயா, இந்த உலகம் போகிற போக்கில், பதினாயிரத்தில் ஒருவன் தான் யோக்கியன்.

பொலோனியஸ்: அது மிக உண்மை, பிரபு.

ஹாம்லெட்: சூரியன்கூட, செத்த நாய்மேல், முத்தமிட்டு, அதில் புழுவை புழுக்கச் செய்கிறது, உமக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறாளா?

பொலோனியஸ்: ஆம், பிரபு.

ஹாம்லெட்: அவளைச் சூரியவெளிச்சத்தில் நடக்க விடாதீர். பிள்ளை உண்டாவது ஒரு பேறு; ஆனால், உம்முடைய மகளைப்போல், பிள்ளைப்பேறு உண்டாகக் கூடாது-நண்பரே, பார்த்துக் கொள்ளும்.

பொலோனியஸ்: (பராக்குப் பார்த்து)-என்ன நினைத்து அப்படிச் சொல்லுகிறார்? என் மகளைப் பற்றி பல்லவியை இன்னும் விடவில்லை; ஆனால் என்னைப் பார்த்ததும்

யாரென்றும் அவருக்கு இனம் தெரியவில்லை; மீன்காரன் என்று சொன்னார்; ரொம்ப முற்றிப் போச்சு; என் இளமையில் நானும் காதலால் மிகக் கஷ்டப் பட்டிருக்கிறேன், அநேகமாக இந்த அளவுக்கு. இன்னும் அவரோடு பேசிப் பார்ப்போம்-என்ன படிக்கிறீர்கள், பிரபு?

ஹாம்லெட்: சொற்கள், சொற்கள், சொற்கள்-

பொலோனியஸ்: என்ன விஷயம், பிரபு?

ஹாம்லெட்: யாருக்கும், யாருக்கும்?

பொலோனியஸ்: நீங்கள் படிக்கும் சமாசாரம் என்ன என்று கேட்டேன்.

ஹாம்லெட்: அவதூறுகள், ஐயா; இந்த நையாண்டி அயோக்கியன் சொல்லுகிறான்; கிழவர்களுக்கு தாடி நரைத்திருக்குமாம்; அவர்களுடைய முகத்தில் சுருக்கு விழுந்திருக்குமாம்; அவர்களுடைய கண்களிலிருந்து மஞ்சள் பீளையும், மரப் பிசினும் வடியுமாம்; அவர்களுக்கு நகைச்சுவை கிஞ்சித்தும் கிடையாதாம்; இவ்வளவையும் உண்மையென்று நான் முழுக்க, முழுக்க நம்புகிறேன். ஆனால், இதையெல்லாம் எழுத்தில், எழுதிவைப்பது வெறும் அயோக்கித்தனம்; நண்டைப்போல், பின்னோக்கி ஊர்ந்து வந்தால், நீரும் என் வயதுக்கு வந்து விடுவீர்.

பொலோனியஸ்: (பராக்குப் பார்த்து) இது ஒரு வெறியாயிருந்தாலும் அதற்குள் ஒரு நெறியல்லவா இருக்கிறது! பிரபு, காற்றிலிருந்து வெளியில் வருவீர்களா?

ஹாம்லெட்: என் கல்லறைக்குள்ளா?

பொலோனியஸ்: அதுவும் காற்றுக்கப்பாலுள்ளதுதான். [பாராக்குப் பார்த்து] சில வேளைகளில், அவர் பேச்சில் எவ்வளவு பொருட் செறிவு இருக்கிறது! அறிவினாலும், தெளிவினாலும் எளிதில் தொடமுடியாத ஒரு அர்த்த புஷ்டியில் பைத்தியம் எப்படியோ இடறி விழுந்து விடுகிறது. அவர் இருக்கட்டும். என் மகளை அவர் சந்திப்பதற்கு உடனடியாக ஒரு தந்திரம் செய்கிறேன்-கணம் பிரபுவே, நான் அடக்கத்துடன் செலவு பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: ஐயா, வேறு எதையும் இவ்வளவு மனசார என்னிடமிருந்து நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது, என்னுடைய உயிரைத்தவிர, உயிரைத்தவிர, உயிரைத்தவிர.

பொலோனியஸ்: போய் வருகிறேன், பிரபு.

ஹாம்லெட்: வளவளத்த கிழட்டு முட்டாள்கள்!

[ரோஸன்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்னும் வருகிறார்கள்.]

பொலோனியஸ்: ஹாம்லெட் பிரபுவவைப்பார்க்கப் போகிறீர்களா; அதோ இருக்கிறார்.

ரோஸன்க்ரான்ஸ்: (பொலோனியஸைப் பார்த்து)-ஐயா, உங்களைக் கடவுள் காப்பாற்றட்டும்!

[பொலோனியஸ் போகிறார்.]

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: அருமைப் பிரபு!

ரோசென்க்ரான்ஸ்: அன்புமிக்க பிரபு!

ஹாம்லெட்: எனதருமை நண்பர்களே! எப்படியிருக்கிறாய், கில்லென்ஸ்டெர்ன்?-ஆ! ரோசென்க்ரான்ஸ்? இளைஞர்களே, இருவரும் செளக்கியமா?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: சாமான்ய பூலோக மக்களைப்போல்.

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: மிதமிஞ்சிய சந்தோஷம் எங்களுக்கில்லையென்று, எங்களுக்கு சந்தோஷம்; அதிர்ஷ்டதேவியின் குல்லாவிலே உள்ள பித்தானாக இல்லை நாங்கள்.

ஹாம்லெட்: அவருடைய செருப்பின் அடிப்பாகமாகவுமில்லையே?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: இல்லை, பிரபு.

ஹாம்லெட்: அப்படியானால், அவருடைய இடைப்பாகத்திலிருக்கிறீர்கள்; அல்லது அவள் தயவின் நடுப்பாகத்தில்?

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: ஆம். அவருடைய அந்தரங்க சேவகர்கள் நாங்கள்.

ஹாம்லெட்: அவருடைய மர்மஸ்தானத்திலா? ஆம்; ஆம். அவள் ஒரு விலைமகள்தானே. என்ன விசேஷம்?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: ஒன்றுமில்லை, பிரபு. இந்த உலகம் யோக்கியமாய் விட்டது, என்பதைத் தவிர.

ஹாம்லெட்: அப்படியானால், அழிவு காலம் நெருங்கி விட்டது; ஆனால், நீ சொல்லுகிற செய்தி உண்மையில்லை. உங்களை விவரமாகக் கேட்கிறேன். அருமை நண்பர்களே, உங்களை இந்தச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பினாளே, அந்த அதிர்ஷ்ட தேவிக்கு நீங்கள் என்ன குற்றம் செய்து விட்டீர்கள்?

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: சிறைச்சாலையா, பிரபு?

ஹாம்லெட்: டென்மார்க் ஒரு சிறைச்சாலைதான்.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: அப்படியானால், உலகமே ஒரு சிறைச்சாலைதான்.

ஹாம்லெட்: நல்ல சிறைச்சாலை; அதில் பல கட்டுகளும், அறைகளும், இருட்டு குகைகளும் இருக்கின்றன. அதில் டென்மார்க் மிக மோசமானது.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: பிரபு, நாங்கள் அப்படி நினைக்கவில்லை.

ஹாம்லெட்: அப்படியானால், உங்களுக்கு அது சிறைச்சாலையாகாது. நல்லதும் கெட்டதும் சிந்தனையால் ஏற்படுவதுதானே; எனக்கு அது ஒரு சிறைச்சாலை.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: உங்களுடைய அபிலாஷை அதை அப்படி ஆக்குகிறது. உங்கள் மனசு அப்படி விரிந்திருக்கிறபடியால், நாடு குறுகியதாகத் தோன்றுகிறது.

ஹாம்லெட்: ஓ! இறைவனே, என்னை ஒரு சிரட்டைக்குள் அடைத்து விட்டாலும், எல்லையற்ற பரவெளிக்கு அரசன் என்று நான் பாவனை செய்து கொள்வேன்; ஆனால் சில கெட்ட கனவுகள் வந்து என்னைக் குழப்புகின்றன.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: அந்தக் கனவுகள் உங்கள் அபிலாஷையைக் காட்டுகின்றன. கனவின் நிழலைக் கொண்டு செய்ததுதான் அபிலாஷை என்பது.

ஹாம்லெட்: கனவு என்பதே ஒரு நிழலாச்சே.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: ஆம். அபிலாஷை என்பது மிக மிக மென்மையான தத்துவம். அதை நிழலின் நிழல் என்றே சொல்லுவேன்.

ஹாம்லெட்: அப்படியானால், நமது பிச்சைக்காரர்கள் உருவங்கள்; நமது பேரரசர்களும், வீரர்களும், அந்த உருவங்களின் நிழல்கள். நாம் வழக்கு மன்றத்துக்குப் போவோமா? ஏனெனில், எனக்கு தர்க்கம் செய்யத் தெரியாது.

ரோசென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன்: தங்கள் சித்தம் போல் செய்யக் காத்திருக்கிறோம்.

ஹாம்லெட்: இல்லை, இல்லை; என்னுடைய இதர வேலைக்காரர்களைப் போல உங்களை நினைக்கமாட்டேன். உண்மையில் எனக்கு, என் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற உபசாரம் பயங்கரமாயிருக்கிறது. நட்பு முறையில் கேட்கிறேன், நீங்கள் எதற்காக எல்ஸினோருக்கு வந்தீர்கள்?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: உங்களைக் காணத்தான், பிரபு வேறொரு காரியமுமில்லை.

ஹாம்லெட்: நான் பிச்சைக்காரனானபடியால் நன்றி சொல்வதில் கூடத் தரித்திரனாயிக்கிறேன். ஆனால் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நண்பர்களே, எனது நன்றி அரைக்காக பெறாது. உங்களைக் கூப்பிட்டு விடவில்லையா? அல்லது நீங்களே வந்தீர்களா? உங்கள் சுயேச்சையான விஜயமா? உண்மையைச் சொல்லுங்கள். சொல்லுங்கள்.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: என்ன சொல்லுகிறது, பிரபு?

ஹாம்லெட்: ஏன், எதை வேண்டுமானாலும், கேட்டதைத் தவிர, எதையும் உங்கள் பார்வை உண்மையைச் சொல்லுகிறதே; தந்திரத்தினால் உண்மையை மறைக்க முடியவில்லை. தெரியும், நமது உத்தம அரசரும், அரசியும் கூப்பிட்டுவிட்டிருக்கிறார்கள்.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: எதற்காக, பிரபு?

ஹாம்லெட்: எனக்குப்பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க, நமது நட்பின் மீதும், இளமையின் மீதும், அன்பின் மீதும், வேறு எதன் மீதும் ஆணையிட்டுக் கேட்கிறேன். ஒளிப்பு, மறைப்பில்லாமல் சொல்லுங்கள். உங்களைக் கூப்பிட்டு விட்டார்களா? இல்லையா?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: [கில்டென்ஸ்டெர்னைப் பார்த்து] நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

ஹாம்லெட்: [பராக்குப் பார்த்து]- நான் உங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னிடத்தில் உங்களுக்கு அன்பிருக்குமானால், மறைக்காதீர்கள்.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: பிரபு, எங்களைக் கூப்பிட்டுவிட்டார்கள்.

ஹாம்லெட்: ஏன் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ரகசிய வேலையை உடைத்துச் சொல்லி விடுகிறேன். காரணம் தெரியவில்லை- கொஞ்சகாலமாக, எனக்கிருந்த சந்தோஷத்தையெல்லாம் இழந்துவிட்டேன். விளையாடலையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டேன். மனசிலிருக்கும் பளு என்ன செய்கிறதென்றால், இந்த அழகிய பூமி ஒரு மலட்டுப் பாரையாகத் தோன்றுகிறது; இந்த மகோன்னதமான ஆகாசம், தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்ட இந்த வானமூடி, வேதனை தருகின்ற நாறல் காற்றுக் கூடமாகத் தோன்றுகிறது. மனிதன் என்ற தத்துவந்தான் என்ன வேலைப்பாடு நிறைந்தது! அவனுடைய பகுத்தறிவின் மாட்சிதானென்ன! அவனுடைய அறிவுத்திறன் எப்படி எல்லையற்று நிற்கிறது! உருவத்திலும், இயக்கத்திலும் என்ன சிறப்பு! செயலிலே கந்தர்வனைப் போன்றவனாச்சே! உலகத்திற்கோரழகு! மிருக இனத்தின் வெற்றி! உண்மை இப்படியிருந்த போதிலும், என் கண்ணுக்கு, மனிதன் வெறும் தெருப்புமுதியின் மண்டியாகத் தோன்றுகிறானே? ஆடவரைக் கண்டு என்னால் களிக்கமுடியவில்லை; பெண்டிரைக் கண்டும் களிக்க முடியவில்லை. நீ சிரிப்பதைப்பார்த்தால், இது பற்றி உனக்குச் சந்தேகமிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: பிரபு, என் மனதில் அப்படி ஒரு பொருளும் இல்லையே.

ஹாம்லெட்: 'ஆடவர்களைக் கண்டு என்னால் களிப்படைய முடியவில்லை' என்று நான் சொன்னபோது, எதற்காக நீ சிரித்தாய்?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: நாடகக்காரர்கள் தங்களை நோக்கி வருகிறார்கள், வழியில் அவர்களைக் கடந்து வந்தோம். உங்களைக் களிப்பூட்டுவதற்காக வருகிறார்கள். ஆடவர்களைக் கண்டு களிக்க முடியாத உங்களுக்கு, அவர்கள் எப்படிக் களிப்பூட்டப் போகிறார்கள் என்று தான் சிரித்தேன்.

ஹாம்லெட்: அரசவேஷம் போடுகிறவனை நான் வரவேற்பேன்; மேன்மைதங்கிய அந்த அரசருக்குத் திறை செலுத்துவேன். வீரனாக நடக்கும் நடிகன் வானையும் கேடயத்தையும் உபயோகிக்கட்டும்; காதலன், ஓசிக்குப் பெருமூச்சுவிட வேண்டியதில்லை; நகைச்சுவை நடிகனுக்கு, ஆட்டமுடிவில், அமைதி கிடைக்கும்; கோமாளி தன் விகடத்தால், விலாவெடிக்கச் செய்யட்டும்; சீமாட்டி, கூச்சமில்லாமல். மனதில் தோன்றியதைப் பேசட்டும், இல்லாவிட்டால் அவள் பேசும் வசன கவிதை நொண்டியடிக்கும்.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: நீங்கள் மிகவும் ரஸிப்பீர்களே, நம் நகரத்திலுள்ள அந்தச் சோக நடிகர்கள்தாம்.

ஹாம்லெட்: எதற்காக அவர்கள் சுற்றுப்பிரயாணம் போயிருக்கிறார்கள்? நகரத்திலேயே நடத்திருந்தால் அதிகப் புகழும், லாபமும் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்குமே.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: சமீபத்தில் ஏற்பட்ட புதிமையினால் அவர்களுக்குச் சங்கடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: நான் நகரத்திலிருந்தபோது, அவர்களுக்கிருந்த மதிப்பு, இன்னும் இருக்கிறதா? மக்கள் அவர்கள் நாடகத்தைப் பார்க்கக் கூடுகிறார்களா?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: இல்லை, இல்லை.

ஹாம்லெட்: ஏன் அப்படி? துருப்பிடித்துப் போனார்களா?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: இல்லை, எப்போதும் போல், உழைக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால், பிரபு, சிறு குழந்தைகள் கூட்டம் ஒன்று கூடுகட்டத் தொடங்கியுள்ளது. கீச்சுக் கீச்சென்று கத்தி, தற்கால பிரச்சனைகளைப் பற்றி அவர்கள் பேசுகிற பேச்சுக்கெல்லாம் மக்கள் பழியாகக் கைத்தட்டுகிறார்கள். இப்போது, இதுதான் புது மோஸ்தராயிருக்கிறது. இந்தக் கத்துக்குட்டிகள் பொது நாடகமேடையைப் பாழ்படுத்திவிட்டார்கள். வாளணிந்த வீரர்கள் எல்லாம், நாடகாசிரியர்களுடைய சிறகுப் பேனாவுக்கு அஞ்சி, நாடகம் போவதை நிறுத்தி விட்டார்கள்.

ஹாம்லெட்: என்ன, அவர்கள் குழந்தைகளா? யாருடைய பராமரிப்பில் இருக்கிறார்கள்? யார் ஊதியம் கொடுக்கிறார்கள்? நடிகர் தொழிலை மேற்கொள்ளப் போகிறார்களா? அந்தச் சிறுவர்கள் வயது வந்த பிறகு அவர்களுடைய நாடகாசிரியர்களையே திட்டமாட்டார்களா? தங்கள் எதிர்காலத்தைத் தங்களைக் கொண்டேகெடுத்து விட்டதாகத் திட்டுவார்களே.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: இரு கசுஷிக்காரர்களும் வீண் தட்புடல் செய்கிறார்கள். பொதுமக்கள் இந்தப் பூசலைக் கண்டு வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். நாடகாசிரியருக்கும் நடிகர்களுக்கும் உள்ள பூசலை நாடகத்தில் புகுத்தனால்தான் பணமும் பெயரும் கிடைக்கும் என்றுகூட ஏற்பட்டு விட்டது.

ஹாம்லெட்: உண்மைதானா?

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: ஓ, இதையொட்டிச் சிந்திய மூளைதான், எவ்வளவு!

ஹாம்லெட்: அந்தக் குழந்தைகள் வெற்றி அடைந்து கொண்டு போகிறார்களா?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: ஆம், பிரபு. ஹெர்குலீஸையும் அவர் தாங்கும் பாரத்தையுங்கூடத் தூக்கியடித்து விட்டார்கள்.

ஹாம்லெட்: மிக விநோதமென்று சொல்ல முடியாது; ஏனென்றால், எனது சிற்றப்பா டென்மார்க் அரசனாயிருக்கிறார். என் தந்தை உயிருடனிருந்தபோது என் சிற்றப்பனைப் பார்த்து ஏளனம் செய்தவர்கள் இப்போது என் சிற்றப்பன் படத்தை இருபது, நாற்பது, ஐம்பது, நூறு டூக்காட் விலை கொடுத்துக் கூட வாங்குகிறார்கள். இதிலெல்லாம் இயல்புக்கு விரோதமான ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. தத்துவ சாஸ்திரம் இதையெல்லாம் விளக்குமா?

[உள்ளிருந்து எக்காளம் ஊதுகிறது.]

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: இதோ நடிகர்கள் வருகிறார்கள்.

ஹாம்லெட்: கனவான்களே, எல்லினோருக்கு உங்களை வரவேற்கிறேன். கை கொடுங்கள். சம்பிரதாயப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமல்லவா? நடிகர்களிடத்தில் நான் மனம்விட்டுப் பழகுவேன். அதிலிருந்து உங்களோடு நன்றாகப்பழகவில்லையென்று

நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாதே. உங்கள் நடிப்பை என் நடிப்பு தூக்கியடிக்க வேண்டாமா? உங்களுக்கு நல்வரவு கூறுகிறேன்; ஆனால் என் சிற்றப்பனாகிய தகப்பனும், சிற்றன்னைமாகிய தாயும் ஏமாந்து போனார்கள்.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: எப்படி, பிரபு?

ஹாம்லெட்: என் பைத்தியமெல்லாம் ஒரு கோணத்தில் தான்; காற்று தெற்கு நோக்கி அடிக்கும் போது, பருந்துக்கும், கழுகுக்கும் வேற்றுமை எனக்கு தெரியும்.

[பொலோனியஸ் வருகிறார்.]

பொலோனியஸ்: செளக்கியமாயிருங்கள், கனவான்களே.

ஹாம்லெட்: பார், கில்டென்ஸ்டெர்ன்-நீயுமா;-ஒவ்வொரு செவிக்கருவிலும் ஒட்டுப் கேட்பதற்கு ஒரு ஆள்; நீங்கள் பார்க்கிற அந்தப் பெரிய பாப்பா இன்னும் பாப்பாச் சட்டையை விட்டபாடாக இல்லை.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: யோகக்காரர் அவர். மறுபடியும் குழந்தைப்பருவம் அவருக்குக் கிட்டியிருக்கிறது. கிழவன் இருமுறை குழந்தையாகிறான் என்று சொல்லுவார்கள்.

ஹாம்லெட்: எனக்கு ஜோசியம் தெரியும். நடிக்களைப் பற்றிச் சொல்லவருகிறார் அவர். சரி, ஐயா, நீர் சொல்லுவது சரியே, திங்கட்கிழமை காலை.

பொலோனியஸ்: பிரபு, ஒரு செய்தி.

ஹாம்லெட்: பிரபு, நான் உங்களுக்கு ஒரு செய்தி சொல்ல வேண்டும். ரோஸியஸ் ரோமாபுரியில் நடிக்காக இருந்தபோது-

பொலோனியஸ்: நடிக்கர்கள் இங்கே வருகிறார்கள், பிரபு.

ஹாம்லெட்: இரும், இரும்!

பொலோனியஸ்: உண்மையில்-

ஹாம்லெட்: அப்போது, ஒவ்வொரு நடிக்கனும் தன் கழுதை மேலேறி வருவான்.

பொலோனியஸ்: உலகத்திலேயே சிறந்த நடிக்கர்கள். சோகநாடகம், இன்ப நாடகம், வரலாற்று நாடகம், ஹாஸ்ய நாடகம், சோக, இன்ப, ஹாஸ்ய, வரலாற்று நாடகம். ஓரிடத்தில் நடக்கும் நாடகம், அளவுக்கடங்காத காவியம். ஸெனிகாவால், அதிக வளவளப்பாய் இருக்கமுடியாது; ப்ளாடஸால் அதிக உல்லாசமாயிருக்க முடியாது. இலக்கண வரம்புக்குள் நடிப்பதானாலும் சரி, வரம்புகடந்து நடிப்பதானாலும் சரி, இவர்களுக்கு ஈடு கிடையாது.

ஹாம்லெட்: அட ஜெப்தா! இஸ்ரவேல் நீதிபதியே, எத்தனை பெரிய பொக்கிஷம் வைத்திருந்தீர்.

பொலோனியஸ்: என்ன பொக்கிஷம் அவரிடமிருந்தது, பிரபு?

ஹாம்லெட்: ஏன், ஓர் அழகிய மகள், அதற்கு மேலில்லை. அவளிடம் அவருக்கு அளவிலா அன்பு.

பொலோனியஸ்: [பராக்குப் பார்த்து] இன்னும் என் மகளை விடமாட்டார் போலிருக்கிறதே.

ஹாம்லெட்: கிழட்டு ஜெப்தாவே, நான் சொல்லுவது சரிதானே?

பொலோனியஸ்: நீங்கள் என்னை ஜெப்தா வென்று அழைப்பதாயிருந்தால், எனக்கும் ஓர் மகள் உண்டு. அவளிடம் எனக்கு அன்பும் உண்டு.

ஹாம்லெட்: இல்லை, அதிலிருந்து இது வராது.

பொலோனியஸ்: பின், எதுவரும், பிரபு?

ஹாம்லெட்: ஏன்,

"சீட்டுப்போட்டால், கடவுள் காட்டுவார்." அதற்குப் பின் என்ன என்று தெரியுமே.

"நடக்கவேண்டியதுபோலவே, அது நடந்தது!"

அந்தச் சிந்துப்பாடலின் முதல் வரியைப் படித்தால், இன்னும் தெளிவாகும். என் பேச்சைத் தடுக்க இதோ வருகிறார்கள்.

[நான்கு, ஐந்து நடிகர்கள் வருகிறார்கள்.]

வாருங்கள் கலைஞர்களே, எல்லோரும் வாருங்கள். உங்களைப் பார்ப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி. வாருங்கள். நண்பர்களே, ஓ, பழைய நண்பனே! முந்திப் பார்த்ததற்குப்பின் உன் முகம் சிலிர்ப்பிக் கொண்டிருக்கிறதே. என்னைத் தாடியோடு பிடிக்க டென்மார்க் வந்திருக்கிறாயா? என்ன அருமைச் சீமாட்டியே, முன் பார்த்ததற்கு இப்போது நெட்டையாகிவிட்டீர்களே. ஒரு செருப்புயரம் வானலோகத்துக்குப் பக்கம் போய்விட்டீர்கள். செல்லாப் பொற் காசைப் போல், உங்கள் சாரீரம் உடைந்து போகாமல் கடவுள் காப்பாற்ற வேண்டும்! கலைஞர்களே, உங்கள் எல்லோருக்கும் நல்வரவு. பிரான்ஸ் நாட்டுப் பருந்துகளைப் போல், பார்த்ததும் பறந்தெடுப்போம்; இப்போதே ஒரு பேச்சைக் கேட்போம்; வாருங்கள், உங்கள் கைவரிசையைக் கொஞ்சம் காட்டுங்கள்; உணர்ச்சிமிக்க ஒரு பேச்சு.

முதல் நடிகர்: எந்தப் பேச்சு, பிரபு?

ஹாம்லெட்: ஒரு காலத்தில் என்னிடம் ஒரு பிரசங்கம் செய்தாய், ஆனால் அதை மேடை மீது ஒருக்காலும் நடித்துக்காட்டவில்லை. எப்படியும் ஒரு தடவைக்கு மேல் நடித்திருக்க முடியாது. என் மதிப்பில்-மற்ற அறிஞர்களும் அப்படியே மதிப்பிடுகிறார்கள்- அது ஒரு சிறந்த நாடகம்; காட்சிகள் பொருத்தமாயிருந்தன; எழுத்திலே அடக்கமும், திறமையுமிருந்தது. அந்த நாடகத்தில் காரமில்லை, போட வேண்டிய ஊறுகாய் போடவில்லை, விஷயத்தில் கொடுக்கு இல்லை என்று ஒருவர் சொன்னார். ஆனால், நாடகம் மனதுக்கு இதமாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. அந்த நாடகத்தில் வந்த ஒரு பேச்சு என்னை மிகவும் கவர்ந்து விட்டது; ஈனியாஸ், டிடோவிடம் பேசியது. அதிலும் ப்ரியம் கொலையுண்டதைப் பற்றி வரும் விவரங்கள் மிகச் சிறப்பானவை. அது உனக்கு நினைவிருந்தால், இந்த வரியிலிருந்து தொடங்கு. அதாவது:

"கரடு முரடான பிரர்ஸ், ஹிர்கேனிய மிருகத்தைப்போல்.... இல்லை; அது "பிரர்ஸ்" என்று தொடங்கும். முரட்டு பிரர்ஸ், அவனது நோக்கத்தைப் போலவே

அவனது கைகளும் இரவை ஒத்திருக்கும், அந்தப் பயங்கரக் குதிரையின் மேல் அவன் துயிலும் போது....

"அந்தக் கன்னங்கரேல் என்ற பயங்கரநிறம் பயங்கரச் சிவப்பாக மாறிவிட்டது. தலையிலிருந்து, கால் வரையில் ரத்தக்காப்பாக இருக்கிறதே. உடல் அனைத்தும் ரத்தமே. தந்தையர், தாயர், புதல்வியர், புதல்வர் இரத்தத்தை உடம்பெல்லாம் அடை அடையாய்ப் பூசிச் கொண்டிருக்கிறான். செங்குருதியோடு, செம்புழுதி படிந்திருப்பதைப் பார்க்கும் போது, கொலைசெய்தவனின் கொடுங்கோன்மையும், குரூரமும் முனைந்து நிற்கிறதே.

"கோபாக்கினியில் வறுத்தெடுத்த கண்கள்! உறைந்த ரத்தத்தில் உருண்டு, புரண்டு தடித்த கண்கள்! ராஜபுவையைப் போன்ற கண்கள்! பாட்டன்-ப்ரியமைத் தேடித் திரிகின்றன, பிரர்ஸின் கிங்கரக் கண்கள்!"

இதற்குமேல், தொடர்ந்து சொல்லுங்கள் நீங்கள்.

பொலோனியஸ்: கடவுளுக்குப் பொதுவாகச் சொல்லுகிறேன், பிரபு. நல்ல உச்சரிப்போடும், உணர்ச்சியோடும் அதைச் சொன்னீர்கள்.

முதல் நடிகர்: "கிரக்கர்களோடு போராடும் அவனைக் கண்டு கொள்ளுகிறான்: அவனுடைய வான், விழுந்த இடத்தில் படத்துக் கொள்கிறது. சொன்னபடி செய்ய மறுக்கிறது. ஏழை ப்ரியம் பேரில் வாளைப் பாய்ச்சுகிறான். கோபத்தால் பரக்க வீசுகிறான். ஆற்றலிழந்த கிழவன் வானோடு கீழே விழுகிறான். இலியம் என்ற அவனது நகரம் அவன் விழுவதைக் கண்டு, தானும் தாக்கப்பட்டது போல், தகர்ந்து விழுகிறது. அந்த வீழ்ச்சியின் அதிரடி பிரர்ஸின் காதைச் செவிடுபடச் செய்தது. பாருங்கள்! ப்ரியத்தின் பால் போன்று வெளுத்த தலைமேலிறங்கும் வான், காற்றிலே சிக்குண்டதுபோல், இயங்காது நின்றது. சித்திரப்பதுமை போல், கொடுங்கோலன் பிரர்ஸ், இன்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தயங்கி நின்றான். சூறாவளி சுற்றியடிப்பதற்குமுன், வானத்தில் ஒரு மௌனம் குடி கொள்கிறது; மேகங்கள் அசைவற்றுப் போகின்றன; காற்று ஊமையாகி விடுகிறது; பூமி, செத்ததுபோல், முழுக்கமற்றுப் போகிறது; கொஞ்ச நேரத்தில், பயங்கரமான இடிகள் வானத்தைப் பிளக்கின்றன, அதேபோல், வாளாவிருந்த பிரர்ஸ் பழிதீர்ப்பதில் மீண்டும் முனைந்து விடுகிறான். சைக்ளாப்ஸின் சம்மட்டி, மார்ஸின் கவசத்தில் எவ்வளவு கடுமாய் விழுந்ததோ, அதே கடுரத்தோடு பிரர்ஸின் ரத்தவான் ப்ரியத்தின் மேல் சாடுகிறது. அதிர்ஷ்டம் என்ற விலைமகளை, போ, வெளியே, ஓ, தேவர்களே, நீங்கள் ஒன்று கூடிக்கொண்டு, அவளுடைய சக்தியை உறிஞ்சிவிடுங்கள். அவளுடைய சக்கரத்திலுள்ள வளையத்தையும், தண்டுகளையும் நொறுக்குங்கள். சுவர்க்கத்திலுள்ள மலையுச்சியிலிருந்து அதலபாதாளத்துக்கு அதன் அச்சை உருட்டிவிடுங்கள்"

பொலோனியஸ்: இது மிகவும் நீளமாயிருக்கிறதே.

ஹாம்லெட்: உம்முடைய தாடி, முடி வெட்டுகிறவனுக்கு, நீளமாக இருக்கும். நீ தொடர்ந்து சொல்; இவருக்கு டப்பா சங்கீதம் அல்லது விரசமான பாட்டிக் கதைதான் பிடிக்கும். இல்லாவிட்டால், தூங்கிவிடுவார். தொடர்ந்து சொல், ஹெகுபாவைப் பற்றிச் சொல்.

முதல் நடிகர்: "ஆனால், முகமூடி போட்டிருக்கும் ராணியை யார் பார்த்தார்களோ?"

ஹாம்லெட்: 'முகமூடி போட்ட ராணியா?'

பொலோனியஸ்: அது நன்றாக இருக்கிறது' "முகமூடி போட்ட ராணி"

முதல் நடிகர்: காலில், மிதியடியின்றி, அவள் அங்குமிங்கும் பதைத்தோடுகிறாள். கண்ணீர் மல்கி அவள் கண்ணை மறைக்கிறது. மௌலி சூடியிருந்த அவள் தலைமேல், ஒரு துணியைச் சூடியிருக்கிறாள்; அவள் உடம்பைச் சுற்றியிருப்பது புடவையல்ல; ஒரு துப்பட்டி, அச்சத்தால் அவள் சாம்புகிறாள். இந்தக் காட்சியைப் பார்த்தவர்கள், நாக்கிலிருந்து விஷத்தைக் கக்கி விதியைப் பழித்துச் சபிப்பார்கள். பிரர்ஸ் அவளுடைய கணவனுடைய அங்கங்களை வாளால் அரிந்து மசியல் செய்து விளையாடுகிறான். இதைப் பார்க்கிறாள் அவள். பார்த்து ஒவென்று ஓலமிடுகிறாள். இந்த பரிதாபக் காட்சியைத் தேவர்கள் பார்த்திருந்தால்-தேவர்களுக்கு மனிதர்களிடத்திலும் இரக்கம் உண்டென்று வைத்துக் கொண்டால்- என்ன ஏற்பட்டிருக்கும்? வானவர் கண்கள் சினத்தினால் சிவந்திருக்கும்; கண்களினின்றும் தாரை தாரையாக நீர் சொரிந்திருக்கும்."

பொலோனியஸ்: பாருங்கள், இந்த நடிகர் கண்கள் சிவந்து விட்டன; கண்ணில் நீர் பெருகுகிறது. போதும், போதும்.

ஹாம்லெட்: பேஷ். நன்றாக நடத்தீர். மீதியுள்ள பேச்சை விரைவில் பேசி முடிக்கும் வாய்ப்பை உமக்குக் கொடுக்கிறேன்-பிரபு, நடிகர்களுக்கு சிறந்த இட வசதியளியுங்கள். கேட்கிறதா? அவர்களை நன்றாக உபசரிக்க வேண்டும். ஏனென்றால், அவர்கள் தான் காலத்தின் கோலத்தைக் காட்டுகிறவர்கள், தற்கால வரலாற்றாசிரியர்கள். செத்த பிறகு உமக்கு அவப்பெயர் வந்தாலும் பரவாயில்லை, உயிரோடிருக்கும் போது அவர்களுடைய தூற்றலுக்கு ஆளாகாதீர்.

பொலோனியஸ்: பிரபு, அவர்களுடைய அந்தஸ்த்துக்குத் தக்கபடி உபசரிக்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: செச்செச்சே-அதைக்காட்டிலும் நன்றாக அவர்களை ஒம்பவேண்டும். அந்தஸ்த்துக்குத் தக்கபடி ஒவ்வொருவனையும் உபசரிக்கத் தொடங்கிவிட்டால், சவுக்கடிக்குத் தப்புகிறவன் எவன்? உம்முடைய கண்ணியத்துக்கும், கௌரவத்துக்கும் தக்கபடி உபசரிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய அந்தஸ்த்து குறையக் குறைய உம்முடைய விருந்தோம்பலின் மாற்று உயரும். உள்ளே அழைத்துச் செல்லும்,

பொலோனியஸ்: ஐயன்மீர், வாருங்கள்.

ஹாம்லெட்: நண்பர்களே, அவர் பின்னோடு போங்கள். நாளைக்கு ஒரு நாடகம் பார்ப்போம்.

[பொலோனியஸும், முதல் நடிகரைத் தவிர மற்ற நடிகர்களும் போகிறார்கள்.]

கேளும், நண்பரே, கொன்ஸாகோவின் கொலை என்ற நாடகம் போட முடியுமா?

முதல் நடிகர்: முடியும், பிரபு.

ஹாம்லெட்: அதையே நாளை இரவு போடுவோம். பத்துப்பன்னிரண்டு வரிகளை நான் எழுதி அந்த நாடகத்தில் செருகி விடுகிறேன். அதையும் படித்து ஒப்பித்து விடுங்கள்.

முதல் நடிகர்: சரி, பிரபு.

ஹாம்லெட்: நல்லது. அந்த பிரபுவோடு போம். அவரைக் கேலி பண்ணக் கூடாது.
[முதல் நடிகர் போகிறார்.]

-அருமை நண்பர்களே! இன்றிரவுவரை உங்களைத் தொந்தரவு செய்யமாட்டேன்.
எல்லினோருக்கு நீங்கள் வந்தது நல்வரவாகுக.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: நல்லது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: போய் வாருங்கள்.
[ரோஸென்க்ரான்ஸும், கில்டென்ஸ்டெர்னும் போகிறார்கள்.]

நான் இப்போது தனித்திருக்கிறேன். ஓ, அயோக்கியனிலும் அயோக்கியன் நான்!
கேடு கெட்ட புழுக்கை நான்! ஆனால், கேவலம் ஒரு கற்பனைக் கதையிலே,
உணர்ச்சிக் கனவிலே, இந்நடிகன், கற்பனையின் உதவியால் தன் ஆன்மாவை
முறுக்கிப் பிழிந்து, ஆன்ம உணர்ச்சியைத் தன் முகபாவத்தில் காட்டி விடுகிறான்!
தூராதொலையில் பார்க்கும் அவன் கண்களில் நீர் மல்குகிறது; குரல் தள தளக்கிறது;
அவன் இயக்கம் முழுவதுமே அவன் பாவனைக்குப் பொருந்தி நிற்கிறதே!
காரணமில்லாமலேயா இவ்வளவு உணர்ச்சி! ஹெகுபாவுக்கா? ஹெகுபாவைப்பற்றி
இவனுக்கென்ன கவலை? இவனைப் பற்றி ஹெகுபாவுக்கு என்ன கவலை? ஸ்நானப்
பிராப்தியே இல்லை. ஆனாலும் அவளுக்காக இவன் கண்ணீர் வடிப்பதேன்?
அல்லற்படுவதற்கும், கண்ணீர் விடுவதற்கும் எனக்கிருக்கும் காரணம்
இவனுக்கிருந்தால், என்ன பாடு பட்டுவிடுவான்? நாடக மேடையைக் கண்ணீரில்
மிதக்க விட்டு விடுவானே! சோகச் சொற்களால் பொது மக்கள் காதைப் பிளந்து
விடுவானே! குற்றவாளிகளைப் பித்துக் கொள்ளிகளாக்கி விடுவான்; குற்றமற்றவர்களைப்
பதை பதைக்கச் செய்து விடுவான். அறியாமையின் உள்ளத்தைக் குழப்பிவிடுவான்;
கண்ணையும், காதையும் வியக்கச் செய்துவிடுவான். ஆனால்; நானோ,

வெறும் அசமந்தம் பிடித்த பாவி; கனவுலகத்திலேயே சஞ்சாரம் செய்யும்
சொள்ளமுத்து; உணர்விலியாக, ஊமையாக இருந்து தொலைக்கிறேனே. பேச
முடியாதா? ஓர் அரசனுக்காக, அரசையும், மனைவியையும், உயிரையுமே தோற்ற
அரசனுக்காக, ஒரு சொல் பேச முடியவில்லையே! நான் ஒரு கோழைதானோ? எவன்
என்னை அயோக்கியன் என்று சொல்ல முடியும்? என் தாடியைப் பிடுங்கி என்
மூஞ்சியிலெறிவது யார்? பொய்யன் என்று சொல்லி என் தொண்டையைப் பிடித்து
காற்றுப்பை வரைக்கும் அமுக்குபவன் யார்? இதையெல்லாம் செய்வது யார்?

ஹா!

ஏன்? இவ்வளவும் வேண்டும் எனக்கு! கொடுங்கோன்மையைத் தண்டிக்காமால்
கும்மா கிடக்கும் நான் ஒரு கோழைதான்! கோழையல்லவென்றால், இதற்குமுன் அந்தப்
பயலை இந்நாட்டுப் பருந்துகளுக்கு இரையாக்கி, அவைகளைக் கொழுக்க வைத்திருக்க
மாட்டேனா! மானங்கெட்ட, பழிகார அயோக்கியன்! உணர்வு கெட்ட, துரோகம் நிறைந்த,
ஒழுக்கங் கெட்ட, அன்புகெட்ட அயோக்கியன்!

ஓ! பழியே!

நான் வெறும் கழுதையாகி விட்டேன்!

என்ன வீரமடா! எனது அருமைத் தந்தை கொலையுண்டிடுக, வானமும், நரகமும் "பழிக்குப் பழி வாங்கு" என்று என்னைத் தூண்ட, நான் சும்மா கிடக்கிறேன். ஒரு விலைமகளைப் போல், இதயத்தைத் திறந்து, சொற்களை அவிழ்த்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கற்பிழந்த மங்கையாகி விட்டேன்! கேவலம்! கேவலம்! மூளையே, வேலை செய். நாடகத்தில் தந்திரமான ஒரு காட்சியைப் பார்க்கும் குற்றவாளிகள், பயந்து, ஒடுங்கித் தம் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதை பகிரங்கப் படுத்தி விடுவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஏனெனில், கொலைக்கு நாக்கு இல்லையென்றாலும், அது தன்னைத்தானே அதிசயமாக வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும். இந்த நடிகர்களைக் கொண்டு என் தந்தையின் கொலையைப் போல் ஒரு காட்சியை என் சிற்றப்பன் கண்முன், நடத்திக் காட்டப் போகிறேன்; அவன் விழிக்கும் விழியை உற்று நோக்குவேன். அவன் துடிதுடிக்க, அவன் உள்ளத்தைத் தொட்டுச் சோதிப்பேன்.

அவன் முகத்தைச் சுழித்தானேயானால், என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். நான் பார்த்த ஆவி ஒரு தீய போயாயிருக்கலாம்; பேய்க்கு அழகான உருவத்தில் வரத் தெரியும். என் தளர்வையும், துயரையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஒருக்கால் அந்தப் பேய் என்னைக் கருவியாக கொண்டு, தீச்செயலைச் செய்ய முனைந்திருக்கலாம். பேய் சொன்ன சொல்லைக் காட்டிலும் எனக்கு நல்ல ஆதாரம் கிடைக்கப் போகிறது. நாடகத் தூண்டில் போட்டு இந்த அரசனுடைய மனச்சாட்சியைப் பிடிக்க வேண்டும்.

[போகிறான்.]

அங்கம் மூன்று

காட்சி 1. அரண்மனையில் ஓர் அறை

[அரசன், ராணி, பொலோனியஸ், ஒபீலியா, ரோஸென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் வருகிறார்கள்.]

அரசன்: அவன் போக்கிலிருந்து என்ன என்று தெரிந்து கொண்டீர்களா? ஏன் அவனுக்கு இந்தக் குழப்பம்? அமைதியைக் குலைக்கும் அபாயப் பைத்தியம்?

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: அவரே, உள்ளம் ஒரு நிலையில் இல்லை என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். காரணம் என்ன என்று சொல்லவே மாட்டேன் என்கிறார்.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: ஆழம் பார்ப்பதற்கும் இடம் கொடுக்கிறார் இல்லை, தந்திரம் நிறைந்த பைத்தியமாயிருக்கிறது. உண்மை நிலையைக் கேட்டுக் கட்டாயப் படுத்தும் போது, அவர் நழுவிவிடுகிறார்.

அரசி: உங்களை அவன் நன்றாய் வரவேற்றானா?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: கனவானைப் போலவே.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: வலிந்துதான் பேசுகிறார்.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: கேள்வி கேட்பதில் செட்டாக இருக்கிறார். எங்கள் கேள்விக்குத் தாராளமாக பதில் சொல்லுகிறார்.

அரசி: விளையாட்டுக்கு இழுத்தீர்களா?

ரோசென்க்ரான்ஸ்: அம்மா, நாங்கள் போகும் வழியில் சில நடிகர்களைச் சந்தித்தோம். அவரிடத்தில் அவர்களைப் பற்றிச் சொன்னோம். அதைக் கேட்டதும் அவர் ஒரு வகையான மகிழ்ச்சி அடைந்தார். நடிகர்கள் அரண்மனையில் தான் இருக்கிறார்கள். இன்று அவர் முன் நடக்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு உத்தரவு கிடைத்திருக்கிறது.

பொலோனியஸ்: அது உண்மைதான். அரசரும், அரசியும் கட்டாயம் நாடகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவர் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அரசர்: சந்தோஷமாக வருகிறேன். அவனுடைய விருப்பத்தைக் கேட்பதிலேயே எனக்குத் திருப்தி. கனவான்களே, இதில் அவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் ஆர்வ மூட்டி, உல்லாசப்படுத்துங்கள்.

ரோசென்க்ரான்ஸ்: அப்படியே செய்கிறோம், பிரபு.

[ரோசென்க்ரான்ஸும், கில்டென்ஸ்டெர்னும் போகிறார்கள்.]

அரசன்: அருமை கெர்ட்டுட், எங்களைத் தனியாக விட்டுவிடு. ஹாம்லெட்டை இங்கு அழைத்திருக்கிறோம். தற்செயலாக நடந்தது போல, அவன் ஒபீலியாவைச் சந்திக்கட்டும். அவர்கள் சந்திப்பை, அவனுக்குத் தெரியாமல், நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். அவனுடைய செய்கையிலிருந்து, அவனுக்குக் காதல் பைத்தியமா இல்லையா என்று நிதானிக்கலாம்.

அரசி: தங்கள் சித்தம்-

ஒபீலியா, அவனுக்குப் பித்தேற்றிய ஆனந்தக் காரணம் உன்னுடைய கட்டழகுதான் என்று நம்ப விரும்புகிறேன்; உன்னுடைய நற்குணங்களே அவனைப் பழைய தெளிவுப் பாதைக்குத் திருப்பிவிட வேண்டும்.

ஒபீலியா: அன்னையே, நானும் அதையே விரும்புகிறேன்.

[ராணி போகிறார்.]

பொலோனியஸ்: ஒபீலியா, இங்கு வா-அரசே, நாம் மறைந்து கொள்ளுவோம்.

[ஒபீலியாவைப் பார்த்து]

இந்தப் புஸ்தகத்தைப் படிப்பதாக பாவனை செய், தனிமையாயிருப்பதற்கு சாக்கு வேண்டுமே. முகத்திலும், செயலிலும் பக்தியைக் காட்டிகொண்டு பிசாசின் கசப்புச் செயலையும் மூடிமறைக்கிறோம்.

அரசன்: [பராக்குப் பார்த்து] எவ்வளவு உண்மை! அந்த வாசகம் என் மனச்சாட்சிக்குப் பளீர் என்று சவுக்கடி கொடுக்கிறது. விலைமாதின் கன்னம், பூச்சுகள் பூசி, அலங்கரிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இருந்தாலும், அது எவ்வளவு அவலக்ஷணமாகிறது! அதேபோல், சொல் பூச்சால் எவ்வளவு பூசி மெழுகினாலும், என் செயல் எவ்வளவு அவலக்ஷணமானது! உள்ளத்திலே எப்பேர்ப்பட்ட பாரம்!

பொலோனியஸ்: அவர் வருகிற சப்தம் கேட்கிறது. நாம் ஒதுங்கிக் கொள்வோம், பிரபு.

[அரசனும் பொலோனியஸும் போகிறார்கள்.]
[ஹாம்லெட் வருகை]

ஹாம்லெட்: இருப்பதா, இறப்பதா; அதுதான் கேள்வி. பாழும் விதி எய்யும் அம்புகளை இதயத்தில் ஏந்தித் துன்புறுவதா? அல்லது கடல்போலக் குமுறிக் கொண்டுவரும் துன்பங்களைப் படையெடுத்துத் தொலைத்து எறிவதா? எது மனதுக்கு மேன்மையைத் தருவது? இறப்பது என்பது, உறங்குவது; அதற்கு மேலில்லை. உண்மைதான். இதயத்தின் வேதனைகளை, பிறவிக் கே உரிய ஆயிரம், ஆயிரம் அதிர்ச்சிகளை, தூங்கி, தூங்கித் தொலைத்து விடலாம். அந்த நிலை, மிக, மிக விரும்பத்தக்கதுதான். இறப்பது என்பது உறங்குவதே; உறங்கவா! ஒரு வேளை உறக்கத்தில் கனவு காணலாம்! இங்கேதான் வருகிறது முட்டுக்கட்டை. நம் உடம்புச் சட்டையை அவிழ்த்தெறிந்தபிறகு, அந்த மரணப்பேருறக்கத்தில் என்னென்ன கனவுகள் ஏற்படுமோ! இதை நினைத்து நாம் தயங்க வேண்டியதுதான். வாழ்க்கை நீண்ட அல்லலைத் தருவதாகவுமிருக்கிறது; அதையும் சிந்திக்க வேண்டும், காலத்தால் ஏற்படும் சவுக்கியையும், பழியையும் யாரால் தாங்க முடியும்? கொடுங்கோலனது கொடுமை, திமிர் பிடித்தவனது ஏளனம், புறக்கணிக்கப்பட்ட காதலால் வரும் வேதனை, சட்டத்தின் மந்தம், பதவியின் திமிர், தகுதியற்றவனால், தகுதியும், பொறுமையுமுள்ளவனுக்கு நேரும் பழிச்சொல்-இவற்றையெல்லாம் யாரால் தாங்க முடியும்? வெறுங் கத்தி ஒன்றிருந்தால் போதுமே, தன்னைத் தானே தீர்த்துவிடலாம். களைப்பைக் கொடுக்கும் வாழ்க்கையிலே, முக்கி, முனகி, வேர்த்து, பாரத்தைச் சுமந்து கொண்டே இருப்பதற்கு நாம் யார்? ஆனால், சாவுக்குப் பின்னுள்ள நிலையைப்பற்றி நினைக்கும் போது அச்சம் ஏற்படுகிறது. நாம் பார்த்திராத நாடு அது. அங்கு சென்ற பிரயாணி ஒருவனாவது, அதன் எல்லையைக் கடந்து திரும்பி வந்ததில்லையே. இதுதான் மனதைக் குழப்புகிறது. இங்குள்ள அல்லல்களையாவது பொறுத்துக் கொள்ளலாம். நாம் அறியாத அல்லல்களில் போய்ச்சாடினால் என்ன நேரிடுமோ? இப்படியாகச் சிந்தனை செய்யச் செய்ய நாம் கோழைகளாகி விடுகிறோம்; சிந்தனை பூசும் வண்ணத்தில் நமது துணிச்சல் எல்லாம் வெருத்துப் போகிறது. நமது அரிய பெரிய வீரத்தனங்கள் எல்லாம் வலுவற்றுச் செயல் என்ற நாமமற்றுப் போகின்றன. இருக்கட்டும்! ஓ! ஒபீலியாவா? தேவியே, நீ பிரார்த்தனை செய்யும்போது, என்னுடைய பாவங்களையெல்லாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்.

ஒபீலியா: அருமைப்பிரபு, இத்தனை நாட்களும், தாங்கள் செளக்கியமாயிருந்தீர்களா?

ஹாம்லெட்: மிக நன்றி; சுகம், சுகம், சுகம்.

ஒபீலியா: பிரபு, தாங்கள் கொடுத்த பரிசுகளை வெகு காலமாகத் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். தயவு செய்து அவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

ஹாம்லெட்: நானா? நான் என்றும் எதுவும் உனக்குக் கொடுத்ததில்லையே.

ஒபீலியா: பிரபு, உங்களுக்கே தெரியும், நீங்கள் கொடுத்ததென்று. பரிசைக் கொடுக்கும்போது நீங்கள் சொன்ன இனிய சொற்கள் பரிசுக்கே ஒரு தனி மகிமையைக் கொடுத்து விட்டன. பரிசுகளின் மணம் போய்விட்டபடியால், திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். கொடுத்தவருடைய அன்பு அற்ற பிறகு, கொடுத்த பரிசும், எவ்வளவு உயர்ந்ததாக இருந்தாலும், பண்பு குறைந்துவிடுகிறது. இதோ, பிரபு.

ஹாம்லெட்: ஹா, ஹா, நீ உண்மையானவா?

ஓபீலியா: பிரபு?

ஹாம்லெட்: நீ நேர்மையுள்ளவளா?

ஓபீலியா: பிரபு, என்ன நினைத்துச் சொல்லுகிறீர்கள்?

ஹாம்லெட்: நீ உண்மையும், நேர்மையுமுடையவளானால், உனது அழகுக்கும், நேர்மைக்கும் உறவற்றுப் போகவேண்டுமே.

ஓபீலியா: பிரபு! அழகுக்கு உறவு, நேர்மையைத் தவிர வேறென்ன இருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: ஆம், உண்மை அழகுக்கிருக்கும் ஆற்றல் எவ்வளவு என்றால், அது உண்மையையே கெடுத்துவிடும். உண்மை, அழகோடு கூடினால், அழகைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும். இது ஒரு புதிர் என்று நினைத்தேன், ஆனால் இது உண்மையென்பதற்கு ஆதாரம் கிடைத்திருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் உன்னைக் காதலித்தேன்.

ஓபீலியா: உண்மையில், பிரபு. அதை நான் நம்பும்படி செய்தீர்கள்.

ஹாம்லெட்: நீ என்னை நம்பியிருக்கக் கூடாது; நற்குணத்தைக் கொண்டுவந்து எங்கள் குலத்தில் ஓட்டுவைத்தால், எங்கள் துற்குணமும் வெளிப்படத்தான் செய்யும். நான் உன்னைக் காதலித்ததே இல்லை.

ஓபீலியா: ஏமாந்தது நானே.

ஹாம்லெட்: கன்னியாஸ்திரி மடத்தில் போய்ச் சேர்; பாவிகளைப் பொறுவானேன் நீ? நான் யோக்கியன் தான்; இருந்தாலும் என் அம்மாள் என்னை ஏன் பெற்றாள் என்று நினைக்கிற அளவுக்கு என் பேரிலேயே நான் குற்றம் கூறுகிறவன். பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும் என்ற ஆத்திரமும், முன்னேற வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் உடையவன் நான். என்னைப் பீடிக்கும் குற்றங்கள் என் சிந்தனைக்குள் அடங்காதவை; கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டவை; அந்தக் குற்றங்களைச் செயல் படுத்துவதற்குக்கூட எனக்கு நேரமில்லை. வானத்துக்கும் பூமிக்கும் இடையில் என்னைக்கோன்ற ஆசாமிகள், ஊர்ந்து, ஊர்ந்து, செல்வதில் என்ன பயன்? நாங்கள் எல்லோரும் சுத்த அயோக்கியர்கள்; எங்கள் ஒருவரையும் நம்பாதே. கன்னியாஸ்திரி மடத்தில்போய் சேர்ந்துவிடு. உன் தகப்பன் எங்கே?

ஓபீலியா: வீட்டிலிருக்கிறார், பிரபு.

ஹாம்லெட்: வீட்டுக்கதவை இழுத்துச் சாத்து; வீட்டுக்குள்ளிருந்தே அவர் முட்டாள்தனத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கட்டும். போய் வா.

ஓபீலியா: இறைவனே! அவரைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

ஹாம்லெட்: நீ திருமணம் செய்ய நினைத்தால், நான் கொடுக்கும் பாழும் சீதனம் இதுதான்; பனிக்கட்டியைப்போல், கற்புடனிரு; ஆலங்கட்டியைப்போல் நிர்மலமாயிரு; அப்படி இருந்தாலும், பழிச்சொல்லுக்குத் தப்பமுடியாது. நீ கன்னியாஸ்திரி மடத்துக்குப்போய் விடு; போ. வணக்கம். இல்லை, கட்டாயம் திருமணம் செய்துகொள்ள

வேண்டுமென்றால், ஒரு முட்டாளை மணந்துகொள்; ஏனெனில், புத்தியுள்ளவர்களுக்குத் தெரியும். நீங்கள் அவர்களை எப்படிப் பேயாக்கிவிடுவீர்கள் என்று. கன்னியாஸ்திரி மடத்துக்குப்போ; உடனே போ. வணக்கம்.

ஓபீலியா: ஓ! வானவர்களே! அவருக்கு சுயபுத்தியை திருப்பிக்கொடுங்கள்.

ஹாம்லெட்: உங்களுடைய பூச்சுவேலைகளைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். கடவுள் உங்களுக்கு ஒரு முகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்; நீங்கள் மற்றொரு முகத்தை உண்டு பண்ணிக்கொள்கிறீர்கள். நாட்டியமாடுகிற நீங்கள், சுற்றித்திரிகிறீர்கள், மழலை பேசுகிறீர்கள், கடவுள் படைப்புகளுக்குப் பட்டப் பெயர்கூட்டுகிறீர்கள். இவ்வளவையும், பேதைமையால் செய்வது போல், அறிந்தேசெய்கிறீர்கள். போ, போ. இனி என்னால் பொறுக்க முடியாது. அது என்னைப் பைத்தியம் பிடிக்கச் செய்துவிட்டது. நான் சொல்லுகிறேன், இனிமேல் திருமணங்கள் என்பதே கூடாது. முன்னமேயே திருமணம் செய்து கொண்டவர்களில், எல்லோரும் வாழாட்டும், ஒரே ஒரு ஜோடியைத் தவிர, மற்றவர்கள் இருந்தபடி இருக்கட்டும். கன்னியாஸ்திரி மடத்துக்குப் போ. [போகிறான்]

ஓபீலியா: எவ்வளவு உயர்ந்த மனசு இப்படிக் கவிழ்ந்து விட்டன! பிரபுவின், கண்! கல்விமானின் நாக்கு! வீரனின் வாள்! நமது அருமை அரசில் முளைத்தெழுந்த ரோஜா, பண்பாட்டின் கண்ணாடி, அழகின் லக்ஷியம், காண்பாரெல்லாம் கண்டு களிக்கும் காட்சி! இப்படியா தாழ்ந்துபட வேண்டும்! பெண்ணினத்திலேயே அலமந்து, குன்றிப் போனவர் நான். அவருடைய காதல் சத்தியங்களாகிய இன்பத்தேனை மாந்தி, மாந்திக் களித்தவர் நான்! இப்போது என்ன பார்க்கிறேன்! அவரது தூய பகுத்தறிவு நிலை குலைந்து விட்டது. இனிய இசை மணிகள், சுருதி சேராது, அபஸ்வரத்தோடு ஓலமிடுவதைப் போலிருக்கிறது அவருடைய காம்ப்ரியப் பகுத்தறிவு! ஈடும் எடுப்புமில்லாத அவர் உருவம்! மலர்ந்த ரோஜாவைப் போன்ற அவர் வதனம் பைத்தியத்தால் வாடி வதங்கிப் போயிற்று. என்ன துன்பம் இது! நான் முன்னம் பார்த்ததையும் பார்த்து விட்டு, இப்போது பார்ப்பதையும் பார்ப்பது, எவ்வளவு துன்பகரமானது!

[அரசனும் பொலோனியஸும் வருகிறார்கள்.]

அரசன்: காதலா? அவனுடைய அன்பு அந்த வழி செல்வதாகத் தெரியவில்லையே. அவனுடைய பேச்சும், கொஞ்சம் கவை குறைந்ததாக இருந்தாலும், பைத்தியக்காரன் பேச்சாக இல்லை. ஏதோ ஒன்று அவன் ஆன்மாவினுள்ளிருக்கிறது. அவனுடைய கவலை அதன் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு அடைகாக்கிறது. அவன் அடைகாத்துப் பொரிக்கப் போவது ஆபத்தைத்தான். அதை உடனடியாகத் தடுக்க வேண்டும். நமக்குத் திறை செலுத்தத் தவறிய இங்கிலண்டுக்கு அவனை விரைவில் அனுப்ப வேண்டும், திறையை வசூல் செய்வதற்கு. புதுக் கடல்களைத் தாண்டிப் புது நாடுகளைப் பார்க்கும்போது, காட்சிகள் மாறும். அதன்மூலம் அவன் இதயத்தில் புகுந்து உட்கார்ந்திருக்கிற வேதனையும்மாறும்; அப்பொழுது தான் அவனுடைய அலமந்து போன மூளை அமைதியடையும். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பொலோனியஸ்: அது சரிதான். ஆனாலும், அவருடைய நோய்க்கு மூலகாரணமாயிருப்பது ஏமாந்த காதல் என்றே நான் நம்புகிறேன்-என்ன சொல்லுகிறாய், ஓபீலியா? ஹாம்லெட் பிரபு உன்னிடம் சொன்னதையெல்லாம் நீ எங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவ்வளவையும் நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம்-பிரபு, தங்கள் இஷ்டப்படி செய்யுங்கள். ஆனால், தங்களுக்குச் சரி என்று தோன்றினால் நாடகம் முடிந்த பிறகு, அவரது ராஜ மாதா தனியாக அவரைக் கேட்கட்டும். நேரடியாக அவருடைய கவலையின் காரணத்தைக் கேட்டு அறியட்டும். தங்கள் அனுமதியிருந்தால்,

அவர்களுக்குள் நடப்பதை நானும் ஒளிந்திருந்து கேட்கிறேன். ராணியின் கேள்விகளுக்கும் அவர் மசியவில்லையென்றால், அவரை இங்கிலாட்டுக்கு அனுப்பினாலும் சரி, அல்லது தங்கள் சித்தம் போல், வேறு எங்காவது அவரை அடைத்து வைத்தாலும் சரி.

அரசன்: அப்படியே நடக்கட்டும்; உயர்ந்தவர்களுடைய பைத்தியத்தை கவனிக்காமல் விட்டுவிடக்கூடாது.

காட்சி 2. அரண்மனையில் ஓர் அறை

[ஹாம்லெட்டும், இரண்டு மூன்று நடிகர்களும் வருகிறார்கள்]

ஹாம்லெட்: நான் பேசினமாதிரி அந்தப் பேச்சைப் பேசுங்கள். சொற்கள் நாக்கிலே சுகமாக உருள வேண்டும். உங்களில் சில நடிகர்களைப்போல், சொற்களைக் குதப்புவதாக இருந்தால், ஊர்ப்பறையனை அழைத்து இதைப் பேசச் சொல்லி விடலாமே. காற்றைப் போட்டு ரம்பத்தால் அறுப்பத போல், இப்படிக் கையை ஆட்டாதீர்கள்; மென்மையாக மெய்ப்பாடுகளைக் காட்டுங்கள். உணர்ச்சி, மழையாகப் பெய்யலாம், புயலாக அடிக்கலாம், சூறாவளியாகச் சுற்றியடிக்கலாம், ஆனால் அப்படி அடிக்கும் போதும், நிதானத்தைக் கைவிட்டு விடாதீர்கள். நிதான மிருந்தால் தான் நடப்பிற்கு ஒரு மெருகு உண்டாகும். டோப்பா அணிந்த தடியர்கள் உணர்ச்சிகளைக் கிழித்தெறிந்து, கூளமாக்கி, கேட்பவர்களுடைய காதைப் பிளக்கும்போது, என் ஆன்மா, பதை பதைக்கிறது. கேட்கும் தரைமகாஜனங்களோ, அர்த்தம் புரியாத ஊமை நாடகத்தையும் கூட்பாட்டையுந்தான் ரஸிப்பார்கள். டெர்மகான்டை நடக்கும் போது, அவனைக் காட்டிலும் கொடுங்கோலர்களாயிருக்கிறார்கள் நமது நடிகர்கள். அவர்களைச் சவுக்கால் அடிக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. கள்ளனுக்கு மேலே குள்ளம் பாய்வது தவறு. அடக்கி வாசிக்க வேண்டும்.

முதல் நடிகர்: அப்படியே வாசிக்கிறோம், பிரபு.

ஹாம்லெட்: அதற்காகச் 'சப்' பென்று நடக்காதீர்கள். உங்கள் பகுத்தறிவு சொல்வதை கவனித்து நடையுங்கள். செயலைச் சொல்லோடு பொருத்த வேண்டும்; சொல்லைச் செயலோடு பொருத்த வேண்டும். வரம்பு மீறி நடக்காதீர்கள். எப்பொழுதும், இப்பொழுதும், நடப்பின் நோக்கம் என்னவென்றால், இயற்கைக்குக் கண்ணாடி காட்டுவதுதான். அறத்தின் முகபாவத்தை அறத்துக்கே எடுத்துக் காட்டுவது; இழிவின் உருவத்தை இழிவுக்கே எடுத்துக் காட்டவது, தற்காலத்திலிருக்கும் சமூக நிலையை சமூகத்துக்கே எடுத்து காட்டுவது-இதுதான் நடிகர்கள் செய்யலாமலோ அல்லது இலைத்தமாதிரியோ செய்தால், முட்டாள்கள் சிரிக்கலாம். ஆனால் நிதானம் கொண்ட ரஸிகர்கள் துன்புறுவார்கள். கொட்டகை நிறைய இருக்கும் ஜனங்களைப் பற்றிக் கவலையில்லை, ரஸிகர்களுடைய தீர்ப்புத்தான் முக்கியமானது. சில நடிகர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன், பலர் அவர்களைப்பிரமாதப்படுத்துவதையும் கேட்டிருக்கிறேன், ஆனால், அந்த நடிகர்களுக்கு கிறிஸ்தவர்களைப் போல உச்சரிக்கவே தெரியாது; கிறிஸ்தவர்களைப் போலோ, அஞ்ஞானிகளைப் போலோ அல்லது மனிதனைப்போலக் கூடவோ அவர்களுக்கு நடை போடத் தெரியாது. அவர்கள் நாடக மேடையிலேறித் தக்குப்புக்கென்று நடமாடுவதையும், துருத்தி ஊதுவது போல் பேசுவதையும் கண்டால், மனம் கசந்து விடுகிறது. இயற்கை அன்னையின் கூலி வேலைக்காரர்களை, இப்படியும் இவர்களைப் படைத்தார்களே! சரியாகப் படைத்திருக்க கூடாதாஸ மனித சமுதாயத்தை, இவ்வளவு குரூரமாகவா, இவர்கள் அபிநயம் பிடிக்க வேண்டும்!

முதல் நடிகர்: பிரபு, நாங்கள் இந்த வகையில் கொஞ்சம் திருந்தியிருக்கிறோம்.

ஹாம்லெட்: ஓ, முழுவதும் திருந்த வேண்டும். உங்கள் நாடகத்தில் கோமாளிகளாக நடப்பவர்கள், அவர்களுக்குக் கொடுத்த வாசகத்துக்குமேல் அவர்கள் தாமாக ஒன்றும் பேசக் கூடாது, நாடகத்தில் முக்கியமான கட்டத்தை ஜனங்கள் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, சில கோமாளிகள், தாங்கள் சிரிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள், அல்லது சில வறட்டு ஜனங்களைச் சிரிக்கச் செய்வார்கள். இதெல்லாம் வெறும் அயோக்கியத்தனம். கோமாளிக்குத் தகாத பேராசை இப்படியெல்லாம் அவனைச் செய்யத் தூண்டுகிறது. போங்கள், ஆயத்தமாயிருங்கள்.

[நடிகர்கள் போகிறார்கள்.]

[பொலோனியஸ், ரோஸென்க்ரான்ட்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் வருகிறார்கள்.]

என்ன பிரபு? அரசர் இந்த நாடகத்துக்கு வருகிறாரா?

பொலோனியஸ்: ஆம், ராணியும் வருகிறார். இப்பொழுதே.

ஹாம்லெட்: நடிகர்களை அவசரப்படுத்துங்கள்.

[பொலோனியஸ் போகிறார்.]

நீங்கள் இருவரும் சென்று அவசரப்படுத்துங்கள்.

[ரோஸென்க்ரான்ட்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் போகிறார்கள்.]

ஹாம்லெட்: அப்பா, ஹொரேஷியோ, வா.

[ஹொரேஷியோ வருகை.]

ஹொரேஷியோ: அருமைப்பிரபு, இதோ வந்து விட்டேன். தங்கள் ஆணைக்குக் காத்திருக்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: எத்தனையோ பேரோடு பழகியிருக்கிறேன். உன்னைப் போன்ற நீதிமான்கள் கிடைப்பது அரிது.

ஹொரேஷியோ: ஓ! பிரபு?

ஹாம்லெட்: இல்லை. முகஸ்துதி செய்கிறேன் என்று நினைக்காதே. உண்பதற்கும் உடுத்துவதற்கும், உன் நற்குணங்களைத் தவிர, உனக்கு வேறொரு செல்வமும் கிடையாது. உன்னைப் புகழ்ந்து எனக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது? ஏழைகளைப் போய்ப் புகழ்வானேன்? இல்லை. சர்க்கரை தோய்ந்த நாக்கு, அபத்தம் தோய்ந்த டம்பத்தை நக்கட்டும்; லாபம் கிடைக்கும் கால் மாட்டிலே புரண்டு, முகஸ்துதி செய்கிறவன் உருளட்டும். கேட்கிறதா? மக்களை யறிந்து தேர்ந்தெடுப்பதற்கு என் ஆன்மாவுக்குத் தெரியும்; அது உன்னைத் தனக்கென்றே ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டது. ஏனென்றால் துன்பத்திலெல்லாம் தலை கொடுத்து, துன்பமற்றவன்போல் நிற்பவன் நீ. விதியின் விளையாட்டிலே, நல்லது கிடைத்தாலும், கெட்டது கிடைத்தாலும், ஏகபாவத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவன். எவனிடத்திலே உணர்வும், அறிவும் பக்கவமாகக் கலந்து நிற்கிறதோ, அவனே புண்ணியவான். விதி, அவனை விரலால் எடுத்து, குழலாகக் கொண்டு, தான் நினைத்த தெம்மாங்கையெல்லாம் வாசித்துத் தீர்க்க முடியாது; உணர்ச்சிக்கு அடிமைப் படாத ஒருவனைக் கொடு; நான் அவனை என் இதயத்தில் வைத்து உபசரிப்பேன், உன்னை உபசரிப்பது போல். இதைப் பற்றிப் பேசியதுபோதும். அரசனுக்கு முன்னால், இன்று ஒரு நாடகம் நடக்கப் போகிறது. என் தந்தையிறந்த வரலாற்றைப் பற்றி உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதையொத்திருக்கும்

காட்சியொன்று நாடகத்தில் வருகிறது. அந்தக் காட்சி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, உனது ஆன்ம உணர்வோடு நீ என் சிற்றப்பனை கவனிக்க வேண்டும், அந்தக் காட்சியில் ஒரு வாசகத்தைக் கேட்டதும், சிற்றப்பன் குற்றவாளியா என்பது வெளிப்பட்டு விடும். இல்லையானால், அந்தப் பாழும் பேய் சொன்னதெல்லாம் பொய்; என்னுடைய கற்பனையெல்லாம் நரகத்தின் உலையிலே உருவாக்கப்பட்ட அபத்தம். நன்றாக அவனை கவனி; நானும் அவனுடைய முகத்தை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருப்பேன். பிறகு நாமிருவரும் கலந்து யோசனை செய்து, அவன் தோற்றத்தைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வருவோம்.

ஹொரேஷியோ: அப்படியே, பிரபு. நாடகம் நடக்கும் போது அவர் எதையும் திருட்டுத்தனமாக வைத்துக் கொண்டு நம்மைத் தப்பிக் கொண்டாரேயானால், திருட்டுக்குப் பொறுப்பு நான்.

ஹாம்லெட்: அவர்கள் நாடகத்துக்கு வருகிறார்கள்; நான் சோம்பி இருக்க வேண்டும். ஓரிடத்தில் போய் நீ உட்காரு.

[டென்மார்க் அணிவகுப்பு-சங்கீதம்-அரசன், அரசி, பொலோனியஸ், ஓபீலியா, ரோசென்க்ராண்ட்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் மற்ற பிரபுக்களும், காவல்காரர்களும் வருகிறார்கள். எறியும் தீவட்டிகளும் வருகின்றன.]

அரசன்: ஹாம்லெட் செளக்கியமா?

ஹாம்லெட்: ரொம்ப செளக்கியம். ஓணானைப் போன்றவன் நான்; காற்றைச் சாப்பிடுகிறேன், உறுதிமொழிகளால் நிரம்பியவன். கொழுத்த கோழிக்குக்கூட இந்த சாப்பாட்டைப் போட முடியாது.

அரசன்: ஹாம்லெட், இந்த விடைக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை; இந்த சொற்கள் என்னுடையவையல்ல.

ஹாம்லெட்: இல்லை, என்னுடையவையுமல்ல. (பொலோனியஸைப் பார்த்து) பிரபு, கல்லூரியிலிருக்கும் போது நாடகத்தில் நடித்ததாகச் சொன்னீர்களே.

பொலோனியஸ்: ஆம், பிரபு, எனக்கு நல்ல நடிகர் என்று பெயர்.

ஹாம்லெட்: நீங்கள் எதை நடித்தீர்கள்?

பொலோனியஸ்: ஜூலியஸ் ஸீசராக நடித்தேன்; தலைமன்றத்தில் கொலையுண்டேன்; ப்ரூட்டஸ் என்னைக்கொன்றான்.

ஹாம்லெட்: தலைசிறந்த கன்றுக்குட்டியைத் தலைமன்றத்திலே வைத்து அவன் கொன்றது காட்டுமிராண்டித்தனம்-நடிகர்கள் தயாராகி விட்டார்களா?

ரோசென்க்ராண்ட்ஸ்: ஆம், பிரபு, தங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ராணி: இங்கே வா, ஹாம்லெட். என் பக்கத்தில் அமர்ந்திரு.

ஹாம்லெட்: இல்லை அம்மணி, உங்களைக் காட்டிலும் கவர்ச்சிகரமான சரக்கு இங்கே இருக்கிறது.

பொலோனியஸ்: (அரசனைப் பார்த்து) ஒஹோ! கவனித்தீர்களா?

ஹாம்லெட்: பெண்ணே, உன்னுடைய மடியில் நான் படுத்துக் கொள்ளலாமா?
[ஓபீலியாவின் கால்மாட்டில் விழுகிறான்.]

ஓபீலியா: கூடாது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: அதாவது, என் தலையை உன் மடியீது வைத்துக் கொள்ளலாமா?

ஓபீலியா: சரி, பிரபு.

ஹாம்லெட்: காட்டுத்தனமாக விஷயங்களைச் சொன்னேன் என்று நினைத்துக் கொண்டாயா?

ஓபீலியா: நான் ஒன்றும் நினைக்கவில்லை, பிரபு.

ஹாம்லெட்: ஒரு கன்னிப் பெண்ணின் இரு கால்களுக்கு இடையில் கிடப்பது; நல்ல கருத்துத்தான் அது.

ஓபீலியா: எது, பிரபு?

ஹாம்லெட்: ஒன்றுமில்லை.

ஓபீலியா: நீங்கள் உல்லாசமாயிருங்கிறீர்கள், பிரபு.

ஹாம்லெட்: யார், நானா?

ஓபீலியா: ஆம், பிரபு.

ஹாம்லெட்: கடவுளே தெம்மாங்க பாடுகிறார், மனிதன் சந்தோஷமில்லாமல், எப்படி இருப்பது? பார், என் அம்மாள் எவ்வளவு சந்தோஷமாகத் தோன்றுகிறாள்? என் அப்பன் செத்து இரண்டு மணி நேரமாகவில்லை.

ஓபீலியா: இல்லை, பிரபு. ஈரிரண்டு மாதம் ஆச்சே.

ஹாம்லெட்: அவ்வளவு காலமா? அப்படியானால், பேய் கருப்புத் துணியணியட்டும், நான் அலங்கார உடை உடுத்திக் கொள்கிறேன். வானமே! செத்து இரண்டு மாத மாச்சு, இன்னும் மறந்து போக வில்லையா? அப்படியானால், பெரிய மனிதன் செத்து, அரை வருஷத்துக்குப் பின்னும், அவன் ஞாபகத்திலிருப்பான். ஆனால், பெண்ணே, அவன் கோயில்கள் கட்ட வேண்டும் இல்லையெனில், பொய்க் குதிரையைப் போல அவனையும் மறந்துவிடுவார்கள். பொய்க்குதிரைக்கு மரணப்பாட்டு பாடுவார்கள்; "ஓ! ஓ! பொய்க்குதிரை மறக்கப்பட்டதே!"

[மேல்ஸ்தாயில் குழலிசை, ஊமை நாடகம் தொடங்குகிறது.]

ஒரு அரசனும், ராணியும் வருகிறார்கள், ஒரு வரையொருவர் அன்பாய்த் தழுவிக்கொண்டு. அவள் மண்டி போட்டுக் கொண்டு, மறப்பதுபோல் பாவனை செய்கிறாள். அவன் அவளைத் தூக்கி எடுத்துத் தன்னுடைய தலையை அவள் கழுத்தில் வைக்கிறான். அவன் ஒரு பூம்படுக்கையில் படுக்கிறான். அவன் தூங்கியவுடன், அவள்

போய்விடுகிறாள். உடனே ஒருவன் அங்கு வந்து, அரவனுடைய கிரீடத்தை எடுத்து முத்திவிட்டு அரசனுடைய செவிகளில் விஷத்தை ஊற்றிவிட்டுப் போய்விடுகிறான். ராணி திரும்பி வருகிறாள். அரசன் செத்துக்கிடப்பதைப் பார்த்து மிகுந்த வருத்தத்தைக் காட்டுகிறாள். விஷம் கொடுத்தவன் இரண்டு மூன்று ஆட்களோடு வந்து, தானும் பிரலாபிப்பது போல் காட்டுகிறான். செத்த உடலை எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். விஷம் கொடுத்தவன் ராணிக்குப் பரிசுகள் கொடுத்து, அவளிடம் காதல் புரிகிறான். கொஞ்ச நேரம் அவள் வெறுப்புள்ளவள் போல் காட்டிவிட்டு கடைசியில் அவனுடைய காதலை ஏற்றுக்கொள்கிறாள்!

[போகிறார்கள்.]

ஓபீலியா: இதற்கென்ன பொருள், பிரபு?

ஹாம்லெட்: இதற்கு மிச்சிங் மலெச்சோ என்று பெயர், அதாவது குறும்புத்தனம்.

ஓபீலியா: நடக்கப் போகும் நாடகத்தின் போக்கை எடுத்துக் காட்டுகிறது போலும்.

[சூத்திரதாரர் வருகிறார்.]

ஹாம்லெட்: இவன் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்வோம்; நடிகர்கள் மௌனமாயிருக்கப் போவதில்லை. எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடுவார்கள்.

ஓபீலியா: இந்த நாடகத்தின் பொருள் என்ன என்று இவன் சொல்லுவானா?

ஹாம்லெட்: ஆம். எதைக் காட்டினாலும் பொருள் சொல்லிவிடுவான். நீ காட்டுவதற்கு லஜ்ஜைப்படவில்லையென்றால், அவன் பொருள் சொல்லுவதற்கும் லஜ்ஜைப்பட மாட்டான்.

ஓபீலியா: நீங்கள் வம்பு செய்கிறீர்கள்; நான் நாடகத்தைக் கவனிக்கப் போகிறேன்.

சூத்திரதாரர்: எங்களுக்காகவும், எங்கள் சோக நாடகத்துக்காகவும், கேட்டுக்கொள்கிறேன். தயவு செய்து காது கொடுத்துக் கேட்க வேண்டும்.

ஹாம்லெட்: இது பீடகையா அல்லது மோதிரத்தில் செதுக்கப்பட்ட பாடலா?

ஓபீலியா: அது சுருக்கமாயிருக்கிறது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: பெண்டிரின் காதலைப் போல.

[இரண்டு நடிகர்களும், ஒரு அரசனும் ராணியும் வருகிறார்கள்.]

நடிக அரசன்: வருணனுடைய உப்புத் தண்ணீரையும், பூமாதேவியின் உருண்ட மண்டலத்தையும், சூரியனது தேர் முப்பது முறை சுற்றி வந்து விட்டது; நமது புனிதத் திருமணம் நடந்தபின் முந்நூற்றிருபது பெளர்ணமிகள் வந்து போய்விட்டன.

நடிக ராணி: இன்னும் அத்தனைதரம் சூரிய, சந்திரர்கள் பூமியைச் சுற்றி வந்தாலும், நமது காதல் தேயாது நிற்கும். ஆனால், கொஞ்சகாலமாக நோயுற்று மகிழ்ச்சியற்று, வேற்றான் போல் தாங்கள் இருப்பது கவலையினால் தாங்கள் வேதனையடையலாகாது. பெண்களுக்குக் காதலும், அச்சமும் எளிதில் ஏற்படுவதில்லை. ஏற்பட்டு விட்டாலோ, இரண்டும் வரை மீறிப் போய்விடும். என்னுடைய காதல் எப்பேர்ப்பட்டது என்று ஆதார பூர்வமாகத் தங்களுக்குத் தெரியும். காதலிருக்குமளவு அச்சமும் இருக்கிறது, அன்பு

வளர வளர அச்சமும் வளரும். அச்சங்கள் வளர்ந்து ஒங்கும்போது, காதலும் பெருகி வளர்கிறது.

நடிக அரசர்: காதலி, விரைவில் உன்னை விட்டுவிட்டுப் போகப்போகிறேன். எனது ஆற்றல் குன்றிவிட்டது. எனக்குப்பின், இந்த அழகிய உலகத்தில், கௌரவத்தோடும் அன்பு நிறைந்தவளாயும், வாழவேண்டும், என்னைப்போன்ற அன்புமிக்க கணவனை நீ பெற்று...

நடிக ராணி: ஓ! போதும், போதும், சொன்னது போதும். இன்னொருவனை நான் நேசிப்பதாவது! துரோகம் அது. இரண்டாவது கணவனை மணந்து பாவியாகவா! முதல் கணவனைக் கொன்றவள்தான் இரண்டாவது கணவனை மணப்பாள்.

ஹாம்லெட்: (பராக்குப் பார்த்து) புழு! புழு!

நடிக ராணி: இரண்டாவது கணவனை மணப்பவள் பணத்துக்காக மணக்கிறாள்; அன்பினாலல்ல. படுக்கையிலே எனது இரண்டாவது கணவன் என்னை முத்துவானேயானால், இரண்டாந்தரமும் கணவனைக் குத்திக் கொல்வேன்.

நடிக அரசன்: இப்போது நினைப்பதை நீ சொல்லுகிறாயென்று நம்பத்தான் செய்கிறேன். ஆனால், நம்முடைய வைராக்கியத்தின்படி யெல்லாம் நம்மால் நடக்க முடிவதில்லை; வைராக்கிய மென்பது ஆத்திரத்தினால் உண்டாவது, ஆகவே அதற்கு ஆற்றல் குறைவதான். பழுக்காத பழம் மரத்தோடு ஒட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது; ஆனால், பழுத்ததும், உலுப்பாமலே, அது மரத்திலிருந்து விழுந்து விடுகிறது. நமக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடனைச் செலுத்தவே நாம் மறந்துவிடுகிறோம். உணர்ச்சிவசமாயிருக்கும் போது, சபதம் செய்கிறோம்; உணர்ச்சியிலிருந்து விடுபட்டதும், சபதத்தையும் நழுவி விட்டுவிடுகிறோம்.

துக்கத்தாலோ இன்பத்தாலோ நமக்கு உண்டாகும் வெறி, தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்கிறது. இன்பம் கூத்தாடிக்கொண்டிருக்கும் போது, துன்பம் இழுவ கொண்டாடுகிறது. இன்பம் கண்ணீர் விடும் போது, துன்பத்துக்கு ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது, எல்லாம் தற்செயலாகத்தான். நமது அதிர்ஷ்டம் மாறும் போதெல்லாம், காதலும் மாறுகிறது. காதல், அதிர்ஷ்டத்தின் கையைப் பிடித்து நடத்திச் செல்லுகிறதா, அல்லது அதிர்ஷ்டம், காதலை நடத்திச் செல்லுகிறதா என்பது இன்னும் பிடிபடாத விஷயம். பெரியவன் வீழ்ந்தால் அவனைச் சார்ந்திருப்பவர்கள் ஒட்டம் பிடிக்கிறார்கள். ஏழைகள், பணக்காரர்களாகிவிட்டால் பகைவர்களோடு நட்புக் கொள்ளுகிறார்கள். இது வரையிலும், அன்பை வளர்த்து வருவது அதிர்ஷ்டந்தான். தேவையில்லாதவனுக்கு நண்பர்கள் அதிகம். தேவையிலிருப்பவனுக்கோ, அவன் எப்படி முயன்றாலும், நண்பர்களும் பகைவர்களாகி விடுவார்கள். முடிவாகச் சொல்லுமிடத்து, நமது விருப்பத்திற்கு எதிர்மாறாகவே இயங்குகிறது நமது விதி. நமது தந்திரங்களையெல்லாம் விதி கவிழ்த்தி விடுகிறது. நினைக்கும் நினைப்பு நம்முடையதுதான். ஆனால் அதன் முடிவு நம்மை மீறி நிற்கிறது. இரண்டாவது கணவன் உனக்கு வரமாட்டான் என்று நீ நினைக்கிறாய்; ஆனால் முதற் கணவன் இறந்ததும் அந்த நினைப்பும் இறந்து விடுகிறது.

நடிக ராணி: விதவையானபின், நான் மனைவி ஆவதாக இருந்தால்,
பூமி எனக்கு உணவைக் கொடுக்கா தொழிக!
வானம் எனக்கு ஒளியை வழங்கா தொழிக!
பகலுமிரவும் அமைதியற்று நான் ஒழிக!

எனது நம்பிக்கை, அவ நம்பிக்கையாய்த் திரிக!
விடுதலையற்ற சிறைச்சாலையில் நான் வீழ்க!
இன்பம் கொஞ்சமுமற்று துன்பத்தில் வீழ்க!
இம்மையிலும், மறுமையிலும் அமைதி கெட்டொழிக!

ஹாம்லெட்: அவள் இந்தச் சபதத்தை மறந்தால்!

நடிக அரசன்: கொடுஞ் சத்தியம் செய்து விட்டாய். அன்பே, என்னைக் கொஞ்ச நேரம் தனியாக விட்டுவிடு மிகுந்த தளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. தூங்கியாவது இந்தச் சோர்வை ஏமாற்றுகிறேன்.

[தூங்குகிறான்.]

நடிக ராணி: உறக்கமே, அவருடைய மூளையைத்தொட்டிலில் போட்டு ஆட்டு; எங்கள் இருவருக்கிடையில் ஒருவித இடையூறும் வரலாகாது.

ஹாம்லெட்: அம்மா. இந்த நாடகம் பிடித்திருக்கிறதா?

ராணி: அந்தப் பெண் கொஞ்சம் அதிகமாகவே சபதம் செய்துவிட்டாள் என்று நினைக்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: ஓ! ஆனால், அவள் சபதத்தைக் காப்பாற்றுவாள்.

அரசன்: வாசகத்தைக் கேட்டாயா? அதில் அவமரியாதை இல்லையா?

ஹாம்லெட்: இல்லை, இல்லை; அவர்கள் வேடிக்கையாகத் தான் பேசிக்கொள்கிறார்கள்; வேடிக்கையில் விஷம். உலகத்திலே, அவமரியாதை என்பதே கிடையாது.

அரசன்: இந்த நாடகத்திற்கு என்ன பெயர்?

ஹாம்லெட்: 'எலிப் பொறி' ஏன்? பொறியை வைத்துப் பிடிக்கும் நாடகம். வியென்னாவில் நடந்த கொலையை எதிரொலிக்கும் நாடகம்; கொன்ஸாகோ என்பது தான் பிரபுவின் பெயர்; அவரது மனைவின் பெயர் பாப்டிஸ்டா; விரைவில் பார்க்கப் போகிறீர்கள்; அது ஒரு அக்கிரமமான கொலை; ஆனால், அதனாலென்ன? குற்றமற்ற நெஞ்சுடைய தங்களையும் நம்மையும் பாதிக்காது; அயோக்கியப் பயல்கள் மூஞ்சியைச் சுழிக்கட்டும், நமக்கென்ன கவலை?

[மேடையில், லூஸியானாவாய் நடப்பவர் வருகிறார்.]

இவன் பெயர் லூசியானா; அரசனுடைய சகோதரன் மகன்.

ஓபீலியா: உங்களுக்கு எல்லாம் தெரிகிறதே, சூத்திரதாரைப்போல.

ஹாம்லெட்: பொம்மலாட்டத்தைப் பார்த்து விட்டேனேயானால், உனக்கும் உன் காதலனுக்கும் இடையிலேயுள்ள உறவைக்கூட எடுத்து வியாக்யானம் பண்ணிவிடுவேன்.

ஓபீலியா: தாங்கள் மிகக் கூர்மையாயிருக்கிறீர்கள், பிரபு, கூர்மையாயிருக்கிறீர்கள்.

ஹாம்லெட்: என் கூர்மையினின்றும் விடுபடுவதற்கு முன், கூச்சலிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்.

ஓபீலியா: மேலுக்கு மேலும், கீழுக்குக் கீழும் போகிறீர்கள்.

ஹாம்லெட்: கணவர்களை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வதென்று உங்களுக்குத் தெரியதில்லை - கொலைகாரனே தொடங்கு. மூஞ்சிக்கோணல் போதும், தொடங்கு. அண்டங்காக்கை 'பழிவாங்கு' என்று கரைகிறது.

லூஸியானா: இருண்ட நினைவுகள், திறமையான கை, பொருத்தமான மருந்து, ஏற்ற காலம், பக்குவமான பருவம், ஒருவரும் பார்க்காத சமயம். ஏ, நஞ்சே, உன்னை எப்படிச் செய்தேன்! நடு நிசியில் மூலிகைகளைப் பிடுங்கி, ஹெகேட் குறளியின் பேரை உச்சரித்து, மூன்றுதரம் சுற்றி, மூன்று தரம் விஷம் கலக்கியல்லவா உன்னைத் தயார் செய்தேன்; உன் இயல்பான பண்பாலும், கொடிய ஆற்றலாலும், இந்த உயிரை விரைவில் குடித்துவிடு.

[தூங்குகிறவன் காதில் விஷத்தை ஊற்றுகிறான்.]

ஹாம்லெட்: அவனுடைய ராஜ்யத்தை அபகரிக்கும் எண்ணத்தோடு தோப்பில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அவனை விஷம்போட்டுக் கொல்லுகிறான். அவன் பெயர் கொன்ஸாகோ. கதை இன்னும் வழக்கில் இருக்கிறது. அழகிய இத்தாலிய மொழியில் எழுதப்பட்டது; கொலைகாரன், கொன்ஸாகோவின் மனைவியின் காதலை எப்படிப் பெறப் போகிறான் என்று இப்போது பார்க்கப் போகிறீர்கள்.

ஓபீலியா: அரசர் எழுந்து விட்டாரே.

ஹாம்லெட்: ஏன்? வெற்றுத்தோட்டாவிற்கு பயந்தா?

ராணி: பிரபு எப்படியிருக்கிறார்?

பொலோனியஸ்: நிறுத்துங்கள் நாடகத்தை.

அரசன்: நான் போக வேண்டும் - விளக்கைக் கொண்டு வாருங்கள்.

எல்லோரும்: விளக்கு, விளக்கு, விளக்கு!

[ஹாம்லெட், ஹொரேஷியோ தவிர எல்லோரும் போகிறார்கள்]

ஹாம்லெட்: "அடிபட்ட பெண்மான் அழுது கொண்டிருந்தாலும்,
ஆண்மான் விளையாடிக் கொண்டிருக்கலாமே.
ஏனெனில், சிலர் கண்விழிக்க வேண்டும், சிலர் உறங்க வேண்டும்
இதுவே உலகத்தின் போக்கு"

ஐயா, என்னுடைய செல்வம் தொலைந்து போனாலும், நடிகர் கழகத்திலே, இந்த சாதனையின் மூலம், எனக்கு ஒரு பங்காளி ஸ்தானம் கிடைத்துவிடுமல்லவா?

ஹொரேஷியோ: கழகத்தின் லாபத்தில் அரைப்பாங்கு கிடைக்கும்.

ஹாம்லெட்: முழுப்பாங்கே கிடைக்கும், எனக்கு.

"உனக்குத் தெரியும், அரியடாமன், ஜோவ் போன்ற அரசன் இறந்தபிறகு, இந்த நாடு சீர்குலைந்து, வெறும் டம்பாச்சாரி அரசனாயிருக்கிறான்."

ஹொரேஷியோ: எதுகை மோனையோடு பாடியிருக்கலாமே.

ஹாம்லெட்: அருமை ஹொரேஷியோ, ஆவி சொன்ன செய்திக்கு ஆயிரம் பவுன் கொடுக்கலாம். பார்த்தாயா?

ஹொரேஷியோ: நன்றாகப் பார்த்தேன், பிரபு.

ஹாம்லெட்: விஷம் போட்டதைப்பற்றிப் பேசும்போது?

ஹொரேஷியோ: அவரை நன்றாக கவனித்தேன்.

ஹாம்லெட்: ஆஹா! வாருங்கள், கொஞ்சம் இசை! வாருங்கள், குழல் வாசிப்பவர்களே! அரசருக்கு இந்த இன்ப நாடகம் பிடிக்க வில்லையென்றால், அவருக்குப் பிடிக்கவில்லைதான்-கொஞ்ச குழலை வாசியுங்கள்.

[ரோஸென்க்ரான்ஸும், கில்டென்ஸ்டெர்னும் வருகிறார்கள்.]

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: பிரபு, தங்களோடு ஒரு வார்த்தை.

ஹாம்லெட்: ஐயா, ஒரு வரலாற்றையே சொல்லுங்களேன்.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: அரசர், ஐயா-

ஹாம்லெட்: ஐயா, அவருக்கென்ன?

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: போனபிறகு, அரசர் மிக, மிக வேதனையில் இருக்கிறார்.

ஹாம்லெட்: குடியினாலா?

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: இல்லை, பிரபு, கோபத்தினால்.

ஹாம்லெட்: விவேகமுடையவர்கள் இதைப்பற்றி அரசருடைய வைத்தியரிடத்தில் சொல்ல வேண்டும். நான் அவருக்கு மருந்து கொடுப்பதாக இருந்தால், கோபம் இன்னம் அதிகரிக்கும்.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: பிரபு, பேச்சை ஒழுங்குபடுத்திப் பேசுங்கள். என் காரியத்தைவிட்டு இப்படிக் காட்டுத்தனமாகத் தாவிப் பாயாதீர்கள்.

ஹாம்லெட்: நான் அப்பாவி, ஐயா; சொல்லுங்கள்.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: மிகுந்த வருத்தத்திலிருக்கும் ராணி, தங்கள் தாயார், என்னை உங்களிடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறார்.

ஹாம்லெட்: உங்கள் வரவு நல்வரவாகுக.

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: இல்லை, பிரபு. தங்கள் மரியாதையெல்லாம் சரியான இனத்தைச் சேர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. தாங்கள் இனிய பதிவைச் சொல்லுவதாக இருந்தால், தங்கள் தாயார் சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன். இல்லையென்றால், மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு வந்த வழியாகப் போய்விடுகிறேன்.

ஹாம்லெட்: ஐயா, முடியாது.

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: என்ன பிரபு?

ஹாம்லெட்: இனிய பதில் சொல்ல முடியாது. என்னுடைய அறிவு, நோய் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், ஐயா, என்ன பதில் சொல்வேனோ, அதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அதாவது, என் தாயார் ஏற்றுக்கொள்ளட்டும். போதும், என்ன விஷயம்? என் தாயார்-

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: உங்களுடைய நடத்தையை அவர் வியப்பதாயும், அதிசயிப்பதாயும் சொல்லுகிறார்.

ஹாம்லெட்: ஒரு தாயை இப்படி வியக்கச் செய்த மகன், எவ்வளவு அதிசயமானவன்! இந்த வியப்பிலிருந்து ஒரு விளைவு இருக்குமே, அதைச் சொல்லுங்கள்.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: நீங்கள் உறங்கப் போவதற்குமுன் உங்களோடு தனியாகப் பேச அவர் விரும்புகிறார்.

ஹாம்லெட்: அவர் பத்துத் தரம் நமது தாயாக இருந்தாலும், அவருடைய சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிவோம். வேறு ஏதாவது நம்மிடம் வேலையிருக்கிறதா?

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: பிரபு, ஒரு காலத்தில் என்னை நேசிக்கவும் செய்தீர்கள்.

ஹாம்லெட்: இப்பொழுதுதான் நேசிக்கிறேன்! இதை என் விரல்கள் அறியச் சொல்லுகிறேன்.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: நல்லது, பிரபு, உங்களுடைய நோய்க்கென்ன காரணம்? உங்களுடைய நண்பனுக்கு உங்கள் கவலைகளைத் தெரிவிக்கக் கூடாதா? தெரிவிக்காமல் வைத்திருந்தால், தன்னைத் தானே சிறை வைத்துத் தாழிட்டது போலல்லவா இருக்கும்.

ஹாம்லெட்: ஐயா, முன்னேறத் தெரியாதவன் நான்.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: அதெப்படி? நீங்கள் தான் அரசருக்கு வாரீஸ் என்று அரசரே சொல்லி விட்டாரே.

ஹாம்லெட்: ஆம், ஐயா, "புல் முளைத்துக் கொண்டேயிருக்கும், குதிரை தீனியின்றிச் சாகும்"-பழமொழி தெரிந்ததுதானே.

[நடிகர்கள் புல்லாங்குழலோடு வருகிறார்கள்.]

ஓ! புல்லாங்குழல்கள்! நான் ஒன்றைப் பார்க்கட்டும்-நான் உங்களோடு தனித்துப் பேச வேண்டும்; என் மூச்சைத் தொலைக்காதீர். என்னை வலையில் சிக்கவைக்கப் போவது போலிருக்கிறீர்.

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: ஓ, பிரபு, சங்கடமான கடமையைச் செய்ய வேண்டிருப்பதால், அலௌகீகமாக என் அன்பு தோன்றலாம்.

ஹாம்லெட்: அது எனக்கு விளங்கவில்லை. இந்தப் புல்லாங்குழல் வாசிக்கத் தெரியுமா?

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: தெரியாது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: சும்மா வாசியுங்கள்.

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: உண்மையில் வாசிக்கத் தெரியாது.

ஹாம்லெட்: பொய் சொல்லுவது எவ்வளவு எளிதோ வாசிப்பது அவ்வளவு எளிது. இந்தத் தொளைகளை உங்கள் விரல்களாலும், பெருவிரலாலும் அடைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு, வாயினால் ஊத வேண்டும், அவ்வளவுதான். உடனே அது இன்னிசைப் பொழிந்துவிடும்; பாருங்கள், இவைதான் தொளைகள்.

கில்லென்ஸ்டெர்ன்: இசையோடு வாசிக்கத் தெரியாது, பிரபு; அதற்கு வேண்டிய திறமை என்னிடமில்லை.

ஹாம்லெட்: என்னை எவ்வளவு கேவலமான பொருளாக்கி விட்டீர்கள்; என்னை எடுத்து வாசிக்கிறீர்கள்; என்னுடைய தொளைகள் இருக்குமிடம் உங்களுக்கு தெரிகிறது; என்னுடைய மாமத்தின் இதயத்தைப் பிய்த்துப் பிடுங்குகிறீர்கள்; என்னுடைய மேல் ஸ்தாயிலிலிருந்து கீழ் ஸ்தாயிவரை ஆழம் பார்க்கிறீர்கள்; ஆனால், இசை நிறைந்த இந்தப் புல்லாங்குழல் வாசிக்க மாட்டேன் என்கிறீர்கள்; சீச்சீ! வாசிப்பதற்கு, இந்தப் புல்லாங்குழலைக் காட்டிலும், நான் எளியவன் என்றா நினைக்கிறீர்கள்? எந்தக் கருவியின் பெயரைச்சொல்லி வேண்டுமானாலும் என்னை அழையுங்கள். ஆனால், என்னை அல்லற் படுத்தலாமேயொழிய, வாசிக்க முடியாது.

[பொலோனியஸ் வருகிறார்.]

ஐயா, கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக.

பொலோனியஸ்: பிரபு, ராணி தங்களிடம் உடனே பேசவேண்டுமாம்.

ஹாம்லெட்: ஒட்டகையைப் போலிருக்கும் அந்த மேகம் உங்களுக்குத் தெரிகிறதா?

பொலோனியஸ்: மொத்தத்தில் அது ஒட்டகையைப் போலவே இருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: அது வீசெல் பூனைபோலிருக்கிறது.

பொலோனியஸ்: முதுகு வீசெல் மாதிரித்தானிருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: அல்லது திமிங்கிலம் போலா?

பொலோனியஸ்: திமிங்கிலம்தான்.

ஹாம்லெட்: என்னுடைய தாயிடம் பையப் பைய வருகிறேன் - (தனக்குள்ளே) என்னை முழுக்க, முழுக்க, அசடாக்குகிறார்கள்--மெல்ல, மெல்ல வருகிறேன்.

பொலோனியஸ்: அப்படியே சொல்லுகிறேன்.

ஹாம்லெட்: "மெல்ல, மெல்ல" என்று எளிதில் சொல்லி விடலாமே-நண்பர்களே, என்னைத் தனியாக விட்டு விடுங்கள்.

[ஹாம்லெட்டைத் தவிர எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

நடு நிசியாகிவிட்டது. மந்திர வாதிகளுக்குரிய நேரம் இது; இடுகாடுகள் கொட்டாவிவிடும் நேரம்; நரகம் மூச்சுவிட்டு உலகத்தைத் துன்புறுத்தும் நேரம். இந்த நேரத்தில், சூடான ரத்தத்தைக் குடித்து, கசப்புச் செயலைச் செய்து, பகலையே நடுங்க வைக்கட்டுமா? இரு! என் தாயாரைப் பற்றி.

ஓ, இதயமே; உன் பண்பை இழந்து விடாதே; நீரோவின் கொடுமை இந்த இதயத்தினுள் புகுதல் கூடாது.

நான் கொடுமையாயிருந்து விட்டுப் போகலாம், ஆனால் இயல்புக்கு விரோதமாக இருக்கக் கூடாது. அவளிடம் வாளால் வெட்டியதுபோலப் பேசுவேன், ஆனால் வாளை பயன்படுத்த மாட்டேன். இந்தக் காரியத்தில், என் நாவும், ஆன்மாவும் ஆஷாடபூதிகளாயிருக்கட்டும். அவளைச் சொல்லினால், எப்படி வேண்டுமானாலும் கண்டிக்கலாம்; ஆனால், கண்டனத்தைச் செயலில் காட்டிவிடக் கூடாது.

காட்சி 3. அரண்மனையில் ஓர் அறை

[அரசன், ரோஸென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் வருகிறார்கள்.]

அரசன்: அவனை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவனுடைய பைத்தியத்துக்கு இடங்கொடுப்பதும் அபாயத்தை விளைவிக்கும். ஆகையால், ஆயத்தமாய் இருங்கள். எனது ஆணை என்னவென்றால், நீங்கள் இருவரும் அவனை உடனடியாக இங்கிலாந்துக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். அவனுடைய பைத்தியத்தால் வரும் கேடுகளை இனி நம்முடைய சாம்ராஜ்யம் தாங்காது.

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: நாங்கள் வேண்டியதைச் செய்கிறோம். தங்களைச் சார்ந்து எத்தனை, எத்தனையோ மக்கள் வாழ்கிறார்கள்; அவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் தாங்கள் காட்டும் கவலை புனிதமானது.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: சங்கடத்துக்கு ஆளாகாமல், ஒவ்வொருவனும் ஆற்றலோடு தன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றக் கடமைப் பட்டிருக்கிறான். அப்படியிருக்கும்போது, பலரைக் காப்பாற்றுவரும் தங்களது உயிர் மிக, மிக ஒம்பத்தக்கது. இறக்கும்போது, அரசன் மட்டும் இறப்பதில்லை, அவனைச் சார்ந்தவர்களும் இறந்து படுகிறார்கள், சூழ்ந்து நிற்கும் நீரைச் சுழி இழுத்து அடித்துக்கொண்டு போவது போல், அரசு என்பது ஒரு சக்கரம், உயர்ந்த மலையின் உச்சியிலே மாட்டிவைத்த ஒரு சக்கரம்; அந்தச் சக்கரத்தின் பிரம்மாண்டமான கால்களிலே, பதினாயிரக் கணக்கான சில்லரை உருப்படிகள் இணைந்து கிடக்கின்றன. சக்கரம் நழுவி விழுந்து விட்டால் பேராபத்து ஏற்படுகிறது; பேராபத்தோடு, எத்தனை, எத்தனையோ சில்லரை ஆபத்துகளும் நேரிடுகின்றன. அரசன் பெருமூச்சு விடுவானேயானால், மக்கள், கவலையால், பிரலாபிப்பார்கள்.

அரசன்: விரைவில் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகுங்கள். ஆடித்திரியும் இந்த அச்சத்தை விலங்குபோட்டு அடக்க வேண்டும்.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்-கில்டென்ஸ்டெர்ன்: அப்படியே விரைகிறோம்.

[ரோஸென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் போகிறார்கள்]

[பொலோனியஸ் வருகிறார்]

பொலோனியஸ்: பிரபு, அவர் தாயாரின் அறைக்குப் போகிறார்; படுதாவுக்குப்பின் மறைந்திருந்து, என்ன நடக்கிறதென்று கவனிக்கிறேன். ராணி அவரைக் கண்டிப்பார் என்பது உறுதி; தாங்கள் சொன்னதுபோல, தாய்க்கு மகனிடம் எப்படியும் ஓர வஞ்சகமிருக்கும். ஆகையால், என்ன நடக்கிறதென்பதை மற்றவர்களுமிருந்து கேட்டால் நல்லதல்லவா? போய் வருகிறேன். பிரபு, தாங்கள் படுக்கைக்குப்போவதற்கு முன், மறுபடியும் தங்களைச் சந்தித்து, தெரிந்து கொண்டதைச் சொல்லுகிறேன்.

அரசன்: வந்தனம், பிரபு.

[பொலோனியஸ் போகிறார்.]

ஓ! என் குற்றம் பொல்லாதது; வானத்துக் கொவ்வாதது, அனாதியானது. அண்ணனைக் கொலை செய்வது ஆற்றொண்ணாத பாவம்! பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையிருக்கிறது, ஆனால், செய்ய முடியவில்லையே. தீராப்பழி, அந்த ஆசையை அழித்து விடுகிறது. இரண்டு காரியங்களில் நாட்டத்தை வைத்தவன்போல், எதைச் செய்வதென்று தெரியாமல் தத்தளித்து, ஒன்றையும் செய்யாமல் சும்மா இருக்கிறேன். அண்ணனுடைய இரத்தத்தால் இந்தக் கை தோய்ந்திருந்தால்தானென்ன? இறைவனடைய அருள் வெள்ளத்தில், இந்தக் கறை மாறி, பனிப்போல நிர்மலமாகாதா? பாவத்தைக் கரைத்தொதுக்குவதற்குத்தானே, கருணை என்ற ஒரு தத்துவமிருக்கிறது. பாவம் செய்யாமல் பாதுகாத்தலும், பாவியை மன்னித்தலுந்தானே பிரார்த்தனையின் இரட்டைப்பலன்! இனி நிமிர்ந்து நிற்பேன்; நடந்தது நடந்தாகிவிட்டது. ஆனால், ஓ, எந்த விதமான பிரார்த்தனை செய்வது எனக்கு நலம்?

"என்னுடைய கொடிய கொலையை மன்னியும்" என்று சொல்லவா? அது தக்கப் பிரார்த்தனையல்ல; ஏனென்றால், நான் செய்த கொலையின் பயனை நான் இன்னும் அனுபவித்தக்கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய கிரீடம், என்னுடைய பேராசை, என்னுடைய ராணி - இவைகள் நான் கொலையினால் பெற்ற பலன்கள். மன்னிப்பும் கிடைத்து, இவைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கவும் முடியுமா? இந்தப் பாழும் உலகத்தில், குற்றவாளி நீதிக்குத் தப்பிவிடலாம்; குற்றத்தினால் பெற்ற பரிசைக் கொண்டே, அவன் சட்டத்தை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். மறுமையுலகத்தில் இப்படியில்லை; அங்கே இதெல்லாம் செல்லாது; அங்கே குற்றத்தைப் பொறுத்தே வழக்கு நடக்கும்; நம்முடைய குற்றங்களை நம் வாயாலேயே சாட்சியம் சொல்லி ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். அப்படியானால்? என்ன மிஞ்சுகிறது? பாவத்துக்கு வருந்திப் பார்ப்போம். அப்படிச் செய்தால், எதையும் சாதிக்கலாம். ஆனால், பாவத்துக்காக வருந்த முடியவில்லையென்றால், என்னத்தைச் சாதிக்க முடியும்?

கேவலம்! மரணத்தைப் போன்று இருண்ட நெஞ்சே! விடுதலை அடைய முயற்சி செய்து மேலும் அடிமையில் ஆழ்ந்துவிட்ட ஆன்மாவே! வானவர்களே, காப்பாற்றுங்கள்! முயற்சி செய்! முட்டுகளை, மண்டி போடுங்கள்! இருப்புச் சங்கலியால் செய்யப்பட்ட இதயமே, பச்சைக் குழந்தையின் மென்மையை மேற்கொள். ஒருக்கால் நலம் பெறலாம்.

[உள்ளே போய் மண் போடுகிறான், ஹாம்லெட் வருகிறான்.]

ஹாம்லெட்: அவர் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறார், இப்போதே தீர்த்து விடலாம். இப்போதே தீர்த்து விடுகிறேன். இப்போது செய்தால், அவர் சுவர்க்கத்துக்குப் போவார், என்னுடைய பழியும் தீரும். ஆனால், அதை ஆராய்வார்களே; ஒரு அயோக்கியன் என் தந்தையைக் கொல்லுகிறான்; கொலையுண்டவரின் ஒரே மகனாகிய நான் அவனை சுவர்க்கத்துக்கு அனுப்புவதா? பழி வாங்குதல் என்றா இதற்குப் பெயர்? இல்லை - கூலியும் சம்பளமும் கொடுத்தலே.

கல்லுப் போலிருந்த என் தந்தையை இவன் குரூரமாகக் கொன்றான். குற்றங்களுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டுப் பெறாமல் அவர் கொலையுண்டார். அவருடைய கணக்கு எப்படியிருக்கிறதென்று கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம். நம்முடைய பார்வைக்கு, அவர் அல்லற்படுகிறார் என்று தான் தெரிகிறது. அது அப்படி இருக்க, இவன் பிரார்த்தனை செய்து, பாவங்களைக் கழிவி, யாத்திரைக்குத் தயாராயிருக்கம் போது, நான் இவனைக் கொன்று பழிதீர்க்கலாமா? கூடாது.

வாளே, நிமிர்ந்து நில்! இறுகின பிடிக்குள் நில். அவன் குடித்துவிட்டுத் தூங்கும் போதோ, கோபத்திலிருக்கும்போதோ, காமப் படுக்கையில் கிடந்து உருளும் போதோ அல்லது சூது, திட்டு முதலிய பாவச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கும்போதோ அவனைக் கொல்லு. அப்போதுதான், அவன் கால் வானத்தை நோக்கி உதறும், அவனது ஆன்மா நரகத்துக்குச் சென்று நலிவுறும்.

எனது தாயார் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் - இந்த உடல் உனது நோயுற்ற வாழ்க்கையை நீடிக்கச் செய்கிறது.

[போகிறான்.]

அரசன்: (எழுந்து நின்று) என் சொற்கள் உயரப் பறக்கின்றன, என் கருத்துக்களோ கீழ்த் தங்கிவிடுகின்றன; கருத்தில்லாத சொற்கள் ஒருக்காலும் பரமண்டலத்தைப் போய்ச் சேருவதில்லை.

காட்சி 4. ராணியின் அறை

[ராணியும் பொலோனியஸும் வருகிறார்கள்]

பொலோனியஸ்: இப்போது வந்து விடுவார். அவருக்கு இடித்துச் சொல்ல வேண்டும். அவருடைய வம்புத்தனத்தையெல்லாம் இனிப் பொறுக்க முடியாதென்று சொல்லுங்கள். தங்களால்தான், அவர் தண்டனைக்குத் தப்பியிருக்கிறார் என்றும் சொல்லுங்கள், இதோடு நிறுத்திக்கொள்கிறேன். மிச்சம் கிச்சம் வைக்காமல் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிடுங்கள்.

ஹாம்லெட்: அம்மா, என்ன சங்கதி?

ராணி: ஹாம்லெட், நீ உன்னுடைய தகப்பனாரை மிகவும் அவமதித்துவிட்டாய்.

ஹாம்லெட்: அம்மா, நீ என் தந்தையை மிகவும் அவமதித்து விட்டாய்.

ராணி: வா, வா, நீ வெற்றுப்பேச்சு பேசாதே.

ஹாம்லெட்: போ, போ, நீ அக்கிரமக் கேள்வி கேட்கிறாய்.

ராணி: ஏன், ஹாம்லெட், என்ன காரியம்?

ஹாம்லெட்: என்ன காரியம்?

ராணி: என்னை மறந்து விட்டாயா?

ஹாம்லெட்: இல்லை, சிலுவையறிய, இல்லை. நீ தான் ராணி, அதாவது உனது கணவனின் தம்பியின் மனைவி, அதோடு எனக்கு நீ தாய். தாயாக இல்லாமல் இருந்திருக்கக் கூடாதா!

ராணி: இல்லை, உன்னோடு பேசக்கூடியவர்களைப் பேசச் செய்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: இருக்கட்டும், இருக்கட்டும். கீழே உட்கார், நகரக்கூடாது. உன்னுடைய அந்தரங்கப் பண்புகளையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டும் ஒரு கண்ணாடியை உனக்குக் காட்டப் போகிறேன். அது வரையிலும் நீ போகக் கூடாது.

ராணி: நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்? என்னைக் கொலை செய்யமாட்டாயே? ஐயோ! ஐயோ!

பொலோனியஸ்: [பின்னிருந்து] என்ன ஐயோ, ஐயோ!

ஹாம்லெட்: [வாளை உறுவிக் கொண்டு] என்ன இது. எலியா? செத்தது, செத்தது.
[வாளை படுதாவுக்குள் பாய்ச்சுகிறான்]

பொலோனியஸ்: (பின்னிருந்து) ஓ, நான் செத்தேன்.
[விழுந்து சாகிறார்]

ராணி: ஐயோ! என்ன செய்துவிட்டாய்!

ஹாம்லெட்: இல்லை, எனக்குத் தெரியாது; அது அரசனா?

ராணி: புத்தி கெட்ட செயல்! ரத்தம் தோய்ந்த செயல்.

ஹாம்லெட்: ரத்தம் தோய்ந்த செயல்! ஆம், அம்மா, அரசனைக் கொன்று, அவன் தம்பியை மணக்கும் வெயலளவு கெட்ட செயல்தான் இது.

ராணி: அரசனைக் கொன்றா?

ஹாம்லெட்: ஆம், அம்மணி; அப்படியே தான்.
[படுதாவைத் தூக்கி பொலோனியசைப் பார்க்கிறான்.]

ஏழ்மையும், முரட்டுத்தனம் நிறைந்த முட்டாளே, போய்வா!
உன்னைக்காட்டிலும் மேலானவன் நீ என்று நினைத்தேன். உனக்கு விதித்த விதியை ஏற்றுக்கொள். துருதுரு வென்று வருவது எவ்வளவு அபாயம் என்று அறிந்து கொண்டாய். (தாயைப் பார்த்து) கையை நெறிப்பதை விட்டுவிடு. பேசாதே! உட்கார். உனது இதயத்தை நெறிக்கிறேன். அது நெறியுமானால், நெறித்து விடுவேன். ஆனால், அது பித்தளையால் செய்தது; அதற்குள்ளே அறிவு எப்படி நுழையும்!

ராணி: உனது நாவை இப்படித் துணிச்சலோ ஆட்டுகிறாயே, நான் என்ன செய்துவிட்டேன்?

ஹாம்லெட்: உனது செயலால், கற்பு தனது ஓயிலையும், வதனத்தையும் இழந்துவிட்டது; அறத்தை ஆஷாடபூதி ஆக்கிவிட்டாய்; புனிதமான அன்பின் நெற்றியிலுள்ள ரோஜாமலரைக் கொய்து விட்டாய், அதற்கு பதில் ஒரு சிரங்கை ஒட்டிவிட்டாய்; திருமணச் சபதங்கள், சூதாடிகளின் சபதங்களைப் போல் பொய்த்து விட்டன; ஓ, திருமண ஒப்பந்தத்தின் புனித உயிரை பிடுங்கி யெறிந்துவிட்டது உனது செயல். உனது செயலை நினைத்து, வானம் முகம் சிவந்துவிட்டது; பூமி, மானத்தால், முகங்கறுத்துவிட்டது.

ராணி: என்ன செயல் அது? இப்படிக் குமுறி இடி இடிப்பது போல், முழங்குகிறாயே.

ஹாம்லெட்: இந்தப்படத்தையும் பார், அந்தப் படத்தையும் பார்.... எவ்வளவு மாறுபட்ட இரு சகோதரர்கள்! இவருடைய புருவத்திலிருக்கும் அழகைப் பார். ஹப்பீரியனுடைய சுருட்டை மயிர் ஜோவின் நெற்றி, மார்ஸின் கண்-வெருட்டி அதிகாரம் செய்யும் கண்; வானத்தைத் தொட்டு முத்தும் மலைச் சிகரத்தில் மொக்குறி நின்றது போலல்லவா நிற்கிறார். மானிடத்தின் மாண்பைக் காட்டுவதற்காக, ஒவ்வொரு தேவதையும், இவரைப் படைப்பதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டது போலல்லவா தோன்றுகிறார்; இப்பேர்ப்பட்டவர் உன் கணவராயிருந்தவர். இப்போது பார், பின்னால் என்ன நடந்தது! தற்போதைய கணவன் இங்கே இருக்கிறான்; குதிரைலாலிமணி மாதிரி, அருமை அண்ணனைக் கொன்றவன், உனக்குக் கண்ணிருக்கிறதா? அழகிய மலைமீது உன்னை மேய விட்டால், நீ சகதி நிறைந்த சதுப்பு நிலத்தின் மேயப் போகிறாயே. ஹா! உனக்குக் கண்ணுமிருக்கிறதா? உன்னுடைய வயசில், ரத்தத்தில் மிடுக்கு குறைந்திருக்க வேண்டும், அடக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். நிதானம் உண்டாயிருக்க வேண்டும். இங்கிருந்து அங்கு வழுக்கி விழுவதை நிதானம் என்றா சொல்லுவது? புலனறிவு உனக்கு இருக்கத்தான் வேண்டும்; இல்லையெனில், செலற்றுப் போயிருப்பாய்; ஆனால், அந்தப் புலனறிவு மதர்த்துப்போய் விட்டது; பைத்தியம் பிடித்து விட்டது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், இந்த வேறுபாட்டை அறிய வேண்டாமா? அந்த அளவுக்கு விவஸ்தை வேண்டாமா? உன் கண்ணைப் பொத்திக் கொண்டது, எந்தப் பேயோ? உணர்ச்சியற்ற கண்கள், காட்சியற்ற உணர்ச்சி, கைகளும் கண்ணுமற்ற காதுகள், மூக்கில்லாத மோப்பம்! இல்லையெனில், ஓரறிவிருந்தாலுங்கூட, இந்த முட்டாள்தனத்துக்கு ஆளாயிருக்க மாட்டாயே. ஓ! வெட்கமே, உன்னுடைய சிவந்த முகத்தை எங்கே? கலகம் நிறைந்த நரகமே! வயது வந்த இந்தப் பெண்ணின் எலும்புக்குள் நுழைந்து கலகம் செய்; இல்லையேல், இளைஞர்களுடைய அற உணர்ச்சி என்ற மெழுகு அவர்களுடைய உணர்ச்சித் தீயிலேயே உருகி ஒழிந்து போகும்; மானம் கப்பலேறிவிட்டது. காமாக்கினி கொழுந்துவிட்டெரியும்போது, பனிக்கட்டியும் சேர்ந்து எரிகிறது, பகுத்தறிவு ஆசைக்குத் தாளம் போடுகிறது.

ராணி: ஓ, ஹாம்லெட், இன்னும் இப்படிப் பேசாதே. என் கண்களைத் திருப்பி என் ஆன்மாவை நோக்கும் படி செய்கிறாய்; ஆன்மாவுக்குள்ளே என்றும் மாறாது இருண்ட பிரதேசங்களைக் காண்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: இல்லை, வேர்வை நாளும் நாறல் படுக்கையிலே நீ வாழ்வது! விபசாரப் படுக்கையிலிருந்து காதலிப்பதும் தேன் குடிப்பதுமா!

ராணி: ஓ! பேசாதே, பேசாதே, இந்தச் சொற்கள் என் காதிலே ஈட்டிபோல் பாய்கின்றன. அருமை ஹாம்லெட், நிறுத்து பேச்சை-

ஹாம்லெட்: கொலைகாரன், அயோக்கியன், புளுக்கை, உனது முந்திய கணவனுக்கு இருபதில் ஒரு பாகம் பெற மாட்டானே. அரசனா அவன்? கோமாளி; சட்டத்தையும், சாம்ராஜ்யத்தையும், கவர்ந்த கள்ளன்; தந்தை மாடத்தில் வைத்திருந்த அரிய கிரீடத்தைத் திருடித் தன் ஜேப்பில் செருகியவன்.

ராணி: போதும்!

ஹாம்லெட்: கந்தை கூளங்களுக்கு அரசன்!
[ஆவி வருகிறது.]

வானவக் காவலர்களே, உங்கள் சிறகை விரித்து என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். அருள் உருவமே, என்ன வேண்டும்?

ராணி: பாவம், அவன் பைத்தியம் பிடித்து விட்டான்.

ஹாம்லெட்: தங்கள் அச்சுறுத்தும் உத்திரவை நிறைவேற்றாது, தயங்கிக் காலத்தையும், உணர்ச்சியையும் வீணே கழிக்கும் தங்கள் புதல்வனைக் கண்டிக்கத் தானே வந்திருக்கிறீர்கள். ஓ! சொல்லுங்கள்!

ஆவி: மறந்து விடாதே; மழுங்கிப்போன உனது சபதத்தை தீட்டிக் கூர்மையாக்கவே வந்திருக்கிறோம். ஆனால் உன் தாயைப் பார், எப்படித் திகைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்! அவளுடைய ஆன்மா போராடுகிறது. அவளுக்கும், போராடும் அவள் ஆன்மாவுக்கு மிடையில் புகுந்துவிடு. வலுவற்ற உடம்பிலே தான் கற்பனை அதிகமாயிருக்கும். அவளிடம் பேசு, ஹாம்லெட்.

ஹாம்லெட்: எப்படியிருக்கிறாய், அம்மணி?

ராணி: ஐயோ பாவம், நீ எப்படி இருக்கிறாய்? சூன்யத்தைப் பார்த்து விழிக்கிறாய், அசரீரிக் காற்றோடு வாதாடுகிறாய். உன் கண்கள் வழியாக உன் ஆன்மாவே எட்டிப் பார்க்கிறது; அபாயச் சங்கைக்கேட்டுத் துயிலெழுந்த போர் வீரர்களைப் போல், உனது ரோமம் சிலிர்த்து, நட்டமாய் நிற்கிறது. அருமை மகனே, உனது கோபத்தீயிலே, பொறுமை என்ற குளிர் நீரைத் தெளி. என்னத்தைப் பார்க்கிறாய்?

ஹாம்லெட்: அவரை, அவரை! பார், அவர் எப்படி வெளுத்துப்போயிருக்கிறார்! அவருடைய உருவத்தையும், அதோடு அவருடைய விருப்பத்தையும் நினைக்கும் போது, பாறைகூட உணர்ச்சியோடு எழுந்து நிற்குமே-நீ என்னை அப்படிப் பார்க்காதே. உன் இழிந்த நிலையைக்கண்டு என் வீர முனைப்பு குன்றிவிடும்; என் செயல்திறம் சோர்ந்து போகும்; ரத்தத்தை நாடிச்செல்லும் எனக்குக் கண்ணீர்தான் மிஞ்சும்.

ராணி: யாரோடு இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய்?

ஹாம்லெட்: அங்கே ஒன்றையும் உன்னால் பார்க்க முடியவில்லையா?

ராணி: ஒன்றுமில்லையே, இருப்பதையெல்லாம் பார்க்கத்தான் செய்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: எதுவும் கேட்கவுமில்லையா?

ராணி: இல்லை. நம்மைத் தவிர.

ஹாம்லெட்: ஏன், பார் அங்கே! பார், அது எப்படி மெல்லப் போகிறதென்று! என் தந்தையேதான், அதே அச்சுதான்! இதோ வாசல் வழியாகப் போகிறாரே, பார்!

[ஆவி போகிறது.]

ராணி: இதெல்லாம் கற்பனை. உன் மூளையடித்த நாணயம். உனது பைத்தியம் பல விசித்திர கற்பனைகளைச் செய்கிறது.

ஹாம்லெட்: பைத்தியமா?

என்னுடைய நாடி, உன்னுடைய நாடியைப் போல்தான், அடிக்கிறது. இசைந்து தானந்தப்பாமல் பேசுகிறது. நான் சொல்லுவது பைத்தியமில்லை. என்னைச் சோதனை செய்துபார்! திரும்பவும், என் சொல்லினால் அதை வர்ணிக்கிறேன். பைத்தியத்துக்கு அப்படி வர்ணிக்க முடியுமா? அம்மா, பைத்தியம் அப்படி என்னைப் பேச வைக்கவில்லை. உனது நடைப்பிசகுதான் அப்படிப்பேசவைக்கிறது. பைத்தியம் என்று புகழ்ச் சாக்கு சொல்லி, உன் ஆன்மாவைத் திருப்தி செய்து கொள்ளாதே. நீ அப்படிச் செய்வாயேயானால் உள்ளிருக்கும் புண் இன்னும் புழுத்துப் பெருகி உன்னையே இரையாக்கிவிடும். கடவுளிடம் உன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள், நடத்ததை யெண்ணி மனம் நொந்து, இனிமேலும் குற்றம் செய்யாமல் தடுத்துக்கொள். உன்னுள்ளே இருக்கும் நஞ்சைப் பெருக்கி வளர்க்காதே. என்னுடைய சீலத்தை மன்னிக்கவும். காலம் கொழுந்துப் போய்விட்ட காரணத்தால், தீமையைப் பார்த்து சீலம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. மன்னிப்புக் கேட்டு, சம்மதம் பெற்றுக் காதல் புரிந்து தான் துற்குணத்துக்கு நன்மை செய்ய முடியும்.

ராணி: ஓ! ஹாம்லெட், நீ என் இதயத்தை இரண்டாகத் துண்டித்துவிட்டாய்.

ஹாம்லெட்: ஓ! கெட்ட துண்டைத் தூர எறிந்துவிடு, நல்ல துண்டை வைத்துக்கொண்டு தூய வாழ்க்கை வாழலாம், போய்வருகிறேன். ஆனால், சிற்றப்பன் படுக்கைக்குப் போகாதே. கற்பு உனக்கில்லையெனினும், அது இருப்பதாக பாவனைசெய்து கொள். பழக்கம் என்ற அந்தக் கொடிய அரக்கன் நமது புலன்களைப் பாழாக்குகிறான். ஆனால் அவன் ஒரு வகையில் நம்மைக் காப்பாற்றும் தெய்வமாகவும் இருக்கிறான். நல்ல பழக்கத்தைக் கைப்பிடித்தால் அந்தப் பழக்கத்தில் நம்மை நிலைநிறுத்திவிடுகிறான். இன்றிரவு அடக்கம் செய்தாயானால், நாளையும் புலனை அடக்குவதற்குத் தென்பு பிறந்து விடுகிறது; அடுத்த நாள் அதைக் காட்டிலும் எளிதாகிவிடுகிறது. பழக்கம் நமது இயல்பையே மாற்றிவிடுகிறது, அந்த அரக்கனை அடிமைப்படுத்திவிடுகிறது, தூக்கியே யெறிந்துவிடுகிறது. மறுபடியும் வணக்கம் சொல்லிக் கொள்கிறேன். நீ அருளை நாடி நிற்கும்போது, நான் உன் ஆசியை நாடுவேன். இந்த பிரபலக்காக [பொலோனியனைக் காட்டி] நான் வருந்துகிறேன்; கடவுள் ஆணை இப்படி இருக்கிறது. அவரைக்கொண்டு என்னைக் தண்டிக்கிறார், என்னைக் கொண்டு அவரைத் தண்டிக்கிறார். நான் அவரைக் கொன்ற பலனை நன்றாய் அனுபவிப்பேன். போய் வருகிறேன், அன்பின் காரணமாகவே, நான் கொடுமையாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிக்கேடு தொடங்குகிறது, பெருங்கேடு இனிமேல் விளையப்போகிறது. இன்னும் ஒரு சொல் உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும், அம்மணி.

ராணி: நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஹாம்லெட்: அதைச் சொல்ல வரவில்லை; அந்தத் தடியரசன் உன்னைத் தன் படுக்கைக்கு அழைப்பான், கன்னத்தைக் கிள்ளுவான், "என் சுண்டெலியே" என்று கொஞ்சுவான், கன்னத்தில் முத்துவான். பாழுங்கையை உன் கழுத்தின்மேல் போட்டுக் குலாவுவான்?-இப்படிச் சல்லாபம் செய்து உன் வாயைப் பிடுங்குவான்; நான் உண்மையில் பைத்தியக் காரனல்ல, பைத்தியக்கார வேஷந்தான் போடுகிறேன் என்று உன்னை ஒப்புக்கொள்ள வைப்பான். நீயும் நடந்ததையெல்லாம் அவனிடம் சொல்லிவிடுவது நல்லது தான்; அழகும், நிதானமும், விவேகமும் உள்ள ஒரு ராணியைத் தவிர வேறு யாரால் இதையெல்லாம் மறைக்க முடியும்? தவளைக்கும், வெளவாலுக்கம், பூனைக்குமே இந்த விஷயங்களை விளம்பரப் படுத்தத் தோன்றுமே, ரகஸியத்தைப் பற்றி என்ன கவலை? வீட்டுக் கூறை மேலேறி, கூடையை அவிழ்த்து விடு. பறவைகள் பறக்கட்டுமூ, பறந்து பூசலிட்டு உன் கழுத்தையே கொத்தி அறுக்கட்டும்.

ராணி: பேச்சு, மூச்சுலிருந்து வருவதாயிருந்தால், மூச்சு உயிருக்கு ஆதாரமாக இருந்தால், நீசொன்ன விஷயங்களைப்பற்றி நான் மூச்சு விடமாட்டேன், மூச்சுவிடுவதற்கு எனக்கு ஜீவன் இல்லை.

ஹாம்லெட்: நான் இங்கிலன்டுக்குப் போக வேண்டும், அது உனக்குத் தெரியுமா?

ராணி: ஐயோ, அதை மறந்துவிட்டேனே. அதுமுடிவு செய்யப்பட்டு விட்டது.

ஹாம்லெட்: அரசர் திருமுகம் எழுதிவைத்துவிட்டார். என்னோடு ஒரு சாலையில் படித்த இருவரும் (நல்ல பாம்புகள்தான்!) என்னுடன் வருகிறார்கள்: நான் போகும் பாதையைத் தூர்த்து, அடிமை நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லுவார்கள். நடக்கட்டும், நடக்கட்டும். அவர்கள் கொண்டுவரும் வலையில் அவர்களையே சிக்கவைத்தால் வேடிக்கையாயிருக்குமல்லவா? அவர்கள் எனக்குத் தோண்டும் படுகுழிக்கு ஒரு கெஜம் அதிக ஆழமாக அவர்களுக்கு ஒரு குழி தோண்டி, வேட்டு வைத்து அவர்களைச் சந்திர மண்டலத்துக்கே அனுப்பி விடுவேன். ஒரே சமயத்திலே, இரண்டு தந்திரங்கள் மோதும் போது வெகு சுகமாயிருக்கும். இவன் என்னை ஏமாற்றப்பார்ப்பான்; நான் இவனை ஏமாற்றி விடுவேன். அம்மா, வணக்கம். இந்த மாதிரி உயிரோடிருக்கும் போது ஒரு வாயாடி அயோக்கியனாயிருந்தார். இப்போதோ என்ன அமைதி, என்ன அடக்கம், என்ன கண்ணியம்!-வாரும், ஐயா, உம்மை இழுத்துச் சென்று, முடிவு செய்கிறேன்.

[இரு வேறு பக்கம் போகிறார்கள். பொலோனியலை இழுத்துக்கொண்டு ஹாம்லெட் போகிறான்.]

அங்கம் நான்கு

காட்சி 1. அரண்மனையில் ஓர் அறை

[அரசன், ராணி, ரோஸென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் வருகிறார்கள்.]

அரசன்: இந்தப் பெருமூச்சிலே விஷயம் இருக்கிறதே. ஆழமான விம்மலுக்குப் பொருள் சொல்ல வேண்டும். நமக்கு அது தெரிய வேண்டும். உனது மகன் எங்கே?

ராணி: கொஞ்சநேரம் இவ்விடத்தில் தனித்திருந்து பேச வேண்டும்.

[ரோஸன்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் போகிறார்கள்.]

ஆ, அருமைப் பிரபு! என்னவெல்லாம் இன்று இரவில் பார்த்துவிட்டேன்!

அரசன்: என்ன, கெர்ட்ரூட்? ஹாம்ஸெட் எப்படி இருக்கிறான்?

ராணி: கடலும், காற்றும், "யார், மேல்?" என்று போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு பூசல் செய்யும்போது, இரண்டும் எப்படிப் பித்துப் பிடித்து ஆடுமோ, அப்படிப் பித்துப்பிடித்தாடுகிறான். படுதாவுக்குப் பின் ஏதோ சப்தம் கேட்டது. உடனே தன் கத்தியை எடுத்து, 'எலி, எலி' என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஒளிந்து கொண்டிருந்த அந்த நல்லவரைப் பைத்தியத்தில் கொண்டு விட்டான்.

அரசன்: ஓ! பாதகச் செயல்! நாம் அங்கிருந்தால், நமக்கும் இந்த கதிதானே! அவன் சுயேச்சையோடிருந்தால், எல்லோருக்கும் கேடு, உனக்கு, நமக்கு, நம் ஒவ்வொருவருக்கும் கேடு. ஐயோ, இந்த பாதகச் செயலுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது? பழியை நம்மேல் சுமத்துவார்கள். பித்துப்பிடித்த இந்த இளைஞனை நாம் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்திருக்க வேண்டும்; கேடு விளைவிக்க முடியாத இடத்தில் வைத்திருந்திருக்க வேண்டும். அவனிடத்தில் நமக்கிருந்த அன்பினால் செய்யவேண்டியதை அறியாது போய்விட்டோம். கொடிய வியாதியால் அல்லற்படுபவன் நோயைப் பொத்திப் பொத்தி வைத்துக் கடைசியில் உயிரையே இழக்கிறான். இந்தக் கணக்கில் நாம் நடந்து கொண்டோம். அவன் எங்கே போயிருக்கிறான்?

ராணி: தான் கொன்ற சுவத்தை இழுத்துப் போடுவதற்கு, தான் செய்த கொலைக்குத் தானே வருந்துகிறான். கீழ்த்தரமான உலோகங்களுக்கிடையில் தங்க ரேகை காண்பது போல், அவனுடைய பைத்தியத்துக்குள்ளே ஒரு புனிதம் மின்னிக்கிடந்து மிளிக்கிறது.

அரசன்: ஓ கெர்ட்ரூட், விட்டுவிடு! சூரியன் உதயகிரியில் தோன்றுவதற்கு முன் அவனை இங்கிருந்து கப்பல் ஏற்றிவிட வேண்டும். இந்தக் கேடுகெட்ட செயலை, நமது அதிகாரத்தாலும், திறமையாலும், மன்னித் தொழிக்க வேண்டும்-ஹோ! கில்டென்ஸ்டெர்ன்!

[ரோஸன்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் வருகிறார்கள்.]

நண்பர்களே, உதவிக்கு இன்னும் சிலரை அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்; பைத்தியத்தில் ஹாம்ஸெட் பொலோனியனைக் கொண்டு விட்டான்; செத்த சுவத்தைத் தன் தாயாரின் அறையிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறான்; அவனைப் போய்க் கண்டுபிடிங்கள். அவனிடம் இதமாய்ப் பேசி கோயிலுக்குச் சுவத்தைக் கொண்டு வாருங்கள். விரைந்து செல்லுங்கள்.

[ரோஸன்க்ரான்ஸும், கில்டென்ஸ்டெர்னும் போகிறார்கள்.]

வா, கெர்ட்ரூட், நம் நண்பர்களை அழைத்து நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம் என்பதையும், என்ன விபரீதம் நடந்து விட்ட தென்பதையும் தெரிவிப்போம்; இல்லை யென்றால், பொய் வதந்தி நம்மைப் பற்றி உலகமெல்லாம் பரவி விடும். அப்படிச் செய்தால் தான் பீரங்கியிலிருந்து சுட்ட குண்டு, குறி தப்பி காற்றுவாக்கிலே போய்விடும்; நம்முடைய பேருக்கும், புகழுக்கும் கேடு ஏற்படாது. ஓ! வா, வா, என் ஆன்மாவிலே குழப்பமும், திகைப்பும் நிறைந்து நிற்கின்றன.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி 2. அரண்மனையில் இன்னொரு அறை

[ஹாம்லெட் வருகிறான்.]

ஹாம்லெட்: பத்திரமாகப் போட்டாகி விட்டது.

ரோஸென்க்ரான்ஸ் - கில்டென்ஸ்டெர்ன்: [உள்ளிருந்து] ஹாம்லெட்! ஹாம்லெட்! பிரபு!

ஹாம்லெட்: அமைதி! என்ன சப்தமிது! யார் ஹாம்லெட்டை அழைக்கிறார்கள்?
ஓ, இதோ வருகிறார்கள்.

[ரோஸென்க்ரான்ஸும், கில்டென்ஸ்டெர்னும் வருகிறார்கள்.]

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: செத்த சவத்தை என்ன செய்து விட்டீர்கள் பிரபு?

ஹாம்லெட்: மண்ணோடு சேர்ந்ததை, மண்ணோடு சேர்த்துவிட்டேன்.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: எங்கே இருக்கிறதென்று சொல்லுங்கள்; அதை நாங்கள் கோயிலுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

ஹாம்லெட்: நம்பிவிடாதீர்கள்.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: எதை நம்பக்கூடாது?

ஹாம்லெட்: உங்கள் காரியத்தை ரகஸ்யமாய் வைத்துக் கொண்டு என் காரியத்தை ரகஸ்யமாய் வைக்கமாட்டேன் என்று நம்பாதீர்கள். அதோடு ஒரு அரச குமாரனைப் பார்த்து ஒரு அட்டை, கேள்வி கேட்கும் போது, என்ன பதில் சொல்லுவது?

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: என்னை அட்டையென்றா சொல்லுகிறீர்கள், பிரபு.

ஹாம்லெட்: ஆம், ஐயா, அரசருடைய வதனம், அவருடைய பரிசுகள், அவருடைய அதிகாரம்-எல்லாவற்றையும் உறிஞ்சிவிடும் அட்டை - கடைசியில் இப்பேர்ப்பட்ட சேவகர்கள்தான் அரசனுக்கு உரிய சேவை செய்கிறார்கள். குரங்கு, கொட்டையை வாயில் ஒதுக்கி வைத்திருப்பது போல், அரசன் அவர்களை வாயின் ஒரு மூலையில் வைத்திருக்கிறான்; முதல் போட்டதைக் கடைசியில் விழுங்குகிறான். அவனுடைய வேண்டியதைச் சவைத்தெடுத்த பிறகு நீங்கள் மறுபடியும் பழைய அட்டையாய்க் காய்ந்து போகிறீர்கள்.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை, பிரபு.

ஹாம்லெட்: விளங்கவில்லையென்று சொல்வதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே. தந்திரமான பேச்சு ஒரு முட்டாளின் காதிலே போய்த் தூங்குகிறது.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: பிரபு, உடல் எங்கே இருக்கிறது என்று எங்களுக்குச் சொல்லுவதோடு, அரசரிடம் தாங்களும் எங்களோடு வரவேண்டும்.

ஹாம்லெட்: அரசரிடத்தில் உடல் இருக்கிறது. ஆனால் அரசர் உடலோடு இல்லை. அரசன் ஒரு உருப்படி -

கில்டென்ஸ்டெர்ன்: "உருப்படியா", பிரபு?

ஹாம்ஸெட்: இல்லை, உருப்படா உருப்படி. என்னை அவரிடம் கொண்டு போங்கள். நரி மறைந்து கிடக்கிறது எல்லோரும் அதைப் போய்ப்பிடிப்போம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி 3. அரண்மனையில் இன்னொரு அறை

[அரசர், வேலைக்காரர்களோடு வருகிறார்.]

அரசன்: அவனையும், சவத்தையும் கண்டுபிடிக்க ஆள் அனுப்பியிருக்கிறேன். அவனை இஷ்டம் போல் விடுவது எவ்வளவு அபாயகரமானது அவனைச் சட்டப்படி தண்டிக்கவும் இயலாது. மக்கள் அவனிடத்தில் அன்பு செலுத்துகிறார்கள். மேலெழுந்தவாரியாக இருக்கிறது அவர்களது அன்பு. விஷயத்தை நிதானித்தா நேசிக்கிறார்கள்? அப்படியிருக்கும் போது, குற்றத்தை கவனிக்கமாட்டார்கள். குற்றவாளியின் தண்டனையைத்தான் கவனிப்பார்கள். இருக்கும் சங்கடங்களைப்பார்க்கும் போது, அவனை உடனடியாக அனுப்பிவிட்டால், யோசனையின் மேல் ஏற்பட்ட முடிவு என்று தோன்றும். கொடிய நோய்க்கு, கொடிய மருந்துதான் கொடுக்க வேண்டும். இல்லையேல், அது குணமாகாது.

[ரோஸென்க்ரான்ஸ் வருகிறான்.]

என்ன? என்ன நடந்தது?

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: பிரபு, அவரிடமிருந்து சவமிருக்குமிடத்தைக் கேட்டுத்தெரிய முடியவில்லை.

அரசன்: அவன் எங்கே இருக்கிறான்?

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: வெளியே, பிரபு. காவலில் வைத்திருக்கிறோம். தங்கள் யுத்தம் என்னவோ?

அரசன்: அவனை நம்முன் கொண்டு வாருங்கள்.

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: ஹோ, கில்டென்ஸ்டெர்ன்! பிரபுவைக் கொண்டு வாருங்கள்.

[ஹாம்ஸெட்டும், கில்டென்ஸ்டெர்னும் வருகிறார்கள்.]

அரசன்: ஹாம்ஸெட், பொலோனியனை எங்கே?

ஹாம்ஸெட்: விருந்திலிருக்கிறார்.

அரசன்: விருந்திலா? எங்கே?

ஹாம்ஸெட்: விருந்து, உண்ணவில்லை. உண்ணப்படுகிறார். அரசியல் புழுக்கள். பொதுக் கூட்டம் போட்டு, அவரை அரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. உங்களுடைய சாப்பாட்டில் அரசாங்கரசனாயிருப்பது புழு ஒன்றுதான்; நாம் கொழுப்பதற்காக, மற்ற ஐந்துங்களைக் கொழுக்க வைக்கிறோம்; நாம் கொழுப்பதெல்லாம், புழுக்களுக்காகத்தான், கொழுத்த அரசனும், மெலிந்த பிச்சைக்காரனும், ஒரு மேஜைமேல் படைத்த இரண்டுவிதமான கறிகள். அதுதான் முடிவு.

அரசன்: ஐயோ, ஐயோ.

ஹாம்லெட்: அரசனைத் தின்ற புழுவை ஒரு மனிதன் தூண்டலில் போட்டு மீன் பிடிக்கலாம். அந்தப் புழு வைத்தின்ற மிணையும் அவன் தின்று களிக்கலாம்.

அரசன்: இதையெல்லாம் என்ன நினைத்துச் சொல்லுகிறாய்.

ஹாம்லெட்: ஒரு பிச்சைக்காரனுடைய நரம்பு வழியாக ஓர் அரசன் எப்படி ஊர்வலம் வரலாம் என்பதைத் தான் காட்டினேன்.

அரசன்: பொலோனியலை எங்கே?

ஹாம்லெட்: ஸ்வர்க்கத்தில்; அங்கு ஆள் அனுப்பிப் பாருங்கள்; உங்களுடைய தூதன் அங்கே ஆளைக் காணாவிட்டால், இன்னொரு இடமிருக்கிறதே, அங்கு போய் பார்க்கச் சொல்லுங்கள். இந்த மாதத்துக்குள் அவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையென்றால், மச்சப்படி வழியாகப் போகும் போது அவரை மோப்பத்தால் கண்டுபிடிக்கலாம்.

அரசன்: [வேலையாட்களைப் பார்த்து] அங்கு போய்ப் பாருங்கள்.

ஹாம்லெட்: நீங்கள் வரும் வரையில் அவர் காத்திருப்பார்.

[வேலைக்காரர்கள் போகிறார்கள்.]

அரசன்: ஹாம்லெட், நீ செய்த செய்கைக்கு நாம் மிகவும் வருந்துகிறோம். உன்னைப் பாதுகாப்பதற்காக, விரைவில் உன்னை இங்கிருந்து அனுப்புகிறோம்; ஆயத்தமாயிரு; படகு தயாராயிருக்கிறது; காற்று அனுகூலமாயிரு; படகு தயாராயிருக்கிறது; காற்று அனுகூலமாக அடிக்கிறது. உன்னைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு நண்பர்கள் கூடவருகிறார்கள். நீ இங்கிலன்ட் போக எல்லாம் ஆயத்தமாகி விட்டது.

ஹாம்லெட்: இங்கிலன்டுக்கா?

அரசன்: ஆம், ஹாம்லெட்.

ஹாம்லெட்: நல்லது.

அரசன்: நல்லதே, நம்முடைய நோக்கமும் அதுதான் என்று உனக்குத் தெரிந்தால் நல்லது.

ஹாம்லெட்: அதைத் தெரியக்கூடிய ஒரு தேவதூதனை நான் பார்க்கிறேன்-சரி; இங்கிலன்டுக்கு! அருமைத் தாயே, போய் வருகிறேன்.

அரசன்: உனது அருமைத் தகப்பன், ஹாம்லெட்.

ஹாம்லெட்: எனதுதாய்; தகப்பனும், தாயும், கணவனும் மனைவியுமாயிருக்கிறார்கள். கணவனும் மனைவியும் ஒரே உடல். ஆகையால், அம்மா, இங்கிலன்ட் போய் வருகிறேன்!

அரசன்: அவன் பின்னாலேயே நடந்து செல்லுங்கள்; சீக்கிரம் கப்பலில் ஏறச்செய்யுங்கள். தாமதம் கூடாது. இன்றிரவே இவ்விடத்தைவிட்டு அவன் நீங்க

வேண்டும்; உடனே! அவன் சம்பந்தமான காரியங்களையெல்லாம் முடிவு செய்து விட்டேன். சீக்கிரம் போங்கள்.

[ரோஸென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் போகிறார்கள்.]

இங்கிலன்டு அரசனே; நமது அன்பை ஒரு பொருளாக நீ மதிப்பாயானால்,-நமது ஆற்றலுக்கு பயந்தாவது நீ நம்மை மதிக்க வேண்டும்-நமது வாளால் உன் உடம்பில் ஏற்பட்ட காயம் இன்னும் ஆறவில்லையே. நீ இன்னும் நமக்குக் கப்பம் கட்டிக் கொண்டுதானே வருகிறாய். நீ நம்மை மதிப்பாயானால், நம்முடைய அரச ஆணையை அலகூதியம் செய்ய மாட்டாய். நமது ஆணையின்படி, ஹாம்ஸெட்டைக் கொன்றுவிட வேண்டும். அதைச் செய், இங்கிலன்டே. ஏனெனில், அவன் நம் ரத்தத்துக்கே சூடும் பித்தும் ஏற்றிவிட்டான். நீ தான் இந்த நோயினின்றும் நம்மை விடுவிடுக்க வேண்டும். அது முடிந்து, அந்த செய்தி தெரியும் வரையில் நமக்கு சந்தோஜம் என்பதே கிடையாது.

[போகிறான்.]

காட்சி 4. டென்மார்க்கில் சமவெளியில்

[போர்டின்பிராஸ், படைத்தலைவன், படைவீரன், நடைபோட்டு வருகிறார்கள்.]

போர்டின்பிராஸ்: போ, படைத்தலைவனே, என்னுடைய வாழ்த்துக்களை டென்மார்க் அரசனிடம் போய்ச் சொல். அவருடைய ஒப்பந்தப்படி, நான் அவர் நாட்டைக் கடந்துச் செல்ல அனுமதி கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல். அவரிருக்கும் இடம் தெரியுமல்லவா. அரசன் நம்மைப் பார்க்கப் பிரியப்பட்டால், நேரில் வருவதாகச் சொல்.

படைத்தலைவன்: அப்படியே செய்கிறேன், பிரபு.

போர்டின்பிராஸ்: மெல்லப் போய் வா.

[போர்டின்பிராஸும், படைவீரர்களும் போகிறார்கள். ஹாம்ஸெட், ரோஸென்க்ரான்ஸ், கில்டென்ஸ்டெர்ன் மற்றவருகளும் வருகிறார்கள்.]

ஹாம்ஸெட்: ஐயா, யாருடைய படை இது?

படைத்தலைவன்: நார்வேக்காரர்கள், பிரபு?

ஹாம்ஸெட்: வந்த நோக்கம் என்ன, ஐயா?

படைத்தலைவன்: போலன்ட் மீது படையெடுக்க.

ஹாம்ஸெட்: படையை இயக்குபவர் யார்?

படைத்தலைவன்: நார்வே அரசனது அண்ணன் மகன் போர்டின்பிராஸ்.

ஹாம்ஸெட்: போலன்டு நாடு முழுவதையுமே படையெடுத்துப் போகிறீர்களா அல்லது போலன்டு எல்லைப்பறத்துக்கா?

படைத்தலைவன்: உண்மையில், ஒரு சிறு துண்டு நிலத்துக்காகத்தான் படையெடுக்கிறோம். லாபத்துக்காக அல்ல, புகழுக்குத்தான். ஐந்து டீக்காட்டுக்குக் கூட

அதை நான் குத்தகைக்கு விடமாட்டேன். அதை விற்காலும் நார்வேக்காவது, போலன்டுக்காவது, அதைக் காட்டிலும் அதிகம் கிடைத்துவிடாது.

ஹாம்லெட்: அப்படியானால், போலக்கர்கள் அதற்காகச் சண்டை போடமாட்டார்கள்?

படைத்தலைவன்: ஆம், அவர்கள் போருக்கு ஆயத்தமாய் விட்டார்களே.

ஹாம்லெட்: இரண்டாயிரம் பேராலும், இரண்டாயிரம் டீக்காட்டாலும் இந்தச் சில்லரைச் சண்டையைத் தீர்க்கமுடியாது. செல்வச் செருக்கினால் ஏற்படும் புளவை, வெளிக்குத் தெரியாமல் உள்ளாக்குள்ளேயே உடைத்து, மனிதனைக் கொன்று விடுகிறது, சாவுக்குக் காரணம் தெரிவதில்லை-என்பணிவான நன்றி, ஐயா.

படைத்தலைவன்: ஐயா, கடவுள் உங்களோடருப்பாராக.
[போகிறான்.]

ரோஸென்க்ரான்ஸ்: தயவு செய்து வருகிறீர்களா, பிரபு?

ஹாம்லெட்: இதோ வந்துவிட்டேன். கொஞ்சம் முன்னால் போங்கள்.
[ஹாம்லெட்டைத் தவிர எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

எல்லாக் காரியங்களும் என் புத்தியைப் பார்த்துப் பழிப்பது போல் தோன்றுகின்றன. உண்பதையும், உறங்குவதையுமே, குறிக்கோளாகக் கொண்டவன் ஒரு மனிதனா? இல்லை, மிருகந்தான். நம்மை எவ்வளவு நன்றாகப் படைத்திருக்கிறான் இறைவன். முன்யோசனை, பின்யோசனையென்ற ஆற்றல்களைத் தந்திருக்கிறான். தெய்வீக அறிவையும், திறமையும் கொடுத்திருக்கிறான். இவற்றைப் பயன்படுத்தாமல், ஊசிப் போகவிடுவதா? பழிக்குப்பழி வாங்குவதற்கோ எனக்குப் போதிய காரணம் இருக்கிறது, செய்ய மனசு இருக்கிறது, ஆற்றல் இருக்கிறது, செயல் திறனும் இருக்கிறது. அப்படியிருந்தும், "செய்வோம், செய்வோம்" என்று ஒத்திப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இதற்குக் காரணம் மிருகத்துக்குரிய அறியாமையா அல்லது மிதமிஞ்சிய சிந்தனையா என்று தெரியவில்லை. என் சிந்தனையைப் பகுத்துப் பார்த்தால், நாலில் ஒரு பாகம் விவேகம், மூன்றுபாகம் கோழைத்தனமே, செயல் செய்யத் தூண்டுவதற்கோ எத்தனையோ ஸ்தூலமான முன் மாதிரிகள் இருக்கின்றன. ஆற்றல் நிறைந்த இந்தப் பெரும் படையைப் பார், இந்தப் படையைச் செலுத்துபவன் மென்மை நிறைந்த ஒரு அரசிளங்குமரன். தெய்வீகப் பேராசையால் அவன் ஆன்மா நிறைந்து ததும்புகிறது. விதியைப் பார்த்து அவன் முகத்தை வலித்துக் காட்டுகிறான். கேவலம் ஒரு மும்மை ஓட்டுக்காக, அவன் தன் உயிரையே பணயமாக வைக்கிறான், விதிக்கும் சாவுக்கும், அபாயத்துக்கும் அஞ்சாமல் சிறந்த வீரனாயிருப்பவன் சிறந்த காரணமிருந்தால் தான் செயலில் ஈடுபடுவான் என்பதில்லை. காரணம் ஒரு துரும்புக்குச் சமானமாக இருந்தாலும், தன் மானத்துக்கு இழுக்கு நேரிடுமேயானால், அவன் போருக்கு ஆயத்தமாகிவிடுகிறான். இதற்கு மாறாக, நான் எப்படி இருக்கிறேன்? என் தந்தை கொலையுண்டார், தாய் இழுக்குண்டாள், எனது ரத்தமும், அறிவுமே கொதிக்கின்றன. ஆனால், நானோ தூக்கத்திலிருக்கிறேன்! என் கண் முன் நடப்பதைப் பார்க்கும் போது, நான் வெட்கத்தால் சாம்புகிறேன். முன்னால் என்ன நடக்கிறது? இருபதினாயிரம் வீரர்கள், கேவலம் புகழுக்காக உயிரை விடக்காத்திருக்கிறார்கள்! உறங்கப் போகிறவர்களைப் போல, ஆர்வத்தோடு, கல்லறைக்குப் போகத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஒரு துண்டு நிலத்துக்காக! அவர்கள் செத்தால் அவர்களைப்

புதைத்து மூடுவதற்கே போதாது அந்த நிலம்! ஓ, இது முதற்கொண்டு. என்னுடைய கருத்துக்களில் ரத்தம் பெருக வேண்டும், இல்லையேல், உப்புப் பெறாதவை அவை.

காட்சி 5. எல்லினோர் மாளிகையில் ஓர் அறை

[ராணி, ஹொரோஷியோ, ஒரு பிரபு வருகிறார்கள்.]

ராணி: நான் அவளிடம் பேசப்போவதில்லை.

பிரபு: அவள் கட்டாயம் பார்க்க வேண்டும் என்கிறாளே. மனம் நொடிந்து போயிருக்கிறாள். அவளிடத்தில் பரிவு காட்ட வேண்டும்.

ராணி: அவளுக்கு என்ன வேண்டுமாம்?

பிரபு: தன் தகப்பனைப் பற்றி ரொம்பப் பேசுகிறாள், உலகத்தில் நடக்கும் அக்கிரமங்கள் தன் செவிக்கு எட்டியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறாள்; கனைக்கிறாள்; மார் அடிக்கிறாள்; காலைப்போட்டுப் கோபமாக உதைக்கிறாள்; அரை குறைப் பொருளுடைய பேச்சைத் தயங்கித் தயங்கிப் பேசுகிறாள். பேச்சிலே ஒரு பொருளும் இல்லை, ஆனால் உருவற்ற அவள் பேச்சு, கேட்போர் உள்ளத்தை உருக்கிப் பொருளைத் தெரிவித்து விடுகிறது. கந்தல் சொற்கள் அவள் கருத்தை எப்படியோ சொல்லிவிடுகின்றன. கண்ணைச் சிமிட்டி, தலையை ஆட்டி, அபிநயங்களோடு அவள் பேசும்போது, அவள் சொல்லிலே ஏதோ மறைந்திருப்பது தெரிகிறது; வடித்த கருத்தல்ல, ஆனால் சோகம் ததும்பும் கருத்து.

ஹொரோஷியோ: அவளோடு பேசுவது நல்லது. அல்லாத பகையும், அவள் பேச்சு, சதிகாரர்கள் மனதிலே, அபாயகரமான ஊகங்களை வளர்த்துவிடும்.

ராணி: அவள் உள்ளே வரட்டும்.

[பிரபு போகிறார்.]

[தனக்குள்ளேயே] நோய்வாய்ப்பட்ட என் ஆன்மாவுக்கு, ஒவ்வொரு சிறு இடுக்கண்ணும், பெரிய துன்பத்துக்குப் பீடிகைபோட்ட மாதிரி வருகிறது. இதுதான் பாவியின் உண்மை நிலை. குற்றம் உள்ள நெஞ்சு என்பது எதையும் சந்தேகித்துக் கொண்டே இருக்கிறது; நாம் சிந்திவிடுவோமோ என்ற பயத்தில், தன்னைத்தானே அது சிந்திக் கொள்கிறது.

[பிரபுவும், ஒபீலியாவும் வருகிறார்கள்.]

ஒபீலியா: டென்மார்க்கின் அழகிய அரசை எங்கே?

ராணி: எப்படியிருக்கிறாய்? ஒபீலியா?

ஒபீலியா: (பாடுகிறாள்)

உனதுண்மையன்பை-எங்ஙனம்

உள்ளபடி உணர்வேன்?

உன் தொப்பியும், தாடியும்

உன் செருப்பையும் வைத்தோ?

ராணி: பாவம், அம்மா, இந்தப் பாட்டின் பொருள் என்ன?

ஒபீலியா: பொருளா? நன்றாக கவனியுங்கள்.

[பாடுகிறாள்.]
செத்தே போனார்-அம்மணி, அவர்
தெத்தே போனார்.
தலைமாட்டிலே புல்லாந்தரிசு,
கால் மாட்டிலோ ஒரு கல்.

ஓ! ஹோ!

ராணி: இல்லை, ஆனால், ஒபீலியா,-

ஒபீலியா: தயவு செய்து கவனியுங்கள்,
[பாடுகிறாள்.]
துய்யமலைப்பனி போன்றது அவர் மேலாடை.
[அரசர் வருகிறார்.]

ராணி: பாவம், இங்கே பாருங்கள், பிரபு.

ஒபீலியா: [பாடுகிறாள்.]
உடம்பெல்லாம் மணம் வீசும் பூக்கள்,
கல்லறைக்கு அவரோடு சென்ற மலர்கள்
கண்ணீர் உகுத்து அன்பைக் காட்டின.

அரசன்: எப்படியிருக்கிறாய், அம்மா?

ஒபீலியா: நல்லது, கடவுள் உமக்கு அருள் செய்வாராக. ஆந்தை ஒரு
ரொட்டிக்காரனுடைய மகள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இறைவனே, நாம் இப்போது எப்படி
இருக்கிறோம் என்று நமக்கு தெரிகிறது; இனி எப்படி ஆகப்போகிறோம் என்று
தெரிவதில்லை. கடவுள் உங்களோடு விருந்தில் அமர்வாராக!

அரசன்: தந்தையை நினைத்து வருந்துகிறாள்.

ஒபீலியா: தயவு செய்து அதைப்பற்றிப் பேசாதீர்கள்; அதைப் பற்றி உங்களை என்ன
என்று அவர்கள் கேட்டால், இப்படி பதில் சொல்லுங்கள்-

நாளை அர்ச் வாலென்டைன் விழா,
காலையில், நான் ஜன்னல் வழியாக உம்மைப் பார்ப்பேன்,
பார்த்ததும் உமது காதலியாவேன்.
உடனே அவர் எழுந்து, ஆடைகள் தரித்தார்,
உள்ளறைக்குத் திறந்து அழைத்தார்.
உள்ளே சென்ற கன்னி, கன்னியழிந்து
வெளியே வந்தாள்.

அரசன்: அழகிய ஒபீலியா!

ஒபீலியா: ஆணையிடாமல், பாட்டை முடித்து விடுகிறேன்.
[பாடுகிறாள்]
கிறிஸ்துவின் மேல் ஆணை, கருணையின் மேல் ஆணை,

வாலிபர்கள் அவ்வாறே செய்வார்,
 'அவர்கள் குற்றவாளிகள்' என்று சொல்லி,
 மேலும் அவள் கேட்பாள்,
 "என்னைப் புணருவதன் முன்னால்,
 திருமணம் செய்வேன் என்று சொன்னாய்?"
 அவன் பதில் சொல்லுகிறான்:-
 "என் படுக்கையில் வந்து நீ படுக்காதிருந்தால்
 அப்படியே செய்திருப்பேன், பெண்ணே"

அரசன்: எவ்வளவு காலமாக இவள் இப்படி இருக்கிறாள்?

ஓபீலியா: இதெல்லாம் சரியாகி விடுமென்று நினைக்கிறேன். நாம் பொறுமையுடனிருக்க வேண்டும்; அவரைக் குளிர்ந்த தரையில் புதைத்தார்கள் என்பதை நினைக்கும்போது, எனக்கு அழாமல் இருக்க முடியவில்லை. என்னுடைய அண்ணனுக்கு இதைத் தெரிவிக்க வேண்டும். உங்கள் புத்திமதிக்கு மிக்க நன்றி. போய் வருகிறேன். கனவாட்டிகளே, போய்வருகிறேன், அருமை கனவாட்டிகளே, போய் வருகிறேன். போய் வருகிறேன்.

அரசன்: அவளைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுங்கள்; நன்றாக அவளைப் பாதுகாக்க வேண்டும்-

[ஹெரோஷியோ போகிறான்.]

ஓ, அந்த சோகம் இப்படி விஷத்தைக் கக்குகிறது. எல்லாம் அவள் தந்தை செத்ததால் வந்த விளைவு. ஓ, கொட்ரூட், கொட்ரூட், துன்பங்கள் வரும்போது, வேவுகாரர்களைப் போலத் தனித்தனியாக வருவதில்லை, பட்டாளம், பட்டாளமாக வருகின்றன! முதலில், அவள் தந்தை கொலையுண்டது, பிறகு உன் மகன் போனது; அவனை அனுப்பியதும் நியாயமே; அவனது காட்டுமிராண்டித்தனமே அதற்குக் காரணம்; மக்களோ கலங்கிப் போயிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கருத்திலும் பேச்சிலும் ரம்மியமற்றுப் போய்விட்டது; பொலோனியஸின் சாவைப்பற்றி என்னென்னவோ, குசு குசுவென்று பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். ரகசியமாக மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் அவரை நாம் புதைத்தது முட்டாளத்தனம்; ஓபீலியாவோ பகுத்தறிவை இழந்துவிட்டாள், பகுத்தறிவில்லையென்றால் நாம் உயிரற்ற இயந்திரத்துக்கு, அல்லது மிருகத்துக்குச் சமானமாகிவிடுகிறோம்; கடைசியாக, இதையெல்லாங் காட்டிலும் பொல்லாத சம்பவம் என்னவென்றால், அவருடைய சகோதரம் பிரான்ஸிலிருந்து வந்ததுதான்; அவனோ ஓரே திகைப்பில் மூழ்கிப் போயிருக்கிறான், மேக மண்டலத்தில் சஞ்சரிப்பவன் போல் தனியனாயிருக்கிறேன். அவன் தந்தையின் சாவைப் பற்றி விஷமப் பேச்சுகள் அவன் காதில் விழுந்த வண்ணமிருக்கின்றன. இப்படி உருவற்ற வதந்திகள் பரவினால் மக்கள் நம் மீது பொய்க் குற்றம் சாட்டப் பின் வாங்கமாட்டார்கள். இதையெல்லாம் நினைக்கும்போது, அருமை கொட்ரூட், பீரங்கியை வைத்து என்னை வீணாகச் சுட்டுக் கொல்வது போலிருக்கிறது.

[உள்ளிருந்து சப்தம் கேட்கிறது]

ராணி: ஆ, என்ன சப்தம் அது?

அரசன்: என் காவலர்களை எங்கே? அவர்கள் வாசலில் காவல் காக்கட்டும்.

[இன்னொரு சீமான் வருகிறார்.]

என்னது அது?

சீமான்: பிரபு, உங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். சமுத்திரம் கரை புரண்டு கொந்தளிப்பது போல், இளைஞன் லயேர்ட்டர்ஸ் உங்கள் சிப்பந்திகள் மீது கொதித்து எழுந்துவிட்டான். பொது மக்கள் அவனைப் பிரபு என்று சொல்லி அழைக்கிறார்கள். பழமையை மறந்து, பழக்க வழக்கங்களை அறியாது. ஏதோ உலகமே இப்போதுதான் தொடங்கப் போவது போல், ஜனங்கள் 'லயேர்ட்டைத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டோம்; அவனே அரசனாக வேண்டும்' என்று கொக்கரிக்கிறார்கள். தொப்பிகளை எறிந்து, கைகளைக் கொட்டி, வான் பிளக்கக் கதருகிறார்கள், 'லயேர்ட்டர்ஸ் அரசனாக வேண்டும், லயேர்ட்டர்ஸ் அரசன்' என்று.

ராணி: மோப்பத்தின் பின்னால் ஓடும் நாய்கள் போல, என்ன ஆத்திரத்தோடு அவர்கள் ஊளையிடுகிறார்கள், இந்த டென்மார்க் நாய்கள்!

அரசன்: கதவுகள் உடைபடுகின்றன.

[உள்ளிருந்து சப்தம்]

[லயேர்ட்டர்ஸ், ஆயுதபாணியாய் வருகிறான். டேனியர்கள் கூட வருகிறார்கள்.]

லயேர்ட்டர்ஸ்: இந்த அரசனை எங்கே?-ஐயன்மீர், நீங்கள் வெளியே நில்லுங்கள்.

டேனியர்: இல்லை, நாங்களும் உள்ளே வரட்டும்.

லயேர்ட்டர்ஸ்: தயவு செய்து என்னை விடுங்கள்.

டேனியர்: சரி, சரி.

[கதவுக்கு வெளியே செல்லுகிறார்கள்.]

லயேர்ட்டர்ஸ்: வந்தனம், ஜாக்கிரதையாய் நில்லுங்கள்- ஓ, பாழும் அரசனே, என் தந்தையை என்னிடம் கொடு!

ராணி: சாந்தமாகப் பேசு, லயேர்ட்டர்ஸ்.

லயேர்ட்டர்ஸ்: சாந்தமா! சாந்தத்துடனிருக்கும் என் உதிரத்துளி என்னை நோக்கி எள்ளி நகையாடுகிறது, "நீ உன் தந்தையின் மகன் அல்ல, தகப்பனுக்கு துரோகி" என்று கூச்சலிடுகிறது, பதிவிரதையான என் தாயை தாசியென்று சொல்லி நெற்றியில் சூடு போடுகிறது.

அரசன்: என்னப்பா, லயேர்ட்டர்ஸ், ஏன் இப்படி பிரமாண்டமான மனக் குழப்பத்திலிருக்கிறாய்?- அவன் போகட்டும், கொட்ரூட், நம்மைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே; அரசனைச் சுற்றி ஒரு தெய்வீக வேலி நிற்கிறது. துரோகிகள் வேலியின் வெளியில் நின்று எட்டிப் பார்க்கலாமெயொழிய, உள்ளே நுழைய முடியாது-சொல்லு, லயேர்ட்டர்ஸ், ஏன் இவ்வளவு கோபத்தில் இருக்கிறாய் - அவனைப் போக விடு, கொட்ரூட் - நீ சொல்லப்பா.

லயேர்ட்டர்ஸ்: என் தந்தையை எங்கே?

அரசன்: இறந்துவிட்டார்.

ராணி: ஆனால், இவரால் இறக்கவில்லை.

அரசன்: அவன் கேட்க வேண்டியதையெல்லாம் கேட்கட்டும்.

லயேர்ட்டஸ்: எப்படி அவர் இறந்தார்? என்னோடு விளையாட வேண்டாம். ராஜவிஸ்வாஸத்தை யமலோகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டேன். பிரமாணங்களை, பேய் பிசாசுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டேன். மனச்சாட்சியையும், பண்பையும் பாதாளத்தில் தள்ளிவிட்டேன். நரகத்தைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. நான் எங்கே நிற்கிறேன் தெரியுமா? இம்மையையும், மறுமையையும் உதறித்தள்ளிய இடத்தில் நிற்கிறேன். என்ன வந்தாலும் வரட்டும்; என் தந்தை இறந்த பழிக்கு முழுக்க, முழுக்கப் பழிவாங்கப் போகிறேன். அது ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன்.

அரசன்: யாரால் உன்னைத் தடுக்க முடியும்?

லயேர்ட்டஸ்: என் விருப்பத்தை, இந்தப் பேரண்டமே தடுக்க முடியாது. நான் துணிந்ததை முடிக்கும் வல்லமை என்னிடம் உண்டு.

அரசன்: அருமை லயேர்ட்டஸ், உன் தந்தை எவ்வாறு இறந்தார் என்பதை நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? பழி வாங்க வேண்டுமென்றால், நண்பனையும் பகைவனையும், நல்லவனையும், கெட்டவனையும் ஒரு சேரக் கொன்றா பழி தீர்க்க வேண்டும்?

லயேர்ட்டஸ்: இல்லை, என் தந்தையின் பகைவர்களை மாத்திரம் கொன்று தீர்க்க வேண்டும்?

அரசன்: அவர்கள் யார் என்று அறிய விரும்புகிறாயா?

லயேர்ட்டஸ்: அவருடைய நண்பர்களை என் இருகையாலும் வரவேற்பேன். உயிரைக் கொடுக்கும் பெலிகன் பறவையைப் போல், என் உதிரத்தை விருந்தாகக் கொடுத்து அவர்களை வளர்ப்பேன்.

அரசன்: நல்லது, இப்போதுதான் நல்ல பிள்ளையைப் போலும், பண்பாளனைப் போலும் நீ பேசுகிறாய். உன் தந்தையைக் கொன்ற குற்றம் என்னைச் சார்ந்ததல்ல. நான் நிரபராதி, அவர் இறந்ததற்காக உண்மையில் வருந்துகிறவன் நான். பகலவன் ஒளி உன் கண்ணுக்குள் எப்படிப் பாய்கிறதோ, அப்படி உன் மனசுக்குள் நான் சொல்வதெல்லாம் பாயப்போகிறது.

டேனியர்: [உள்ளிருந்து] அவனை வரவிடுங்கள்.

லயேர்ட்டஸ்: என்னது! என்ன சப்தம்?

[ஒபீலியா திரும்பம் வருகிறாள்]

ஓ வெப்பமே, என் மூளையைக் காய்ந்து விடு! உப்பைக் காட்டிலும் ஏழு மடங்கு கரிக்கும் கண்ணீர் துளிகளே, என் கண்ணின் பார்வையையும், ஆற்றலையும் பொசுக்கி விடுங்கள்!-

விண்ணறியச் சொல்லுகிறேன், உன்னைப் பைத்தியமாக்கினவர்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்குகிறேன்.

ஓ மே மாதத்தின் ரோஜா மலரே! அருமைக் கன்னியே, அன்புத் தங்கையே, இனிய ஓபீலியா!-

ஓ கடவுளே! கிழவனுடைய உயிரைப் போல், ஓர் குமரியின் அறிவும் அழியக் கூடியதா? இயற்கை அன்னை கருணை நிறைந்தவள்; கருணையின் காணிக்கையாக, இவளுடைய அறிவையும் இறந்தவரோடு கூட அனுப்பிவைத்திருக்கிறாள்.

ஓபீலியா: [பாடுகிறாள்]

முகத்தை மூடாது அவரைப் படையிலே தூக்கிச் சென்றார்கள். ஹே நாநி, நாநி ஹே, நாநி. அவருடைய சவக்குழியிலே, மழைபோல், கண்ணீர் துளிகள் பெய்தன.

போய் வருகிறேன், என் மாடப்புறாவே!

லயேர்ட்டஸ்: உனக்கு அறிவு மயங்காமல் இருந்திருந்தால், பழி வாங்கும் உணர்ச்சியை நீ இப்படித் தூண்டியிருக்க முடியாது.

ஓபீலியா: நீ பாடவேண்டும், "கீழே, கீழே கீழே விழுந்தவனை" ஓ பல்லவி எவ்வளவு பொருத்தமாயிருக்கிறது! எஜமானின் மகளைத் திருடியவன் போலி வேலைக்காரனே.

லயேர்ட்டஸ்: இவள் விருதாப் பேச்சிலே விஷயம் ததும்புகிறது.

ஓபீலியா: இதோ ரோஸ்மேரி மூலிகை, ஞாபகத்துக்காக கொடுக்கிறேன்; என்னை நீ காதலிக்க வேண்டும். நினைவில் வைத்துக்கொள்; இதோ பான்ஸிப்பூ, காதல் நினைவுக்கு.

லயேர்ட்டஸ்: பைத்தியப் பேச்சு: கருத்துகளும், பழைய நினைவுகளும் கை கோத்து நிற்கின்றன.

ஓபீலியா: பென்னல் பூ உனக்கு; அதோ கொலம்பைன் பூ இதோ ரூ மூலிகை உனக்கு; இந்த மூலிகை எனக்கு, இதை "ஞாயிற்றின் ஓயில்" என்று அழைக்கலாம்; ஓ! ரூ மூலிமையை நீ வேறு மாதிரியாக அணிந்து கொள்ள வேண்டும்; ஒரு சூரிய காந்திப் பூ இருக்கிறது; உனக்கு சில வயலெட் பூக்கள் கொடுக்கிறேன். ஆனால் என் தந்தை இறந்த போது, அவையெல்லாம் வாடிப் போயின; அவருக்கு நல்ல சாவு என்று சொல்லுகிறார்கள்-

[பாடுகிறாள்]

வளம் நிறைந்த, இனிய ராபினே

என் ஆனந்தம்

லயேர்ட்டஸ்: கருத்துகளுக்கு, துன்பங்களுக்கு, உணர்ச்சிகளுக்கு, என், நரகத்துக்கே இவள் ஓர் அழகை ஊட்டி விடுகிறாள்.

ஓபீலியா: [பாடுகிறாள்]

அவர் திரும்பி வாராரோ?

அவர் திரும்பி வாராரோ?

இல்லை, இல்லை, அவர் இறந்து பட்டார்!

நீ உன் சாவுப் படுக்கைக்குப் போ,

அவர் ஒருக்காலும் வரமாட்டார்

அவருடைய தாடி பனிக்கட்டியைப் போல் வெளிறி இருந்தது,

சணலைப் போல் மிருதுவாயிருந்தது அவர் தலை,

போயே போனார், போயே போனார்.
நாம் அழுகையை விடுவோம்
அவர் ஆன்மா சாந்தியடையட்டும்.
எல்லாக் கிறிஸ்தவ ஆன்மாக்களும் சாந்தியடையட்டும். நான் இறைவனை
வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், இறைவன் உம்மோடு உறைவாராக.
[போகிறான்.]

லயேர்ட்டஸ்: இதைப் பார்த்தீர்களா, அட கடவுளே.

அரசர்: லயேர்ட்டஸ், உன் சோகத்தோடு நான் கலந்து உருக வேண்டும், எனக்கு அந்த
உரிமையை நீ கொடுக்கவேண்டும். நீ உன் சிறந்த நண்பர்களை தோந்தெடுத்துச்
சொல். நம்மிருவருக்குமிடையே உள்ள காரியத்தை அவர்கள் நன்றாய் விசாரித்துத்
தீர்ப்புச் சொல்லட்டும். நாம் நேர்முகமாகவோ, மறைமுகமாகவோ குற்றவாளி என்று
அவர்கள் தீர்மானித்தால், உனக்கு நம்முடைய ராஜ்யத்தை, மகுடத்தை, நம்முடைய
உயிரை, உடமையையே கொடுத்து, நஷ்ட ஈடு செய்வோம்; அப்படிச்
குற்றவாளியில்லையென்றால், நீ உன்னுடைய பொறுமையைத்தர வேண்டும். உன்னோடு
நாம் ஒத்துழைத்து உனக்குத் திருப்தியான பலனளிப்போம்.

லயேர்ட்டஸ்: அப்படியே நடக்கட்டும்; அவர் இறந்த முறை என்ன. அவரைப் புதைத்த
மர்மம் என்ன, அவர் கல்லறைக்கு ஒரு வாளையோ, ஈட்டியையோ ஒரு சின்னத்தையுமே
அமைக்காததின் காரணம் என்ன? ஈமச்சடங்குகள் அவருக்கு ஏன் செய்யவில்லை,
விமரிசையாக ஏன் புதைக்கப்படவில்லை- இப்பேர்பட்ட கேள்விகள், வானத்துக்கும்
பூமிக்குமாக, எதிரொலி செய்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்தக் கேள்விகளை நான்
கேட்கத்தான் செய்வேன்.

அரசன்: கேட்கவே வேண்டும்; குற்றம் எங்கிருக்கிறதோ, அங்கே விழட்டும் பெரிய
கோடரி. தயவு செய்து என்னோடு வா.
[போகிறார்கள்.]

காட்சி 6. அரண்மனையில் இன்னொரு அறை

[ஹொரேஷியோவும், ஒரு வேலைக்காரனும் வருகிறார்கள்.]

ஹொரேஷியோ: என்னோடு பேச விரும்புகிறவர்கள் யார்?

வேலைக்காரன்: கப்பலோட்டிகள், ஐயா; உங்களுக்குக் கடிதம் கொண்டு வந்திருப்பதாகச்
சொல்லுகிறார்கள்.

ஹொரேஷியோ: அவர்கள் உள்ளே வரட்டும்-

[வேலைக்காரன் போகிறான்.]

உலகத்தின் எந்தப் பாகத்திலிருந்து, எனக்குத் தகவல் வருகிறது என்று
தெரியவில்லை. ஹாம்லெட் பிரபுவிடமிருந்து தான் தகவல் வந்திருக்க வேண்டும்.

[மாலுமி வருகிறான்]

மாலுமி: கடவுள் உங்களுக்கு அருள் செய்யவேண்டும், ஐயா.

ஹொரேஷியோ: அவர் உனக்கும் அருள் செய்யட்டும்.

மாலுமி: மனசிருந்தால், அருள் செய்வார். உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன், ஐயா-இங்கிலன்டுக்கு போய்க் கொண்டிருந்த அரச தூதனிடமிருந்து அது வருகிறது-தாங்கள் தானே ஹொரேஷியோ.

ஹொரேஷியோ: [படிக்கிறான்]

"ஹொரேஷியோ, நீ இதைப்படித்த பிறகு, இவர்கள் அரசனை சந்திக்கும்படி செய்; அவருக்கும் கடிதங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். கடலில் நாங்கள் இரண்டு நாட்கள் பிரயாணம் செய்து முடிக்கும் முன், ஒரு வீரம் நிறைந்த கடற் கொள்ளைக்காரன் எங்களைப் பின்தொடர்ந்து துரத்தினான். எங்கள் கப்பல் மெல்லவே சென்ற காரணத்தால், அவனோடு நாங்கள் போராட நேர்ந்தது. போர் நடந்துகொண்டிருக்கும் போது நான் கொள்ளைக்காரக் கப்பலில் ஏறிக்கொண்டேன். உடனே கொள்ளைக்காரர்கள் எங்கள் கப்பலை விட்டு வந்துவிட்டார்கள். நான் மாத்திரம் சிறைப்பட்டேன். கருணையோடு என்னிடம் அவர்கள் நடந்து கொள்ளுகிறார்கள்; ஆனால் வேண்டுமென்றேதான் அப்படி நடந்து கொண்டார்கள். நான் அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் அனுப்பிய கடிதங்களை அரசர் பெறும்படி செய். பிறகு சாவிலிருந்து தப்பி ஓடுகிறவன் எவ்வளவு வேகமாக ஓடுவானோ, அந்த வேகத்தில் நீ என்னை வந்து சேரவேண்டும். உன்னை ஊமையாக்கக் கூடிய சில ரகசியங்களை உன் காதுக்குள் சொல்ல வேண்டும்.

இந்த நல்ல பயல்கள் உன்னை என்னிடம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பார்கள். ரோஸன்கரான்ஸும், கில்டென்ஸ்டெர்னும் இங்கிலன்ட் பிரயாணம் தொடர்ந்து நடத்துகிறார்கள்; அவர்களைப்பற்றி உன்னிடம் ரொம்பவும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நல்வாழ்த்து,

உன்னுடையவன் என்று நீ உணர்ந்த, ஹாம்லெட்"

வாருங்கள், இந்தக் கடிதங்களைக் கொண்டு போக வசதி செய்கிறேன். விரைவில் முடித்துவிட்டு வாருங்கள். எவரிடமிருந்து கடிதங்களைக் கொண்டு வந்தீர்களோ, அவரிடம் என்னை நீங்கள் சீக்கிரம் கொண்டுபோய் விடவேண்டும்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி 7. அரண்மனையில் இன்னொரு அறை

[அரசனும் லயேர்ட்டஸும் நுழைகிறார்கள்]

அரசன்: இப்போது, நான் குற்றவாளியல்ல என்று உன் மனச்சாட்சி சொல்லும். நான் உன் நண்பன் என்று உன் இதயத்தில் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். உனது மாண்பு மிக்க தந்தையைக் கொன்றவன் என் உயிருக்கும் உலை வைக்கப் பார்த்தான் என்பதை நன்றாகக் கேட்டுப் புரிந்துகொண்டாயல்லவா.

லயேர்ட்டஸ்: தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இவ்வளவு பெரிய குற்றங்கள் செய்ய ராஜதுரோகியீது, ஏன் நடவடிக்கை ஒன்றும் எடுக்காமல் இருந்தீர்கள்? விவேகி, தற்காப்புக்கவாவது, நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டுமே.

அரசன்: ஓ, அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. அவை வலிமையற்ற காரணங்களாக உனக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் எனக்கு வன்மையான காரணங்கள் அவை. அரசி, அவனுடைய தாய், அவனைப்பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து, தன் உயிரைவைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். எனக்கோ-அது சரியோ, அல்லது தப்போ-அவள்

இல்லாமல் உயிர்வாழ முடியாது. என்னுடைய வாழ்க்கையோடும் உயிரோடுமே அவள் இணைந்து நிற்கிறாள். நகைத்திர மண்டலங்களை இம்மியும் தாண்டி நகைத்திரங்கள் இயங்குவதில்லை. அதே போல், அவளன்றி என்னால் இயங்க முடியாது. இன்னொரு காரணம்; பஹிரங்கமாக அவனை நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் பொதுமக்கள் அவனிடத்தில் அவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவனுடைய குற்றங்களையெல்லாம் தங்கள் இதயத்தின் அன்பிலே முக்கி, குணமாக மாற்றி விடுகிறார்கள், பட்டமரத்தைச் சுனைநீர் பளிங்காக்குவது போல. ஆகவே, ஊளைக் காற்றை, எதிர்த்துச் செல்ல வன்மையற்று, என் அம்புகள், குறிமாறி, என் வில்லையே வந்து அடைந்துவிடும்.

லயேர்ட்டஸ்: சிறந்த தந்தையை நான் இழந்துவிட்டேன்; ஈடும் எடுப்புமில்லாத, பரிபூரணமே என்று சொல்லும் படியான என் தங்கையோ பித்துப் பிடித்து அலைகிறாள். எப்படியும் பழிவாங்கியே தீர்வேன்.

அரசன்: அதற்காக, உன் தூக்கத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளாதே. அபாயம், நம்முடைய தாடியைப் பிடித்துக் குலுக்கும்போது, இது ஒரு விளையாட்டு என்று நினைத்து நாம் சும்மா இருக்கமாட்டோம். அப்படி அசம்நத்தால் செய்த சரக்கல்ல நாம். மேல் நடக்கப் போவதை நீ சீக்கிரம் அறிவாய். உன் தந்தையை நாம் நேசிக்கோம். நம்மையும் நாம் நேசிக்கிறோம்; இந்த நேசத்திலிருந்து என்ன விளையப் போகிறதென்று நீயே கற்பனை செய்து பார்ப்பாய்-

[தூதன் வருகிறான்]

தூதன்: ஹாம்லெட்டிடமிருந்து கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன, பிரபு;

இது தங்களுக்கு; இது ராணிக்கு.

அரசன்: ஹாம்லெட்டிடமிருந்தா? யார் கொண்டு வந்தது?

தூதன்: மாலுமி என்று சொல்லுகிறார்கள். பிரபு, நான் அவர்களைப் பார்க்கவில்லை. கடிதங்களை என்னிடம் கொடுத்தவர் க்ளாடியோ; கடிதங்களைக் கொண்டு வந்தவனிடமிருந்து வாங்கியவர் அவர்.

அரசன்: லயேர்ட்டஸ், நீ கேட்கவேண்டும்-நீ போகலாம்.

[தூதன் போகிறான்.]

[படிக்கிறான்.]

"வன்மையும், பெருமையும் மிக்கவரே, உமது ராஜ்யத்தில் நான் வெறுங்கையனாக விடப்பட்டிருக்கிறேன். நாளை தங்கள் முன் தோன்றி தங்களைக் காண அனுமதி கேட்பேன். சந்தித்து, தங்கள் மன்னிப்பைப் பெற்று, எப்படி திடீரென்று விசித்திரமாகத் திரும்பி வந்தேன் என்பதை விளக்குவேன்.

ஹாம்லெட்"

இதற்கென்ன பொருள்? மற்றவர்களும் வந்துவிட்டார்களா? அல்லது இது வெறும் சூழ்ச்சியா?

லயேர்ட்டஸ்: எழுத்தை இனம் கண்டுபிடிக்க முடிகிறதா?

அரசன்: ஹாம்லெட்டின் கையெழுத்துதான். "வெறுங்கையன்!" குறிப்பிலே "தனிமையன்" என்று சொல்லுகிறான். நீ என்ன ஆலோசனை சொல்லுகிறாய்?

லயேர்ட்டஸ்: நான் அதில் தன்னை மறந்து நிற்கிறேன், பிரபு. ஆனால், அவன் வரட்டுமே; "நீ அப்படிச் செய்தாய்" என்று நான் அவன் மூஞ்சிக்கு முன்னால் சொல்லும்போது, என் நோயுற்ற உள்ளம் குதூகலம் அடையும்.

அரசன்: அப்படியானால் லயேர்ட்டஸ்,-அப்படி எப்படி இருக்க முடியும்? வேறு எப்படி இருக்க முடியும்? நான் சொல்லுவதைக் கேட்பாயா?

லயேர்ட்டஸ்: கேட்பேன், பிரபு. சமாதானம் செய்யச் சொல்ல மாட்டீர்களே.

அரசன்: உனக்கு அமைதி தேடுவேன். பிரயாணத்திலிருந்து அவன் திரும்பி வந்து விட்டானேயானால், திரும்பவும் பிரயாணம் போக அவன் மறுத்தால், அவனை ஒரு வலையில் சிக்கவைக்கப் போகிறேன். அதைத் தப்ப முடியாது அவனால், அவன் செத்தால் என்னைக் கிஞ்சித்தும் குற்றம் சொல்லமாட்டார்கள். அவன் தாயே அது தற்செயலான மரணம் என்று சொல்லுவாள்.

லயேர்ட்டஸ்: பிரபு, தங்கள் சொற்படி கேட்கிறேன்; அதாவது, என்னைக் கருவியாகக் கொண்டு அவனைக் கொல்வதாக இருந்தால்,

அரசன்: அப்படித்தான்.

நீ பயணம் போன பிறகு, உன்னைப்பற்றி வெகுவாகப் பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். அதுவும் ஹாம்லெட் முன்னிலையில், உன்னுடைய திறமையைப்பற்றிப் பிரமாதமாகப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். மற்ற குணங்களைப்பற்றி கூட அவனுக்குக் கவலையில்லை, ஒரு குணத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது ஹாம்லெட்டுக்கு உன்மீது பொறாமை பொங்கி வளர்ந்தது. எனக்கு அது தாங்கவில்லை.

லயேர்ட்டஸ்: எந்த குணம் அது, பிரபு?

அரசன்: இளமையின் கிரீடத்திலே உள்ள ஒரு குஞ்சம் அது; அவசியமானது கூட. முதுமைக்குக் கனிவும், ஆரோக்கியமும் எவ்வளவு பொருத்தமோ, இளமைக்குக் கவலையற்ற விளையாட்டுத்தனம் அவ்வளவு பொருத்தம். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் நார்மண்டியிலிருந்து ஒரு கனவான் வந்திருந்தார்;- நான் பிரஞ்சுக்காரர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன், அவர்களோடு போராடியிருக்கிறேன், நன்றாகக் குதிரை சவாரி செய்வார்கள் அவர்கள். ஆனால் அந்த வீர மனிதன் சவாரியிலே ஒரு குறளி வேலையிருந்தது; குதிரையோடு குதிரையாகிவிடுவான்; குதிரையைப் பல ஜாலவித்தைகள் செய்யச் செய்வான். பார்க்கும் போது, குதிரையோடு ஒட்டி முளைத்தவனோ என்று வியக்கத் தோன்றும்; அவ்வளவு தூரம் அவன் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தான். அவன் செய்யும் மாயா ஜாலங்களை நான் கற்பனை செய்யக்கூட முடியாது.

லயேர்ட்டஸ்: நார்மனா அவன்?

அரசன்: ஒரு நார்மன்.

லயேர்ட்டஸ்: நிச்சமாக அவன் லாமோர்டாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

அரசன்: அந்தப் பெயரேதான்.

லயேர்ட்டஸ்: அவனை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்; அந்த நாட்டின் தெள்ளு மணியாயிற்றே அவன்.

அரசன்: அவன் உன்னைப்பற்றி மெச்சினான். உன்னுடைய கலையைப்பற்றியும், வாள்வீச்சுத் திறமையைப் பற்றியும் அவன் பிரமாதமாகப் பேசினான். உன்னை நிகர்த்தவனைப் பார்ப்பதே அரிய காட்சியென்று சொன்னான். அவன் நாட்டிலேயுள்ள வாள் வீரர்களுக்கு, உன்னுடைய வேகமும், கதியும், தீக்ஷண்யமும் கிடையாது என்று கூறினான். அப்பா, இதைக் கேட்ட ஹாம்லெட்டுக்குப் பொறாமை விஷம் ஏறிவிட்டது. உடனே நீ வர மாட்டாயா உன்னோடு வாள்ப் போர் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினான்.

இப்போது, இதிலிருந்து-

லயேர்ட்டஸ்: இதிலிருந்து என்ன, பிரபு?

அரசன்: லயேர்ட்டஸ், உன் தந்தையினிடத்தில் உனக்கு அன்பிருந்ததா? அல்லது நீ சோகத்தின் ஒரு சித்திரமா, இதயமில்லாத முகந்தானா?

லயேர்ட்டஸ்: ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?

அரசன்: நீ உன் தந்தையை நேசிக்கவில்லையென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் எனக்கு ஒன்று தெரியும்- அதற்கு அனுபவமே சான்று-அன்பு, காலத்துக்குக் கட்டுப்பட்டது. நாளாவட்டத்தில் அன்பின் ஒளியும், தீயும் மங்குகின்றன. அன்பின் ஒளிக்குள்ளேயே, அதை அணைக்கும் திரி ஒன்று, பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. நல்லகுணம் என்பது நிலைத்து நிற்பதில்லை. அது மீறி வளர்கிறது, மிதமிஞ்சி வளர்வதாலேயே, அது அழிந்துவிடுகிறது; நாம் செய்ய விரும்புவதை, விரும்பும் போதே செய்து தீர்த்து விடவேண்டும்; ஏனெனில், "விரும்புவதை" மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது, திரிகிறது; எத்தனை நாக்குகள், எத்தனை கைகள், எத்தனை விபத்துகள் இருக்கின்றனவோ, அத்தனை தாயமாட்டங்கள் அதற்கு ஏற்படுகின்றன; அந்த "செய்ய வேண்டும்" இருக்கிறதே, அது ஊதாரிப் பெருமூச்சைப் போன்றது, சுகத்தைக் கொடுத்து மனசைப் புண்படுத்துவது. ஆனால், புண்ணுக்கு விரைவில் வருவோம்; ஹாம்லெட் திரும்புகிறான்; நீ உன் தந்தையின் மகன் என்பதைச் சொல்லோடு நில்லாது செயலில் காட்ட நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?

லயேர்ட்டஸ்: கோயிலிலே அவன் கழுத்தை அறுத்துவிடுகிறேன்.

அரசன்: எந்த இடத்தில் செய்தாலும், கொலை புனிதமாகி விட்டது. ஆனால், லயேர்ட்டஸ், நீ இதைச் செய்வாயா? உன் வீட்டுக்குள்ளேயே இரு.

ஹாம்லெட் வந்ததும் நீ வந்திருப்பதைத் தெரிந்து கொள்வான். உன்னுடைய குணலாவண்யங்களைப் பற்றி சிலரை அவனிடம் பேசச் சொல்லுகிறேன். அந்தப் பிரெஞ்சுக்காரன் உனக்கு கொடுத்த புகழுக்கு, அவர்கள் இரட்டை முலாம் பூசுவார்கள். கடைசியில், உங்கள் இருவரையும் சந்திக்கச் செய்து, உயிரைப் பணயமாக வைத்து, வாள்ப் போருக்கு வழி செய்வோம். அவனோ தயாள குணம் வாய்ந்தவன், சூது வாது தெரியாதவன். வாட்களை அவன் கவனித்துப் பார்க்க மாட்டான். ஆகவே, நீ ஒரு

கூர்மையுள்ள வாளைத் தேர்ந்தெடுத்து, பயிற்சி செய்வதுபோல் அவன் மீது வீசி, பழியைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

லயேர்ட்டஸ்: அப்படியே செய்கிறேன், நோக்கம் நிறைவேறுவதற்காக. என்னுடைய வாளில் ஒரு தைலத்தைத் தேய்த்துக் கொள்கிறேன். ஒரு வைத்தியனிடம் வாங்கிய தைலம் அது; ஒரு கத்தியை அதிலே முக்கி ஒரு கீறல் கீறினால் போதும், செத்தே போவான். ரத்தம் கண்டுவிட்டால், அதற்கு மாற்று கிடையாது. பூமியிலுள்ள எந்த சஞ்சீவியும் மரணத்திலிருந்து அவனைத் தடுக்க முடியாது. என் வாள் முனையை அந்தத் தைலத்தில் முக்குவேன். முனைபட்டால் போதும், அவன் சாவது திண்ணம்.

அரசன்: இதைப்பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் யோசிப்போம். நமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கேற்ற காலத்தையும், கருவியையும் நிதானித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இது நிறைவேறத் தவறினால், நமது குட்டு வெளியாகி விடும். முயற்சி செய்து தோற்பதைக் காட்டிலும், முயற்சி செய்யாமலிருப்பது மேலானது. ஆகையால், இந்த தந்திரம் தவறிவிட்டால், இன்னொரு உபாயத்தை உடனே கையாள வேண்டும், இரு!- பார்க்கிறேன் - உன்னுடைய திறமையை நம்பி நாம் பந்தயம் வைப்போம்; கிடைத்துவிட்டது; நீ உன் வாளால் போடுகிற போட்டில், அவன் குடிப்பதற்கு பானம் கேட்பானேயானால், அவனுக்கு ஒரு கோப்பை பானம் தயார் செய்து வைக்கிறேன். ஒருக்கால் உன் விஷத்துக்கு அவன் தப்பினாலும் கோப்பையில் வாய் வைத்ததும் மாண்டு விடுவான். ஆனால், இரு! என்ன சப்தம்?-

[ராணி வருகிறாள்]

அருமை ராணியே, என்ன காரியம்?

ராணி: ஒரு துக்கம் மற்றொரு துக்கத்தின் கால் சுவட்டை ஒட்டியே வருகிறது; அவ்வளவு வேகம்!- லயேர்ட்டஸ், உனது தங்கை தண்ணீரில் மூழ்கி இறந்து விட்டாள்.

லயேர்ட்டஸ்: மூழ்கி விட்டாளா? எங்கே?

ராணி: அங்கு ஒரு நீர் ஓடையிருக்கிறது. வில்லோமரம் ஓடையின் குறுக்கே படர்ந்து வளர்ந்து, தன் இலைகளைப் பகட்டாகக் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது, அங்கே வந்தாள் அவள், விசித்திரமான மாலைகளை அணிந்து கொண்டு, காக்காப்பூ மாலை, நீண்டு சிவந்த பூக்கள் தொடுத்த மாலை-அந்த சிவப்புப் பூக்களுக்கு மாடு மேய்க்கிகள் ஒரு கொச்சைப் பேரிட்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் நெஞ்சினகாத கன்னிகள் அவைகளை "செத்தவன் விரல்கள்" என்று அழைப்பார்கள். இப்போக் கொத்த மாலைகளை அணிந்துகொண்டு, தன்னுடைய ஆடைகள் தொங்க அவள் மரக்கிளையில் ஏறினாள். கிளை முறிந்து ஓடையில் விழுந்தாள். அவளுடைய ஆடைகள் பரந்து மிதக்க, கடக் கன்னியைப்போல், அவளும் சில விநாடிகள் மிதந்தாள். அப்படி மிதக்கும் போது பழைய மெட்டுகளில் சில பகுதிகளைப் பாடினாள், துக்கமே தெரியாதவள் போல, அல்லது நீரிலே உரிமையோடு வாழும் ஜந்துவைப் போல. இப்படி நெடுநேரம் அவள் இருக்க முடியவில்லை. அவள் ஆடைகள் நீரைப்பருகி, கனத்தன; கனத்ததும், இன்னிசை பாடிக்கொண்டிருந்த அப்பேதையை, மரணச் சகதிக்குள் இழுத்துக்கொண்டு சென்றன.

லயேர்ட்டஸ்: ஐயோ அவள் இறந்துவிட்டாளா?

ராணி: மூழ்கியே போனாள்.

லயேர்ட்டஸ்: ஏழை ஒபீலியா, மிதமிஞ்சிய நீரை நீ பருகிவிட்டாய். ஆகையால் என் கண்ணின் நீரைத் தடுத்து நிறுத்துகிறேன். ஆனாலும், எவ்வளவு லஜ்ஜைப்படக் கூடிய காரியமாக இருந்தாலும், கண்ணீர் விடுவது நமது இயல்பு. வீரப்பேச்சுகள் மறைந்த பிறகு, நமது இதயத்துக்குள்ளிருக்கும் பெண்மை வெளிவந்துவிடுகிறது--போய் வருகிறேன், பிரபு. தீப்பொறி பறக்கப்பேச விரும்புகிறேன், பிரபு. ஆனால் இந்த அசட்டுத்தனம் தீயை அணைத்துவிடுகிறது.

[போகிறாள்]

அரசன்: வா, கொர்ட்டூட், நாம் அவன் பின் போவோம். அவனுடைய கோபத்தைத் தணிக்க என்ன பாடுபட்டேன்! இந்த சம்பவம் திரும்பவும் அவனுக்கு கோபத்தை மூட்டி விடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்; ஆகையால் தொர்ந்து போவோம்.

[போகிறார்கள்]

அங்கம் ஐந்து

காட்சி 1. இடுகாடு

[இரண்டு கோமாளிகள், மண்வெட்டிகளோடும் கடப்பாறைகளோடும் வருகிறார்கள்]

முதல் கோமாளி: அவள் தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொண்டாளே, அவளைக் கிறிஸ்துவச் சடங்குகளோடு புதைக்கப் போகிறார்களா?

இரண்டாவது கோமாளி: ஆம். ஆகையால், அவள் புதைக்குழியை நேராக வெட்டு; பஞ்சாயத்தார்கள் அவள் மரணத்தைப்பற்றி விசாரணை செய்து, கிறிஸ்துவச் சடங்குப்படியே புதைக்கும்படி தீர்ப்புச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

முதல் கோமாளி: அதெப்படி? அவள் தற்காப்புக்காக நீரில் மூழ்கிச் சாகவில்லையே.

இரண்டாவது கோமாளி: தற்காப்பு மரணம் என்று தீர்ப்புக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

முதல் கோமாளி: நியாயமான காரணத்துக்காக உயிரை விட்டிருக்க வேண்டும். சொல்லுவதைக்கேள், நான் வேண்டுமென்றே நீரில் மூழ்கி இறந்தால், அது என்னுடைய செயலாகிறது. ஒரு செயலுக்கு மூன்று கிளையுண்டு, அதாவது, செய்தல், நிகழ்த்தல், பண்ணுதல். ஆகையால், அவள் வேண்டுமென்றே தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.

இரண்டாவது கோமாளி: இல்லை, ஆனால், கேள் அப்பா-

முதல் கோமாளி: என்னைக் கேள். இங்கே தண்ணீர் கிடக்கிறது, சரி; அவள் தண்ணீர் இருக்கும் இடத்துக்குப் போய் மூழ்கினால், அவள் போகிறாள் என்றாகிறது. நன்றாகக் கவனி. ஆனால், தண்ணீர் அவளிடம் வந்து மூழ்கிகடித்துவிட்டால், அவள் தற்கொலை செய்தவளாக மாட்டாள். ஆகவே, எவ்வளவு தன்னுடைய சாவுக்குப் பொறுப்பாளியில்லையோ, அவனைத் தற்கொலை செய்து கொண்டவன் என்று சொல்ல முடியாது.

இரண்டாவது கோமாளி: ஆனால், இதுதான் சட்டமா?

முதல் கோமாளி: ஆமாம், இது பஞ்சாயத்தாரர்களுடைய சட்டம்.

இரண்டாவது கோமாளி: உனக்கு உண்மை தெரிய வேண்டுமா? செத்தவள் சீமாட்டியாக இல்லையென்றால் கிறிஸ்துவ ஈமச்சடங்குகள் அவளுக்குக் கிடைத்திருக்காது.

முதல் கோமாளி: ஏன், நீ நன்றாகச் சொன்னாய், சாமானியக் கிறிஸ்தவர்களைக் காட்டிலும், பெரியவர்களுக்கு நீரில் மூழ்கிச் சாகவோ, தூக்குப் போட்டுக் கொள்ளவோ அதிக உரிமை இருக்கிறது. இதை நினைத்தாலே பாவமாயிருக்கிறது. வா- என் மண்வெட்டியே, பழங்காலத் தொட்டு கனவான்களாயிருப்பவர்கள் யார்? தோட்டக்காரர்கள், சாக்கடை தோண்டுகிறவர்கள், சவக்குழி வெட்டுபவர்கள், இவர்கள் தாம் ஆடம் செய்த தொழிலை நிலையாகச் செய்து வருபவர்கள்.

இரண்டாவது கோமாளி: ஆடம் ஒரு கனவானா?

முதல் கோமாளி: ஆயுதத்தை முதன்முதல் கையிலெடுத்தவன் அவன் தானே.

இரண்டாவது கோமாளி: அவனிடம் ஆயுதமே கிடையாதே.

முதல் கோமாளி: என்ன? நீ அஞ்ஞானியா? சவிசேஷத்தைப் புரிந்துகொள்ளவில்லையா? சவிசேஷம் சொல்லுகிறது 'ஆடம் குழி பறித்தான்' என்று. ஆயுத மில்லாமல் குழி தோண்டமுடியுமா? நான் இன்னொரு கேள்வி போடுகிறேன். தெரிந்தால் பதில் சொல்லு, இல்லாவிட்டால் 'தெரியாது' என்று ஒப்புக் கொள்ளு.

இரண்டாவது கோமாளி: சொல்லப்பா சொல்.

முதல் கோமாளி: கொத்தன், கப்பல் செய்பவன், அல்லது ஆசாரி- இவர்களைக் காட்டிலும் எவன் வன்மையோடு கட்டுமானம் செய்கிறவன்?

இரண்டாவது கோமாளி: தூக்குமரம் செய்கிறவன் தான். ஆயிரம் குடிகள் செத்தபிறகும், அது நிலைத்து நிற்கிறது.

முதல் கோமாளி: உன்னுடைய விகடம் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. தூக்குமரம் நல்லதைத்தான் செய்கிறது. அது எப்படி நல்லது செய்கிறது? கெட்டதைச் செய்கிறவர்களுக்கு அது நல்லதைச் செய்கிறது. ஆனால், கோயிலைக் காட்டிலும் தூக்கு மரம் வன்மையுடையது என்று சொல்லி நீ கெட்டதைச் செய்கிறாய். ஆகையினால், உனக்குத் தூக்கு மரம் நல்லது செய்யலாம்; வா, வா.

இரண்டாவது கோமாளி: "கொத்தன், கப்பல் செய்பவன் ஆசாரி-இவர்களைக் காட்டிலும் வன்மையோடு கட்டுமானம் செய்பவன் யார்?"

முதல் கோமாளி: ஆ, அதைச் சொல்லு, சொன்ன பிறகு நுகத்தடியை அவிழ்த்து வை.

இரண்டாவது கோமாளி: இப்போது சொல்ல முடியும்.

முதல் கோமாளி: ஊம்.

இரண்டாவது கோமாளி: ஐயோ, முடியாது.

[ஹாம்லெட், ஹோரேஷியோ தூரத்தில் வருகிறார்கள்.]

முதல் கோமாளி: உன் மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ளாதே. அசட்டுக் கழுதையை அடித்துத் திருத்த முடியாது. அடுத்த தடவை இந்தக் கேள்வியை யாராவது கேட்டால், 'சவக்குழி தோண்டுபவன்' என்று பதில் சொல்; அவன் செய்யும் வீடுகள் கர்த்தர் தீர்ப்புச் சொல்லும் நாள் வரையில் நிலைத்திருக்கும். போ, போ, யோவானிடம் போய் எனக்கு சாராயம் வாங்கி வா.

[இரண்டாவது கோமாளி போகிறான், முதல் கோமாளி குழி தோண்டிக் கொண்டே பாடுகிறான்.]

"இளமையிலே, காதல் செய்தபோது, நான்,
காதல் செய்த போது,
இனிமை, வெகு இனிமை யென்றென்று நினைத்தேன்
கண்ணாலம் கட்டிக்க, ஓ நல்ல நேரம்
ஆ! நல்ல நேரம்
ஓ! கண்ணாலம்! கண்ணாலம்!

ஹாம்லெட்: இந்தப் பயலுக்கு உணர்ச்சி என்பது கிடையாதா? சவக்குழி தோண்டும் போதா பாட்டு?

ஹோரேஷியோ: பழக்கத்தினால் வருகிற எளிமை அது.

ஹாம்லெட்: சரிதான், வேலை செய்யாத கனவான்தான் இதோடு நாகுக்காக இருக்க முடியும்.

முதல் கோமாளி: [பாடுகிறான்]
முதுமை, கள்ளத்தனமாக நடந்துவந்து,
என்னை உடம்புப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டது
பிடித்து, என்னைக் குழிக்குள் தள்ளிவிட்டது,
இளமை என்ற ஒன்றை மறந்தே போனேன்.
[மண்டையோடு ஒன்றைத் தூக்கி எறிகிறான்.]

ஹாம்லெட்: அந்த மண்டையோட்டுக்குள்ளே, ஒரு காலத்தில் ஒரு நாக்கு இருந்தது, பாடத் தெரிந்த நாக்கு. அந்த மண்டையோட்டை இந்த அயோக்கியன் எப்படிப் படார் என்று தரையில் எறிகிறான், கெய்ன், கழுதையின் முகவாய்க் கட்டை எலும்பால் அடித்து, முதல் கொலை செய்தது போல், அது ஒரு அரசியல் வாதியின் மண்டையாயிருக்கலாம். கடவுளுக்குத் தண்ணீர் காட்டக்கூடிய மண்டை அது, அதற்குத் தண்ணீர் காட்டுகிறான் இந்தக் கழுதை.

ஹோசேஷியோ: அல்லது அரசவையிலுள்ள ஒரு பிரபுவின் மண்டையோடாக இருக்கலாம். "வந்தனம், அருமைப் பிரபு! தாங்கள் செளக்கியந்தானே, உத்தம பிரபு" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த மண்டையாக இருக்கலாம். குதிரையை இரவல் வாங்குவதற்காக. அதைப்பற்றி இப்படி அப்படி என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணின ஒரு பிரபுவின் மண்டையாயிருக்கலாம்.

ஹோரேஷியோ: இருக்கலாம், பிரபு.

ஹாம்லெட்: நல்லது. அப்பேர்ப்பட்ட மண்டை இப்பொழுது புழுச் சீமாட்டியிடம் இப்படி உருளுகிறது, குழிதோண்டுகிறவர்களுடைய மண்வெட்டியால் மொத்துறுகிறது, அழகாகச்

சுற்றுக்கிறது, என்ன புரட்சி இது! இதைப் பார்க்கக் கொடுத்துவைக்க வேண்டுமே. இந்த எலும்புகள் கிட்டிப்புள் விளையாடவா பயன்பட வேண்டும்? அவ்வளவு விலை மலிந்தவையா அவை? இதை நினைக்கும்போதே என் எலும்புகளுக்குள் வலி ஏற்படுகிறது.

முதல் கோமாளி: [பாடுகிறான்.]

ஒரு கோடலி, ஒரு மண்வெட்டி,
போர்த்துவதற்கு ஒரு போர்வை,
ஓ, களிமண்ணிலே ஒரு புதைக்குழி,
இவ்வளவும் இந்த விருந்தாளிக்கேற்ற மரியாதை.
[இன்னொரு மண்டையோட்டை எடுத்து வீசுகிறான்.]

ஹாம்லெட்: அதோ இன்னொரு மண்டையோடு; ஒரு வக்கீலுடை மண்டையோடாக இருக்கலாம் அது, அவருடைய நுணுக்கங்கள், சட்டங்கள், வாதப் பிரதிவாதங்கள், தந்திரங்கள்-எல்லாம் எங்கே போயின? இந்தப் பயல் அந்த மண்டையோட்டை உருட்டுகிறானே, அதைத் தடுக்க வக்கீலுக்கு வாயில்லையே. 'உன்பேரில் எனக்கு வியாஜ்ஜிய மூலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்று சொல்ல முடியவில்லையே, ஊம்! இந்த மனிதன், உயிருள்ள காலத்திலே, நில லேவாதேவி செய்தவனாயிருந்திருக்கலாம். பத்திரங்கள், முறிகள், ஆவணங்கள்-இவையெல்லாம் அவன் துறந்துவிட்டான். அவனுடைய அழகிய மண்டைக்குள்ளே இப்போது மிஞ்சி நிற்பதென்ன? அழகிய மண். அவன் வாங்கிக் குவித்த கிரயப்பத்திரங்களை இந்தச் சவப்பெட்டிக்குள் வைக்க முடியாது. அத்தனை பத்திரங்களுக்கு வாரீஸான இவனுக்கு இந்தப் பெட்டிதானா மிச்சம்!

ஹோரேஷியோ: அதற்கு மேல் ஒரு இம்மி அவனுக்குக் கிடையாது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: ஆட்டுத்தோலில்தானே பத்திரங்கள் செய்கிறார்கள்?

ஹோரேஷியோ: ஆம், கன்றுக்குட்டியின் தோலிலும் செய்கிறார்கள்.

ஹாம்லெட்: இப்படி அமரத்துவத்தை நாடுபவர்கள் வெறும் ஆடுகள், கன்றுக்குட்டிகள். நான் இந்தப் பயலோடு பேசிப்பார்க்கிறேன்?

அப்பா, யாருடையது இந்தக் குழி?

முதல் கோமாளி: என்னுடையது, ஐயா?

"ஓ, களிமண்ணிலே ஒரு புதைக்குழி, இவ்வளவும் விருந்தாளிக்கேற்ற மரியாதை."

ஹாம்லெட்: அது உன்னுடையதென்றே நினைக்கிறேன், ஏனெனில், நீ அதில் படுத்திருக்கிறாயல்லவா?

முதல் கோமாளி: நீங்கள் வெளியிலிருக்கிறீர்கள், ஐயா. ஆகையால் குழி உங்களது அல்ல; என் சம்பந்தப்பட்டமாட்டில், நான் அதில் படுத்திருக்கவில்லை என்றாலும் அது என்னுடையது.

ஹாம்லெட்: உன்னுடையதென்று சொல்லி நீ பொய் சொல்லுகிறாய், அது செத்தவர்களுக்கு, உயிருள்ளவர்களுக்கல்ல, ஆகையால், நீ ஒரு பொய்யன்.

முதல் கோமாளி: ஐயா, அது உயிருள்ள பொய்.

ஹாம்லெட்: எந்த மனிதனுக்காக அதைக் தோண்டுகிறாய்?

முதல் கோமாளி: ஒரு மனிதனுக்கும் அல்ல, ஐயா.

ஹாம்லெட்: அப்படியானால், எந்தப் பெண்ணுக்காக?

முதல் கோமாளி: பெண்ணுக்கு மல்ல.

ஹாம்லெட்: யாரை அதிலே புதைக்கப் போகிறார்கள்?

முதல் கோமாளி: பெண்ணாயிருந்தவளை, அவள் இறந்துவிட்டாள். அவள் ஆன்மா அமைதியடையட்டும்.

ஹாம்லெட்: பரிபூரண அயோக்கியன்! நாம் துல்லியமாகப் பேசாவிட்டால், தொலைந்தோம். ஹோரேயோ, சென்ற மூன்று வருஷங்களாக நான் கவனித்து வருகிறேன். சாமானிய மக்களும் கனவான்களாகிவிட்டார்கள்-எவ்வளவு காலமாகக் குழி வெட்டியிருக்கிறாய்?

முதல் கோமாளி: வருஷத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் போர்ஷன்பிராலை காலஞ்சென்ற ஹாம்லெட் அரசர் முறியடித்த நாளில் நான் இந்த வேலைக்கு வந்தேன்.

ஹாம்லெட்: அது நடந்து எவ்வளவு காலம் இருக்கும்?

முதல் கோமாளி: இது தெரியாதா உங்களுக்கு! எந்த முட்டாளுக்கும் தெரியுமே. அந்த தினத்தில்தான் இளவரசர் ஹாம்லெட் பிறந்தார். அவர் தான் பைத்தியம் பிடித்தால், இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறாரே.

ஹாம்லெட்: அப்படியா? எதற்காக அவரை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினார்கள்?

முதல் கோமாளி: ஏனா? அவருக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. அறிவைத் திரும்பி பெறுவதற்காக அங்கே போயிருக்கிறார். அறிவைத் திரும்பிப் பெறாவிட்டாலும், அந்த நாட்டில் அதைப் பற்றி கவலைப்பட மாட்டார்கள்.

ஹாம்லெட்: ஏன்?

முதல் கோமாளி: அவரிடம் அறிவில்லையென்று அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. அங்குள்ளவர்கள் எல்லோரும் அவரைப்போலவே பைத்தியம் பிடித்தவர்கள்.

ஹாம்லெட்: அவருக்கு எப்படி பைத்தியம் பிடித்தது?

முதல் கோமாளி: அது ஒரு விசித்திரம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஹாம்லெட்: என்ன 'விசித்திரம்'?

முதல் கோமாளி: அறிவை இழப்பதிலேயே ஒரு விசித்திரம்.

ஹாம்லெட்: எங்கே?

முதல் கோமாளி: ஏன், இங்கே தான், டென்மார்க்கில். முப்பது ஆண்டுகளாக நான் குழி தோண்டியாய் இங்கே இருந்திருக்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: எவ்வளவு காலம் பூமிக்குள் கிடந்தால் ஒரு மனிதன் அழக முடியும்?

முதல் கோமாளி: சாவதற்கு முன் அவன் அழகவில்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம்- பல பிரேதங்கள் அழகியே வருகின்றன. குழிக்குள் இறங்குவதற்குள் அவை உலைந்து போகின்றன. சாதாரணமாக, ஒரு மனிதன் அழக எட்டு, ஒன்பது வருஷம் பிடிக்கும். தோல் பாடம் போடுகிறவர்கள் அழகுவதற்கு ஒன்பது வருஷம் ஆகிறது.

ஹாம்லெட்: ஏன்? அவர்களுக்கு மாத்திரம் அதிக காலமா?

முதல் கோமாளி: ஐயா, அது தெரியாதா? அவனுடைய தோல் பாடமான தோல். ஆகையால் தண்ணீர் அதனுள் லகுவாக நுழைவதில்லை. உங்கள் தண்ணீர்தானே உங்கள் செத்த உடம்பை அழக வைப்பது. இங்கே ஒரு மண்டையோடு இருக்கிறது. இருபத்து மூன்று வருஷம் இது பூமிக்குள்ளேயே இருந்திருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: யாருடையது அது?

முதல் கோமாளி: ஒரு பைத்தியத் தேவடியாள் மகனுடையது அது. யாருடையது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

ஹாம்லெட்: எனக்குத் தெரியாது.

முதல் கோமாளி: பித்துக் கொண்ட அயோக்கியப்பயல் அவன், பாழாய்ப் போகவேண்டும். அவன் ஒரு காலத்தில் என்னுடைய தலைமேல் ஒரு ஜாடி சாராயத்தை ஊற்றினான் அவன் ஆஸ்தான கோமாளியாயிருந்தானே-யோரிக்-அவனுடைய மண்டையோடே தான் அது.

ஹாம்லெட்: இதுவா?

முதல் கோமாளி: இதுவே.

ஹாம்லெட்: நான் பார்க்கிறேன். (மண்டையோட்டைக் கையில் எடுக்கிறான்.)

ஐயோ, பாவம், யோரிக்! ஹொரேயோ, அவனை எனக்குத் தெரியும்; எல்லையில்லாத வேடிக்கைக்காரன், அருமையான கற்பனை நிறைந்தவன்; ஆயிரம் தடவை என்னை அவன் முதுகில் சுமந்திருக்கிறான்; இப்போதோ, அதைப் பார்க்கும் போதே வெறுப்புத் தட்டுகிறது! என்னுடைய ரத்தம் கொதிக்கிறது. இதோ இங்கேதான் அவனுடைய உதடுகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவகைளை எத்தனைதரம் நான் முத்தயிருப்பேன்-உன்னுடைய நையாண்டி எங்கே? உன்னுடைய பஞ்சு வெட்டல் எங்கே? உன்னுடைய இசைப் பாடல்கள் எங்கே? மேஜையிலிருப்பவர்களைச் சிரித்து வெடிக்கச் செய்த உன்னுடைய விகட வீச்சுகள் எங்கே? பல்லை இளித்துக் கொண்டிருக்கும் உன்

மண்டையோட்டைப் பார்த்துப் பரிகாசம் செய்ய ஒருவரும் இப்போது இல்லை. இப்போது என்னுடைய சீமாட்டியின் அறைக்குப் போ; போய், முகத்துக்கு அவள் ஒரு அங்குலப்பூச்சுப் பூசினாலும், இந்த அழகு நிலைக்குத்தான் வர வேண்டும் என்பதைச் சொல்; அதைக்கேட்டு அவள் சிரிக்கட்டும்-ஹொரேஷியோ, ஒன்று நீ சொல்ல வேண்டும்.

ஹொரேஷியோ: அது என்னது பிரபு?

ஹாம்லெட்: அலெக்ஸான்டர், புதைந்த பிறகு, இப்படித்தான் இருந்தார் என்று நினைக்கிறாயா?

ஹொரேஷியோ: ஆம்

ஹாம்லெட்: இப்படி நாரிக் கொண்டா? சீ!
[மண்டையோட்டைக் கீழே வைக்கிறான்]

ஹொரேஷியோ: அப்படித்தான், பிரபு.

ஹாம்லெட்: என்ன கேவலமான முடிவை அடைகிறோம், ஹொரேஷியோ, கற்பனைக் கண்ணால் பின் தொடர்ந்து பார்த்தால், பெருந்தன்மை நிறைந்த அலெக்ஸான்டருடைய உடல் தூசி ஒரு அங்குல குழியின் ஓட்டையை அடைத்துக் கொண்டிருக்கும் போலிருக்கிறதே.

ஹொரேஷியோ: அப்படிப் பார்ப்பது வேடிக்கைப் பார்வையல்லவா.

ஹாம்லெட்: இல்லை, இல்லைவே இல்லை. பௌவியத்தோடு, அலெக்ஸான்டரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றால், ஒன்று பிடிபடும். அலெக்ஸான்டர் மாண்டான், அலெக்ஸான்டர் புதைக்கப்பட்டான்; அலெக்ஸான்டர் மண்ணோடு மண்ணானன்; மண் பூமியைச் சேர்ந்தது; பூமியிலிருந்து களிமண் எடுகிறோம்; அந்தக் களிமண்ணைக் கொண்டு, சாராயப்பீப்பாயிலுள்ள ஓட்டையை அடைக்கலாமல்லவா?

மன்னாதி மன்னன் ஸீசர் செத்தான், களி மண்ணானன். சுவரிலுள்ள ஓட்டை வழியாக ஊதைக் காற்றுடிக்கிறது, ஸீசரின். களிமண்ணைக் கொண்டு அந்த ஓட்டையை அடைக்கலாம். ஓ! உலகத்தையெல்லாம் அச்சுறுத்திய அந்த மண், ஓட்டையை அடைத்துக் குளிரைப் போக்குவதா!

ஆனால், சம்மா இரு! இதோ அரசர் வருகிறார்.

[பாதிரிமர்கள் ஊர்வலமாக வருகிறார்கள்; ஓபீலியாவின் பிரேதம், லயேர்ட்டஸும், இழுவ கொண்டாடுகிறவர்களும் பின் தொடர, வருகிறது; அரசன், ராணி, பரிவாரங்களோடு வருகிறார்கள்.]

அரசி, ஆஸ்தான பிரபுக்கள்; யாரை அவர்கள் பின்தொடர்ந்து வருகிறார்கள்? இதிலிருந்து தெரிவது என்னவென்றால், செத்தவர் தன்னுடைய உயிரைத் தானே மாய்த்திருக்க வேண்டும். அந்தஸ்த்துள்ளவராகவுமிருந்திருக்க வேண்டும். நாம் கொஞ்ச நேரம் மறைந்து நின்று கவனிப்போம்.

[ஹொரேஷியோடு மறைகிறான்.]

லயேர்ட்டஸ்: வேறு என்ன சடங்கு?

ஹாம்லெட்: பார், அதுதான் லயேர்ட்டஸ், உயர்ந்த பண்புடையவன்.

லயேர்ட்டஸ்: வேறு என்ன சடங்கு?

பாதிரியார்: எங்களுக்கு அதிகாரமிருக்குமளவு அவளுடைய ஈமச் சடங்குகளை விரித்துவிட்டோம்; அவள் மரணம் சந்தேகத்துக்குரியது; அரசனது ஆணையில்லையென்றால், ஒருவித சடங்குமில்லாமல், கடைசித் தீர்ப்பு வரை, அவள் மண்ணிலேயே கிடக்க வேண்டியவள்; பிரார்த்தனைக்கு பதிலாக, கருங்கல்லையும், கூழாகற்களையும் அவள் மேல் ஏறிய வேண்டியது தான் முறை; ஆனால், அவளுக்கோ கன்னி மாலைகள், மணிகள் எல்லாம் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

லயேர்ட்டஸ்: வேறு ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லையா?

பாதிரி: மேல் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. அமைதியோடு மரணமடைந்த ஆன்மாக்களுக்கு பாடவேண்டிய பாடல்களை, அவளுக்குப் பாடுவது தகாது. அப்படிச் செய்தால் இறந்தவர்களை நிந்தித்தது போலாகும்.

லயேர்ட்டஸ்: அவளைக் குழியில் இறக்குங்கள்:-அவளுடைய அழகிய மாசற்ற மேனியிலிருந்து வயலெட் பூக்கட்டும்! கருமிப் பாதிரியே, உமக்குச் சொல்லுகிறேன்;- நீர் ஊளையிட்டு அவதிப்படும் போது, எனது தங்கை ஒரு தேவதூதனாக இருப்பாள்.

ஹாம்லெட்: என்ன, அழகி ஒபீலியாவா?

ராணி: இனியவளுக்கு இனிமை பிறக்கட்டும்; கடவுள் காப்பாற்றுவாராக.
[பூக்களைத் தூவுகிறாள்.]

நீ எனது ஹாம்லெட்டின் மனைவியாவாய் என்று நம்பியிருந்தேன். இனிய இளங்கன்னியே, உன் திருமண மஞ்சத்துக்கப் பூவலங்காரம் செய்ய நினைத்தேன், உன் சவக்குழிக்குப் பூத்தூவ நினைத்ததில்லை.

லயேர்ட்டஸ்: ஓ, மும்மடங்கு பொங்கும் சோகமே, தன் அயோக்கியச் செயலால் உன் அறிவைக் குலைத்தவன் பாழும் தலையிலே, நீ விழு. பன் மடங்கு மும்மடங்காக விழு-மண்ணைப் போடுவதைக் கொஞ்சம் நிறுத்து, அவளை என் கைகளால் மீண்டும் ஒரு முறை ஆலிங்கனம் செய்யவேண்டும்.

[குழிக்குள் தாவுகிறான்.]

இப்பொழுது, மண்ணைப்போடு, உயிருள்ளவர் மேலும், செத்தவர் மேலும், மண்ணைப்போடு, போட்டுக் கொண்டே இரு. அது மலைமாதிரிக் குவிந்து பெலியன் மலையையும், ஒலிம்பஸ் மலையையும் மீறி நிற்கட்டும்.

ஹாம்லெட்: [முன்னால் வருகிறான்]

இவ்வளவு அழுத்தமான சேகம் உடையவன் யார்? அவனுடைய சோகப் பேச்சு, விண்ணில் உலாவும் நகூத்திரங்களை மயங்க வைக்கிறதே வியப்பால் குத்துண்டதைப்

போல் அந்த நக்சத்திரங்கள் சோகக் குரலைக் கேட்டு ஸ்தம்பித்து நிற்கின்றனவே, இது தான் நான்-டேனியன் ஹாம்பெல்ட்.

[குழிக்குள் பாய்கிறான்]

லயேர்ட்டஸ்: உனது ஆன்மா பேய்க்கு இரையாகட்டும்.

[அவனைப் பிடிக்கிறான்]

ஹாம்பெல்ட்: உனக்கு நல்ல பிரார்த்தனை செய்யத்தெரியவில்லையே. உன் கையை என் கழுத்திலிருந்து எடு. ஏனெனில், நான் கோபக்காரனுமல்ல, முரடனுமல்ல, என்றாலும், என்னுள் அபாயகரமான ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது, அதைக் கண்டு விவேகிகள் அஞ்சுவார்கள். எடு கையை!

அரசன்: அவர்களைப் பிரித்து விடுங்கள்.

ராணி: ஹாம்பெல்ட். ஹாம்பெல்ட்!

எல்லோரும்: கனவான்களே,-

ஹொரேஷியோ: பிரபு, சும்மா இருங்கள்.

[வேலைக்காரர்கள் விலக்கிவிட, இருவரும் குழியை விட்டு வெளியேறுகிறார்கள்.]

ஹாம்பெல்ட்: ஏன், ஏன் கண்கள் கொட்டாமல் போகும் வரையில், இந்த விஷயத்தைப்பற்றி அவனோடு போராடுவேன்.

ராணி: ஓ மகனே, எந்த விஷயத்தைப்பற்றி?

ஹாம்பெல்ட்: நான் ஒபீலியாவைக் காதலித்தேன்; நாற்பதினாயிரம் சகோதரர்களின் அன்பு என்னுடைய காதலுக்கு ஈடாகாது-அவளுக்காக நீ என்ன செய்துவிடுவாய்?

அரசன்: ஓ, அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது, லயேர்ட்டஸ்.

ராணி: கடவுளுக்காக, அவனைச் சும்மா விட்டுவிடு.

ஹாம்பெல்ட்: அட்டா, என்ன செய்துவிடுவாய் என்பதைக் காட்டு, அழுவாயா? போரிடுவாயா? பட்டினியிருப்பாயா? உன்னையே கிழித்துக் கொள்வாயா? ஆற்றைக் குடிப்பாயா? முதலையை உண்பாயா? நான் அதையெல்லாம் செய்வேன். இங்கு அழுவதற்கா வந்திருக்கிறாய்? அவள் சவக் குழியில் குதித்து, என் மானத்தைக் கெடுக்க? அவனோடு உன்னையும் புதைப்போம்; என்னையும் புதைக்கட்டும். ஏதோ மலைகளைப்பற்றி உளறினாயே, கோடிக்கணக்கான காணி நிலமண்ணை, நம்மேல் அவர்கள் போட்டும். அந்த மண்குவியல் சூரிய மண்டலத்தை எட்டு ஓசாமலையை ஒரு பரு மாதிரியாக்கட்டும்! இல்லை, உனக்கு எவ்வளவு பீத்தத் தெரியுமோ, அவ்வளவு தெரியும் எனக்கும்.

ராணி: இரு வெறும் பைத்தியம்; இப்படியே கொஞ்ச நேரம் அந்த ஜன்னி வேலை செய்யும்; பிறகு ஒரு அமைதி பிறந்துவிடும். தங்கப் பார்ப்புகளை பொரித்த பெண் புறா, அவைகளைக் கண்டவுடன் எப்படி அமைதியடையுமோ, அப்படி அவனுக்கும் அமைதி வந்துவிடும்.

ஹாம்ஸெட்: கேட்கிறீர்களா, ஐயா? எதற்காக என்னை இப்படி நடத்துகிறீர்கள்? எப்போதுமே நான் உங்களிடம் அன்பு செலுத்தியவன் - ஆனால், அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை: ஹொர்க்குலீஸே வந்து தடுத்தாலும், பூனை "மியாவ், மியாவ்" என்பதை விடாது, நாய் குரைப்பதையும் விடாது.

அரசன்: ஹொரேஷியோ, அவனை கவனித்துக் கொள்.

[ஹொரேஷியோ போகிறான்.]

[ஸயேர்ட்டைஸப் பார்த்து]

உன் பொறுமையை இழந்து விடாதே, நாம் நேற்றிரவு பேசிய பேச்சை நினைவில் வைத்துக்கொள்.

மேல்கொண்டு கவனிக்க வேண்டியதை கவனிப்போம்.

அருமை கொட்டூட், உன் மகனை காவல் காக்க ஒரு ஆளைப் போட்டுக் கொள்-

இந்த சவக்குழிக்கு ஒரு நிரந்தரச் சின்னம் எழுப்ப வேண்டும்.

ஒருமணி நேர சாந்தியாவது நமக்கு வேண்டும். அதுவரையில் பொறுமையோடிருப்போம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி 2. அரண்மனையில் ஒரு அரங்கு

[ஹாம்ஸெட், ஹொரேஷியோ வருகிறார்கள்.]

ஹாம்ஸெட்: ஐயா, இதைப்பற்றி இவ்வளவு போதும்; இனி அதைப் பார்ப்போம்; உங்களுக்கு எல்லாம் நினைவிலிருக்கிறதல்லவா?

ஹொரேஷியோ: நன்றாகக் கேட்டீர்கள், பிரபு?

ஹாம்ஸெட்: ஐயா, எனது இதயத்தில் தூங்காத ஒரு போராட்டம் இருந்தது; குட்டையில் அடைத்த கலகக்காரர்களைக் காட்டிலும் மோசமான நிலையிலிருந்தேன். முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டேன்; முரட்டுத்தனம் வாழ்க! ஏனெனில் நான் முன் கூட்டிப் போட்ட திட்டம் நிறைவேறாமல் போய்விடுகிறது. ஆனால் அசட்டுத்தனமாக நாம் செய்கிற காரியம் வெற்றியைக் கொடுத்துவிடுகிறது; இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறதென்றால்;- நாம் எத்தனை தீட்டுத் தீட்டினாலும். நமது நோக்கங்கள் கூற்றமையாகி உருவாவது, நம்மால் அல்ல, தெய்வாதீனத்தால்தான்.

ஹொரேஷியோ: அது முற்றிலும் உண்மை.

ஹாம்ஸெட்: கப்பலில் என்னுடைய அறையிலிருந்து எழுந்து, எனது மேலாடையைக் கழுத்தில் சுற்றி கொண்டு, இருட்டிலே அவைகளைத் தேடித் துளாவினேன்; நினைத்தது கிடைத்தது; அந்தக் கட்டு கையில் பட்டது. அதை எடுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் என் அறைக்குச் சென்றேன். மனசை தைரியப்படுத்திக் கொண்டு, பண்பாட்டை மறந்து, அந்த மூட்டையிலுள்ள அரசு முத்திரையை உடைத்து, உள்ளிருக்கும் லிகிதத்தைப் படித்தேன். ஹொரேஷியோ, அதில் என்ன எழுதியிருந்தது, தெரியுமா? - அரசனின்

அயோக்கியத்தனம்!- அதில் ஐயத்துக்கிடமில்லாமல் ஒரு கட்டளையிட்டிருந்தது. டென்மார்க்கின் நன்மை, இங்கிலாண்டின் நன்மை, இவைகளை உத்தேசித்து அபாயம் நிறைந்த என் தலையைக் கோடாரியால் உடனே வெட்டி வீழ்த்த வேண்டும் என்று கண்டிருந்தது. விகிதத்தைப் பார்த்தவுடன், இடைவேளை கொடுக்காமல் உடனடியாக சிரச்சேதம் செய்ய வேண்டுமென்பதே கட்டளை.

ஹொரேஷியோ: இது உண்மைதானா?

ஹாம்லெட்: கட்டளை இதோ இருக்கிறது. நீயே பின்னால் படித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்; நான் என்ன செய்தேன் என்பதைக் கேள்.

ஹொரேஷியோ: சொல்லுங்கள்.

ஹாம்லெட்: இப்படி அயோக்கியர்களுடைய வலையில் நான் சிக்குண்டிருக்கும்போது, நான் சொல்லாமலே, என் மூளை வேலை செய்யத் தொடங்கியது. உட்கார்ந்து, இன்னொரு கட்டளையைக் கற்பனை செய்து, அதை அழகாக எழுதினேன். நானும் ஒரு காலத்தில், அழகாகத் தெளிவாக எழுதுவதை கேவலம் என்று நினைத்தேன், நம் அரசியல்வாதிகளைப்போல, அந்தப் பாடத்தை மறந்துவிட்டு, இந்தக் கட்டளையைத் தெளிவாகக் கஷ்டப்பட்டு எழுதினேன். ஆனால், அதனால் நல்ல பயன் கிடைத்தது; நான் என்ன எழுதினேன் என்று தெரிய விரும்புகிறாயா?

ஹொரேஷியோ: ஆம், பிரபு.

ஹாம்லெட்: டென்மார்க் அரசர் தனது சிற்றரசனாகிய இங்கிலாந்து வேந்தனுக்கு எழுதுவது:- இருவருக்கும் இடையில் ஆல்போல் அன்பு தளிர்க்க வேண்டுமென்றும், இருகாடுகளிலும், சாந்திதேவி, கோதுமை மாலையணிந்து, வீற்றிருக்க வேண்டும் என்றும், இரு அரசர்களும் நட்பால் இணைந்து நிற்க வேண்டுமென்றும் இத்தியாதி விவரங்களைக் குறித்துவிட்டு கடிதம் வந்து சேர்ந்ததும், யாதொரு விவகாரமும் இல்லாமல், காலதாமதம் செய்யாமல், கடிதம் கொண்டு வந்தவர்களை உடனடியாகக் கொன்றுவிட வேண்டும் என்றும் எழுதினேன்.

ஹொரேஷியோ: இந்த கடிதத்துக்கு எப்படி முத்திரை வைத்தீர்கள்?

ஹாம்லெட்: ஏன், அதிலுங் கூடத் திருவருள் உதவியது என்னுடைய பையில் என் தந்தையின் முத்திரை மோதிரம் வைத்திருந்தேன். கடிதத்தை, முன்போலவே, மடித்துக் கையொப்பமிட்டு, முத்திரையிட்டு, கட்டுக்குள் பத்திரமாக வைத்துவிட்டேன், மாறுபாடு தெரியாதபடி, அடுத்தநாள், பகல் கொள்ளைக்காரர்களோடு போர் நடந்தது. அதற்குப்பின் என்ன நடந்தது என்று உனக்குத்தான் தெரியுமே.

ஹொரேஷியோ: அப்படியானால், கில்டென்ஸ்டெர்னும் ரோஸென்சுரான்ஸும் தொலைந்தார்கள்.

ஹாம்லெட்: ஏனப்பா. ஆர்வத்தோடு இந்த அலுவலுக்கு வந்தார்கள் அவர்கள்தாமே; அவர்கள் எனக்கு நெருங்கியவர்கள் அல்ல; அவர்களுடைய அழிவு அவர்கள் தேடிக் கொண்டீதே. இரண்டு மாபெருஞ் சக்திகளுக்கு இடையே, நீசர்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டால், அபாயந்தான்.

ஹொரேஷியோ: என்ன அரசன் இவன்!

ஹாம்லெட்: அரசனைக் கொன்று, என் தாயை விபசாரியாக்கி, என் ஆசையில் மண்ணைப்போட்டு, என் உயிரைத் தூண்டில் போட்டுப் போக்கத் துணிந்த இவனை என் கையால் துவம்ஸம் செய்ய வேண்டாமா? இந்தப் புற்றுநோய் வளர்ந்து இன்னும் கெடுதி விளைவிக்காமல் தடுக்க வேண்டாமா?

ஹோரேஷியோ: இங்கிலன்டில் நடந்த செய்திகளை விரைவில் அரசன் தெரிந்துகொள்வான்.

ஹாம்லெட்: ஆம், விரைவில் தெரிவதற்கு முன்னுள்ள இடைக்காலம் என்னுடையது. 'ஒன்று' என்று சொல்லுவதற்குள் ஒரு மனிதனுடைய உயிர் போய்விடலாம். ஆனால், ஹோரேஷியோ, தன்னை மறந்து நான் லயேர்ட்டலோடு நடந்து கொண்டதைப் பற்றி வருந்துகிறேன். ஏனெனில், என்னுடைய லக்ஷியத்தின் பிரதிபிம்பமாக அவன் விளங்குகிறான். அவனுடைய தயவை நாடுவேன். ஆனால், அவனுடைய சோகத்தின் இறுமாப்பு எனக்குப் பொல்லாத கோப மூட்டி விட்டது.

ஹோரேஷியோ: இருங்கள்! இங்கே வருவது யார்?
[ஆஸ்ரிக் வருகிறார்.]

ஆஸ்ரிக்: மேன்மை தங்கிய பிரபு, தங்களது டென்மார்க் வரவு நல்வரவாகுக.

ஹாம்லெட்: ஐயா, என்னுடைய பணிவான வந்தனம். (ஹோரேஷியோவைப் பார்த்து) இந்தப்பட்டுப் பூச்சியை உனக்குத் தெரியுமா?

ஹோரேஷியோ: (ஹாம்லெட்டைப் பார்த்து) தெரியாது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: (ஹோரேஷியோவைப் பார்த்து) நீ நல்லவன். அவனைத் தெரிந்துகொள்வதே பாவம். அவனுக்கு அதிகமான நிலங்கள் உண்டு. செழிப்பானவை; மிருகங்களுக்கு நேந்தன் மிருகமாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவனுடைய நண்டு மன்னனுக்கு விருந்தாகிறது. சரியான அண்டங்காக்காய் இவன், அழுக்கு நிறைந்தவன்.

ஆஸ்ரிக்: இனிய பிரபுவே, தங்களுக்கு ஒழிவு நேரமிருந்தால், அரசர் அனுப்பிய செய்தியைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

ஹாம்லெட்: ஐயா, செய்தியை, பயபக்தியோடு ஏற்றுக்கொள்கிறேன். உங்கள் தொப்பியை சரியாகப் பயன்படுத்துங்கள்; அது இருக்க வேண்டிய இடம் தலையல்லவா.

ஆஸ்ரிக்: பிரபுவுக்கு என் வந்தனம். மிகவும் வெப்பமாகத்தானிருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: இருந்தாலும், புழுக்கமாகவும் சூடாகவும் இருக்கிறது எனக்கு.

ஆஸ்ரிக்: ரொம்ப, ரொம்ப, பிரபு. புழுக்கம் போல்தானிருக்கிறது. அதை எப்படிச் சொல்லுவதென்று தெரியவில்லை. ஆனால், பிரபு, அரசர் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார். தங்களைப் பணயமாக வைத்து ஒரு பெரிய பந்தயம் போட்டிருக்கிறாராம். ஐயா, விஷயம் இதுதான்-

ஹாம்லெட்: நான் சொன்னதை மறந்து விடாதீர்கள்.

[தொப்பியைத் தலையிலணியும்படி சமிக்கை காட்டுகிறான்]

ஆஸ்ரிக்: இல்லை, அருமைப்பிரபு, தொப்பியில்லாமலிருப்பது எனக்கு சுகமாகத் தானிருக்கிறது. ஐயா, அரச சபைக்கு லயேர்ட்டஸ் புதிதாக வந்திருக்கிறார். மிகச் சிறந்த கனவான், மென்மையானவர், திறமைசாலி; உணர்ச்சியோடு பேசுவதாக இருந்தால், பிரபுத்துவத்தின் சித்திரம் என்றுதான் அவரைச் சொல்ல வேண்டும். ஒரு கனவானுக்கிருக்க வேண்டிய அரிய குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமைந்தவர் என்று அவரைப்பார்த்தாலே தாங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஹாம்லெட்: ஐயா, உங்கள் வருணனைபோல் அவருடைய இலக்கணம் பழுதுபடவில்லை. அவருடைய குணங்களின் ஜாப்தாவை எடுத்துச்சொல்லுவதற்கு கணித சாஸ்திரமே தயங்கும். சொன்னாலும், அது அதிருப்தியாய்த் தானிருக்கும். அவரை வர்ணிக்கும் போது, அவர் ஓர் விலை உயர்ந்த ஆன்மா என்று சொல்ல வேண்டும்; அவருக்கு நிகரானவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால், கண்ணாடியிலுள்ள அவர் நிழலைத்தான் பார்க்க வேண்டும். அவரைப் போல நடக்க விரும்பும் போலிகள், வெறும் நிழல்களே.

ஆஸ்ரிக்: பிரபு, அவரைப் பற்றி பேசும் வாசகம் மாசற்றது.

ஹாம்லெட்: பயப்படுகிறீர்களோ, ஐயா? நம்முடைய ஊத்தை வாயால் அவரைப் பற்றிப் பேசுவானேன்?

ஆஸ்ரிக்: ஐயா?

ஹொரேஷியோ: இன்னொரு மொழியில் பேசினால் விளங்காதா? முயன்றால் உங்களுக்குத் தெரிந்துவிடும்.

ஹாம்லெட்: இவரைப்பிடித்து அனுப்பியதன் காரணம் என்ன?

ஆஸ்ரிக்: லயேர்ட்டஸ் தானே.

ஹொரேஷியோ: (ஹாம்லெட்டைப் பார்த்து) அவருடைய சரக்கு இதற்குள் காலியாகிவிட்டது. அவருடைய பொற்சொற்கள் செலவழிந்து விட்டன.

ஹாம்லெட்: ஆம், ஐயா.

ஆஸ்ரிக்: நீங்கள் அறியாதவர்கள் அல்ல என்று எனக்குத் தெரியும்.

ஹாம்லெட்: அது தெரிந்தது பற்றி மகிழ்ச்சி, தெரியாமலிருந்தாலும் கவலையில்லை.

ஆஸ்ரிக்: லயேர்ட்டஸுடைய சீலத்தைப் பற்றித் தாங்கள் அறியாமல் இல்லை.-

ஹாம்லெட்: அப்படிச் சொல்ல அஞ்சுகிறேன். நான் அவருக்கு ஈடானவன் அல்ல. ஆனால் இன்னொரு மனிதனைப் பற்றி உணர்ந்துவிட்டால், தன்னையே உணர்ந்தது போல்தான்.

ஆஸ்ரிக்: நான் சொல்லுவது அவருடைய ஆயுதப் பயிற்சியைப் பற்றி, ஐயா, அதில் அவருக்கு நிகர் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஹாம்லெட்: அவருடைய ஆயுதம் எது?

ஆஸ்க்: வாளும், வேலும்.

ஹாம்பெல்ட்: இரண்டு படைக்கலம், அதனால் என்ன?

ஆஸ்க்: ஐயா, அரசர் அவர் மீது ஆறு பார்பரி குதிரைகளை பந்தயம் வைத்திருக்கிறார். அதற்குப் பதிலாக அவர் ஆறு பிரெஞ்சு வாள்களும், வேல்களும், அவைகளைச் சேர்ந்த தோல் கச்சைகளையும் எதிர்ப் பந்தயம் வைத்திருக்கிறார். அதோடு உடைவாளைச் சொருகுவதற்கு மூன்று சொகுசான உறைகளையும் நுணுக்கமான வேலைப்பாடமைந்த கைப்பிடிகளையும் வைத்திருக்கிறார்.

ஹாம்பெல்ட்: எதை உறையென்று சொல்லுகிறீர்?

ஹோரேஷியோ: (ஹாம்பெல்டைப் பார்த்து) பேச்சைமுடிப்பதற்கு முன், அவருடைய விளக்கத்தையும் கேட்டு மகிழ வேண்டியதுதான்.

ஆஸ்க்: உறை என்றால் வாளைச் சொருகி வைக்கும் உறை.

ஹாம்பெல்ட்: சரி, ஆறு பார்பரிக் குதிரைகளுக்கு எதிர்ப்பணயமாக ஆறு பிரெஞ்சு வேல்கள், உறைகள் இத்தியாதி. அது தான் டென்மார்க்கு பணயத்துக்கு எதிராக நிற்கும் பிரெஞ்சு பணயமாக்கும், இந்த பந்தயம் எதற்காக?

ஆஸ்க்: அரசர், ஐயா, சொன்ன பந்தயம், ஐயா, என்னவென்றால் உங்களிருவருக்குமிடையில் பன்னிரண்டு வாள் வீச்சு நடந்தால், மூன்று தடவைக்கு மேல் உங்களை அவர் மிஞ்சிவிடக் கூடாது. தாங்கள் ஒன்பது தடவை அவரைக் குத்தினால், அவர் பன்னிரண்டு தடவை தங்களைக் குத்தலாம். தாங்கள் சொன்னால், வாட்போரை உடனே தொடங்கிவிடலாம்.

ஹாம்பெல்ட்: நான் மாட்டேன் என்றால் என்ன ஆகும்?

ஆஸ்க்: தங்கள் கௌரவத்தைப் பொறுத்தது.

ஹாம்பெல்ட்: ஐயா, இந்த அரங்கிலே நான் நடந்து கொண்டிருப்பேன். இதுதான் என்னுடைய உடற்பயிற்சி நேரம் என்று அரசரிடம் சொல்லுங்கள். கனவான் சம்மதித்தால், வாட்கள் வரட்டும். முடியமானால், அரசருக்கு பந்தயத்தில் வெற்றி தருகிறேன். தோற்றால், அவமானமும், சில காயங்களும் எனக்கு மிச்சம்.

ஆஸ்க்: தாங்கள் சொன்னதை அப்படியே சொல்லிவிட்டுமா?

ஹாம்பெல்ட்: அப்படியே, ஐயா; உங்கள் படாடோப பாஷையோ இருக்கிறது; சொல்லிவிடுங்கள்.

ஆஸ்க்: தங்கள் ஊழியன் பிரபு.

ஹாம்பெல்ட்: என் வணக்கம்.

[ஆஸ்க் போகிறான்.]

நல்ல வேளையாக அவனே அதை விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறான். வேறு யார் அவனுக்காக அதைச் செய்ய போகிறார்கள்!

ஹொரேஷியோ: அந்தப்படாடோபப் பூச்சி ஓடி விட்டது.

ஹாம்லெட்: பால் மணம் மாறாத காலத்திலிருந்தே, படாடோபத்தில் பழகியவன். அவன் மாத்திரமென்ன, அவனைப் போன்று ஒரு ஜாதியே இருக்கிறது. காலத்துக் கேற்ற கோலம் போடுகிறவர்கள் அவர்கள். வேஷம் போடுவதிலே கைகாரர்கள். நுரை ததும்பும் வாயினால் பேசிப் பேசிப் பெரியவர்களுடைய தயவைப் பெறுகிறவர்கள். எடை போடுவதற்காக நுரையை ஊதினால், அது இருந்த இடம் தெரியாமல் வெடித்துவிடும்.

[ஒரு பிரபு வருகிறார்.]

பிரபு: பிரபு, தாங்கள் லயேர்ட்டலோடு வான் விளையாட்டு தொடங்கத் தயாராயிருக்கிறீர்களா, அல்லது இன்னும் நேரம் ஆகுமா என்று மன்னப்பிரான் கேட்டு அனுப்பியிருக்கிறார்.

ஹாம்லெட்: நான் சொன்னது சொன்னதுதான்; மன்னர் விருப்பத்துக்கேற்ப நடக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்; அவருக்கு சௌகரியமிருந்தால் எனக்கும் சௌகரியமே. இப்போதாவது அல்லது எப்போதானாலும் நான் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்.

பிரபு: அரசன், ராணி எல்லோரும் வருகிறார்கள்.

ஹாம்லெட்: சரியான நேரத்திலே.

பிரபு: விளையாட்டு தொடங்குவதற்கு முன் லயேர்ட்டலோடு சுமுகமாகக் கொஞ்சம் நீங்கள் பேச வேண்டும் என்று ராணி விரும்புகிறார்.

ஹாம்லெட்: நல்ல உபதேசம், பிரபு. (போகிறார்)

ஹொரேஷியோ: பிரபு, இந்தப் பந்தயத்தில் நீங்கள் தோற்கப் போகிறீர்கள்.

ஹாம்லெட்: நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. அவன் பிரான்ஸுக்கு போன பிறகு, நான் இடைவிடாது பயிற்சி செய்திருக்கிறேன். சலுகையிருப்பதால், நானே வெல்லுவேன். ஆனால் என் மனம் நோயுண்டிருக்கிறது. அதை நீ அறிய மாட்டாய். ஆனால், அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை.

ஹொரேஷியோ: அப்படிச் சொல்லலாகாது, பிரபு.

ஹாம்லெட்: இதெல்லாம் முட்டாள்த் தனம், மனசு சொல்லுகிறதாவது? சகுனத்தைப் பெண்கள் பிரமாதப்படுத்துவார்கள்.

ஹொரேஷியோ: மனசிலே வெறுப்புத் தட்டினால், அது சொன்னபடியே கேட்க வேண்டும். அவர்கள் இங்கே வருவதற்கு முன், நான் போய் உங்களுக்கு உடல் நலம் இல்லையென்று சொல்லிவிடுகிறேன்.

ஹாம்லெட்: கூடவே கூடாது; சகுனத்தை அலக்ஷியம் செய்கிறவர்கள் நாம். ஒரு குருவி கீழே விழுந்ததென்றால், அதிலும் இறைவனுடைய செயலையே காண்கிறோம். இப்பொழுது வரவேண்டியது, பின்னால் வராது. இனிமேல் வராதது, இப்பொழுதே வரும்.

இப்பொழுதில்லையென்றால் இனிமேல் வந்தே தீரும். ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டியதே நமக்கு முக்கியம். நாம் கொண்டு போகப்போகிறது ஒன்றுமே இல்லை. அப்படியானால் இப்பொழுதே புறப்பட்டு விட்டால் என்ன? நடப்பது நடக்கட்டும்.

[அரசன், ராணி, லயேர்ட்டஸ், பிரபுக்கள், பணியாட்கள், வாட்களோடும், கேடயங்களோடும், வருகிறார்கள்; ஒரு மேஜை, அதன் மேல் ஜாடி ஜாடியாக சாராயம்.]

அரசன்: வா, ஹாம்லெட், வா. என்னிடமிருந்து இந்தக் கையை ஏற்றுக்கொள். (லயேர்ட்டஸின் கையை ஹாம்லெட் கையில் அரசன் வைக்கிறான்.)

ஹாம்லெட்: ஐயா, என்னை நீங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். உங்களுக்கு நான் அபராதம் செய்துவிட்டேன். நீங்கள் கண்ணியமுள்ளவராகையால், என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நான் மனச் சங்கடத்திலிருக்கிறேன் என்பதை நீங்களே கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். உங்களுடைய சீலத்துக்கும், அந்தஸ்துக்கும் ஏற்காத செயல்களை நான் செய்துவிட்டேன்; பைத்தியத்தால் செய்துவிட்டேன், ஹாம்லெட்டா லயேர்ட்டஸை அவமதித்தான்? ஹாம்லெட் இல்லை. ஹாம்லெட் தன்னிடமிருந்து தன்னைப் பிரித்துக் கொண்டானேயானால், தான் தானாக இல்லாதபோது அவன் லயேர்ட்டஸை அவமதித்திருந்தால், ஹாம்லெட் குற்றவாளியல்ல, ஹாம்லெட் அக்குற்றத்தை மறுக்கிறான். அப்படியானால், குற்றம் செய்தது யார்? அவனுடைய பைத்தியம். அப்படியானால், குற்றப்பட்டவர் கட்சியைச் சேர்ந்தவன் ஹாம்லெட்; பைத்தியம் ஹாம்லெட்டின் பகைவன்.

ஐயா, தாராள மனம் வைத்து என்னை குற்றவாளியல்லவென்று விடுதலை செய்து விடுங்கள். வீட்டுக்குமேல் அம்பை எய்தேன். ஆனால், அது என் தம்பியைக் காயப்படுத்திவிட்டது. அவ்வளவுதான்.

லயேர்ட்டஸ்: பழிக்குப் பழி வாங்குவதற்குக் காரணமிருந்தாலும், அமைதியோடிருப்பதே எனது இயல்பு. தன்மானத்தைக் காப்பதில் நான் தனிப்பட்டு நிற்பவன். என்னுடைய மானத்துக்கு இழுக்கு வராத முறையில், சமாதானத்தை விரும்புகிறவன். நீங்கள் என்னிடம் காட்டும் அன்பை அன்பாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அந்த அன்புக்குத் தவறு இழைக்க மாட்டேன்.

ஹாம்லெட்: நானும் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். சகோதரனோடு போடும் பந்தயத்திலே சூதில்லாமல் விளையாடப் போகிறேன். எங்களுக்கு வாட்களைக் கொடுங்கள், விரைவில்.

லயேர்ட்டஸ்: ஆம், எனக்கொன்றைக் கொடுங்கள்.

ஹாம்லெட்: லயேர்ட்டஸ், நான் உனக்குப் பகைப்புலமாக அமைவேன். இருண்ட இரவிலே ஒளிவிடும் நகூத்திரத்தைப் போல, என் அறியாமைக்கு முன், உன் திறமை ஒளிரப் போகிறது.

லயேர்ட்டஸ்: ஐயா, என்னைக்கேலி பண்ணுகிறீர்கள்.

ஹாம்லெட்: என் கைமேல் ஆணையிடுகிறேன், இல்லை.

அரசன்: ஆஸ்ரிக், வாட்களை அவர்களிடம் கொடு. ஹாம்லெட், பணயம் என்னவென்று தெரியுமல்லவா?

ஹாம்லெட்: நன்றாகத் தெரியும், பிரபு. பலஹீனமானவனுக்கு சலுகை காட்டியிருக்கிறீர்கள்.

அரசன்: எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை கிடையாது; உங்கள் இருவரையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன், அவன் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருக்கிறான், ஆகையால் நமக்கு சலுகை அவசியம்.

லயேர்ட்டஸ்: இது மிகவும் கனமாக இருக்கிறது; வேறொன்றைப் பார்க்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: இது எனக்குப் பிடித்தமானது-இந்த வாட்களெல்லாம் நீளமாக இருக்கின்றனவே.

[விளையாட்டுக்கு ஆயத்தமாகிறார்கள்.]

ஆஸ்ரிக்: நல்லது, பிரபு.

அரசன்: என்னுடைய மேஜை மீது சாராயப் புட்டிகளை எடுத்துவை. ஹாம்லெட், முதல் அல்லது இரண்டாவது குத்து குத்திவிட்டால், அல்லது மூன்றாவது வீச்சிலே, பதில் குத்து குத்திவிட்டால், நமது கோட்டை கொத்தளங்களிலுள்ள பீரங்கிகள் எல்லாம் குண்டு போட்டுக் கொண்டாட்டும். தன் கோப்பையிலே ஒரு முத்தைப் போட்டு, ஹாம்லெட்டின் ஆரோக்கியத்துக்காக, அரசன் சாராயம் குடிப்பான். நான்கு தலைமுறையாக டென்மார்க் அரசர்கள் கிரீடத்தில் அணிந்து வரும் முத்தைக் காட்டிலும் விலையுயர்ந்த முத்தை கோப்பைக்குள் போடுவான். கோப்பைகளை என்னிடம் கொடுங்கள். முரசு, பேரிகையைப் பார்த்து முழங்கட்டும்; எக்காளம், பீரங்கியைப் பார்த்து, பீரங்கி, வானத்தைப் பார்த்து, வானம், பூமியைப் பார்த்து, முழங்கட்டும் "இப்போது ஹாம்லெட்டின் வெற்றிக்காக அரசன் பாணம் செய்கிறான்!"- இனி, தொடங்குங்கள்:-

நீதிபதிகளே, நீங்கள் ஜாக்கிரதையாகக் கவனியுங்கள்.

ஹாம்லெட்: ஐயா, தொடங்குகள். (ஆட்டம் தொடங்குகிறார்கள்.)

லயேர்ட்டஸ்: வாருங்கள், பிரபு.

ஹாம்லெட்: ஒன்று.

லயேர்ட்டஸ்: இல்லை.

ஹாம்லெட்: தீர்ப்பு.

ஆஸ்ரிக்: குத்து சரியான குத்து.

லயேர்ட்டஸ்: சரி, மறுபடியும்.

அரசன்: நில்லுங்கள்; மதுவைக் கொடுங்கள்-ஹாம்லெட், இந்த முத்து உனக்கு; இது உன்னுடைய உடல் நலத்துக்காக.

[எக்காளம் முழுங்குகிறது, பீரங்கிகள் சுடுகின்றன.]

அவனுக்குக் கோப்பையைக் கொடுங்கள்.

ஹாம்லெட்: அது இருக்கட்டும்; இந்த விளையாட்டை முதல் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.
வாருங்கள்.

[விளையாட்டு நடக்கிறது]

இன்னொரு குத்து; என்ன சொல்லுகிறீர்கள்

லயேர்ட்டஸ்: தொட்டுவிட்டீர்கள்.

அரசன்: நமது மகனே வெல்வேன்.

ராணி: அவன் பருத்திருக்கிறான்; மூச்சுத் திணறுகிறான்.

இதோ, ஹாம்லெட், என் கைக்குட்டையை வாங்கி உன் புருவத்தைத் துடைத்துக் கொள். ஹாம்லெட், உனது வெற்றிக்காக ராணி பானம் பருகுகிறாள்.

ஹாம்லெட்: உத்தமத் தாயே.

அரசன்: கொட்டூட், குடிக்காதே.

ராணி: குடிப்பேன், பிரபு; என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.

அரசன்: (பராக்கு பார்த்து)- அது விஷம் போட்ட கோப்பையாச்சே! இனிச் சொல்லி என்ன பயன்!

ஹாம்லெட்: அம்மணி, இப்போதே குடிக்க எனக்கு தைரியம் வரவில்லை; கொஞ்ச நேரமாகட்டும்.

ராணி: வா, உன் முகத்தைத் துடைக்கிறேன்.

லயேர்ட்டஸ்: பிரபு, அவரை இப்போது குத்துகிறேன்.

அரசன்: நான் அதை நினைக்கவில்லை.

லயேர்ட்டஸ்: (பராக்கு பார்த்து) அது என் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாகத்தான் இருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: மூன்றுவது வீச்சுக்கு வாருங்கள். லயேர்ட்டஸ்; வெறும் விளையாட்டு விளையாடுகிறீர்களே; உங்கள் முழுபலத்தோடு ஒரு வீச்சு வீசுங்கள்; நீங்கள் எனக்கு இளக்காரம் கொடுப்பது போல் தெரிகிறது.

லயேர்ட்டஸ்: அப்படியா சொல்லுகிறீர்கள், வா.

[லயேர்ட்டஸ் ஹாம்லெட்டைக் காயப்படுத்துகிறான்; பிறகு நடக்கும் பூசலில் இருவரும் வாட்களை பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளுகிறார்கள். பிறகு ஹாம்லெட் லயேர்ட்டஸைக் காயப்படுத்துகிறான்.]

அரசன்: அவர்களை விலக்குங்கள்; அவர்கள் கோப வெறியிலிருக்கிறார்கள்.

ஹாம்லெட்: இல்லை, திரும்பி வாருங்கள்.

[ராணி கீழே விழுகிறாள்]

ஹோரேஷியோ: இருவரும் ரத்தம் வடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்-எப்படியிருக்கிறது, பிரபு?

ஆஸ்கிக்: லயேர்ட்டஸ், எப்படி இருக்கிறது?

லயேர்ட்டஸ்: ஆஸ்கிக், முட்டாள் மரங்கொத்தி வலையில் அகப்பட்டது போல, என்னுடைய துரோகத்தால் நான் கொலையுண்டேன்.

ஹாம்லெட்: ராணி எப்படியிருக்கிறார்?

அரசன்: அவர்களுடைய ரத்தத்தைப் பார்த்து அவள் மயங்கிவிட்டாள்.

ராணி: இல்லை, இல்லை. பானம். பானம் - ஓ அருமை ஹாம்லெட் - பானம், பானம் எனக்கு விஷம் கொடுத்து விட்டார்கள்.

ஹாம்லெட்: ஓ! அயோக்கியத்தனம்!-ஹோ! கதவை மூடுங்கள். துரோகம்! அதைக் கண்டு பிடியுங்கள்!

[லயேர்ட்டஸ் கீழே விழுகிறாள்]

லயேர்ட்டஸ்: அது இங்கே இருக்கிறது. ஹாம்லெட், ஹாம்லெட், நீ சாகடிக்கப்பட்டாய். உலகத்திலுள்ள எந்த மருந்தும் உன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது.

நீ அரை மணி நேரங்கூட உயிரோடிருக்க முடியாது.

துரோகம் செய்த ஆயுதம் உன் கையிலிருக்கிறது. விஷம் தோய்ந்த ஆயுதம்; துரோகம் நினைத்த என்னை துரோகமே கொண்டு விட்டது. பார்! இதோ கிடக்கிறேன். இனி என்னால் வாழ முடியாது; உன்னுடைய தாய் விஷமுண்டாள். இனி, என்னால்,- அரசன், அரசனே குற்றவாளி.

ஹாம்லெட்: முனையிலும், விஷம் தீட்டியிருக்கிறதா! விஷமே, இனி உன் வேலையைச் செய்.

[அரசனைக் குத்துகிறான்.]

எல்லோரும்: ராஜத் துரோகம்! துரோகம்!

அரசன்: ஓ! நண்பர்களே, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். குத்துத்தான் பட்டிருக்கிறேன்.

ஹாம்லெட்: கற்பழித்த கொலைகாரபடுபாவி, இந்த விஷத்தைச் சாப்பிடு. உன்னுடைய சேர்க்கை இங்கேயில்லை. என் தாயைப் பின் தொடர்ந்து செல்.

[அரசன் இறக்கிறான்]

லயேர்ட்டஸ்: அவனுக்கு நன்றாக வேண்டும்; அவன் பக்குவப் படுத்திய விஷம்-பரஸ்பரம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வோம். அரிய ஹாம்லெட்; என்னுடைய மரணத்துக்கும் என் தந்தையின் மரணத்துக்கும் நீ பொறுப்பல்ல. உன் மரணத்துக்கு நான் பொறுப்பும் அல்ல!

[இறக்கிறான்.]

ஹாம்லெட்: அந்தப் பாவத்தினின்றும் கடவுள் உன்னை விடுவிப்பாராக! நான் உன்னைப் பின்தொடர்கிறேன்.

நான் செத்தேன். ஹொரேஷியோ - ஏழை ராணியே, போய் வருகிறேன்! - இதையெல்லாம் பார்த்து வெளிறிப் போய் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஊமைகளாகிய உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். எனக்கு மாத்திரம் அவகாசமிருந்தால், ஓ! உங்களுக்கச் சொல்லுவேன். சாவின் தூதன் கடுமைக்காரன், அவகாசம் கொடுக்கமாட்டான். இருக்கட்டும் - ஹொரேஷியோ, நான் செத்தேன்; நீ உயிரோடிருக்கிறாய். தெரியாதவர்களுக்கு, என்னைப் பற்றியும், என் லக்ஷியத்தைப் பற்றியும் சரியாக எடுத்துச் சொல்.

ஹொரேஷியோ: நான் உயிரோடிருப்பேன் என்று நம்ப வேண்டாம். நான் கர்னாடக ரோமன், டேன் அல்ல. அந்த பானத்தில் மிச்சம் இன்னும் இருக்கிறது.

ஹாம்லெட்: நீ மனிதப்பண்புடையவனானதால், அந்தக் கோப்பையை என்னிடம் கொடு; விட்டு விடு; நானே அதைப் குடிப்பேன்-ஓ! ஹொரேஷியோ, எவ்வளவு துன்புற்ற பெயர் அது, இது வரையிலும் தெரிவிக்கப்படாத தகவல்கள், எனக்குப்பின் உயிர்த்து நிலவ வேண்டும்!

என்னிடத்தில் அன்புடையவன் என்றால், கொஞ்ச காலம் ஆனந்தத்தை மறந்து, இந்தப் பாழும் உலகில் எனக்காக உயிர்தரித்து, என் கதையைச் சொல்வதற்காகப் பொறுத்துக் கொண்டு இரு-

[போர் வீரர்கள் வரும் சப்தமும், குண்டுகள் வெடிக்கும் சப்தமும் உள்ளிருந்து கேட்கிறது.]

என்ன, யுத்த முழக்கம் போலிருக்கிறதே.

ஆஸ்டிக்: இளைஞன் போர்டின்பிராஸ், போலன்டை வென்று, திரும்புகிறான். இங்கிலாண்டின் அரசு தூதர்கள் கேட்பதற்காக இந்தப் போர் முழக்கம் செய்கிறான்.

ஹாம்லெட்: ஓ, நான் சாகிறேன். ஹொரேஷியோ. அந்த சக்திவாய்ந்த விஷம் என் உயிரைக் கௌவுகிறது; இங்கிலாண்டிலிருந்து வரும் தகவலைக் கேட்கும் வரை உயிருடனிருக்க முடியவில்லை; ஆனால், போர்டின்பிராஸே தேர்ந்தெடுக்கப்படுவான் என்று நான் ஜோசியம் சொல்லுவேன்; செத்துக் கொண்டிருக்கும் என்னுடைய வாழ்த்து அவனுக்குரியது; ஆகையால், எல்லா விவரங்களையும், கூடுமானவரையில், அவனிடம் சொல்லு. மற்றப்படி மிஞ்சுவது மௌனம். (சாகிறான்.)

ஹொரேஷியோ: இப்பொழுது ஒரு பெருந்தன்மை நிறைந்த இதயம் உடைகிறது-அருமை இளவரசே, போய்வாரும். தேவதூத கணங்கள், உமக்கு இசைபாடி, அமைதி நல்கட்டும்! பேரிகை முழக்கம் இங்கு ஏன் வருகிறது?

[உள்ளிருந்து காலடி சப்தம், போர்டின்பிராஸ், இங்கிலாண்டு அரசு தூதர்கள், முரசு, கொடி, பணியாட்களோடு வருகிறார்கள்.]

போர்டின்பிராஸ்: இந்தப் பிணக்குவியலைப் பார்க்கும் போது, ஒரு பெரிய விபத்து நடந்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது-ஓ, கர்வம் மிக்க மரணமே! இப்படி, இத்தனை அரசர்களை ஒருசேரக் கொல்வதற்கு உன்னுடைய அழிவற்ற அரண்மனையிலே, என்ன விருந்து நடக்கப் போகிறதோ?

முதல் தூதர்: கோரமான காட்சி; இங்கிலன்டிலிருந்து தாமதித்துத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது; தகவலைக் கேட்க வேண்டிய காதுகள் உணர்வற்றுப் போயின; அரசருடைய ஆணையை நிறைவேற்றிவிட்டோம், ரோஸென்க்ரான்ஸும், கில்டென்ஸ்டெர்னும் செத்தார்கள் என்று யாரிடம் சொல்லுவது? எங்களுக்கு நன்றி கூறுவதற்கு ஒருவரும் இல்லையே.

ஹொரேஷியோ: அவர் உயிரோடிருந்திருந்தாலும் அவர் வாயால் உங்களுக்கு நன்றி கூறி இருக்க மாட்டார். அவர்களைக் கொல்ல வேண்டுமென்பது அவரது கட்டளையல்ல. நீங்கள் போலக் யுத்தத்திலிருந்தும், நீங்கள் இங்கிலன்டிலிருந்தும், வந்திருக்கிறபடியால், ஒரு பெரிய மேடையிலே இந்த உடல்களைத் தூக்கி வைக்கும்படி உத்திரவிடுங்கள்; இதுவெல்லாம் எப்படி நேரிட்டது என்று தெரியாதவர்களுக்கு எடுத்துக்கூற நான் விரும்புகிறேன். காமம் நிறைந்த, ரத்தம் தோய்ந்த, இயற்கைக்கு விரோதமான செயல்களைப் பற்றியும், தற்செயலாக நடந்த தீர்ப்புகளைப் பற்றியும், திடீர் கொலைகளைப் பற்றியும், தந்திரத்தால் ஏற்பட்ட மரணங்களைப் பற்றியும், கேடு நினைத்தவன் கெட்டுத் தலையுருண்டதைப் பற்றியும் நான் விளக்கப் போகிறேன்.

போர்டீன்பிராஸ்: இதைக் கேட்க நாம் விரைவோம். சான்றோர்களைக் கூட்டத்துக்கு அழையுங்கள். என்னைப்பற்றிய வரையில், எனக்குக் கிடைத்த செல்வத்தை துக்கத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இந்த நாட்டில் எனக்கு சில உடமைகள் இருக்கின்றன. என்னுடைய உரிமைகளைக் கொண்டாட எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது.

ஹொரேஷியோ: அதைப்பற்றியும் நான் பேசுவதற்கு காரணமிருக்கிறது. மனிதர்களுடைய மனது நிம்மதியில்லாமல் இருக்கும்போதே, இதையும் சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். இப்படித் தற்செயலான பிழைகள் இன்னும் ஏற்படும் முன்னமே, சொல்லிவிடுகிறேன்.

போர்டீன்பிராஸ்: நான்கு தளகர்த்தர்கள் ஹாம்லெட்டை, வீரனுக்குரிய மரியாதையோடு தூக்கி, மேடையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கட்டும். அவன் அரசனாயிருந்தால், உண்மைப் பண்புகளையெல்லாம் வாழ்க்கையில் காட்டியிருப்பான். அவனைத் தூக்கி கொண்டு போகும்போது, போர்வீரனுக்குரிய இசையை இசைக்க வேண்டும், யுத்தச் சடங்குகளை நடத்த வேண்டும்-

உடல்களைத் தூக்குங்கள் - போர்க்களத்திலே பார்க்கவேண்டிய காட்சியை இங்கு பார்க்கும்போது விபரீதமாகத் தோன்றுகிறது-

போ, போர்வீரர்களைக் குண்டு போடச் சொல்.

[அணிவகுப்பு, பிரேதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். பீரங்கிகள் முழங்குகின்றன.]